

“Hem trobat el Messies!!”

(Jn 1,41)

2/3

Carlus Bonet Casanova

15 d'agost del 2.025, festivitat de l'Assumpció de Maria al cel

1ª Revisió: 25-11-2025

2ª Revisió: 21-01-2026

Tots els textos bíblics estan trets de:

<https://www.biblija.net/biblija.cgi?l=ca>, i estan escrits en aquest format de lletra.

Els textos de l'autor del llibre, estan en aquest altre format.

Pròleg de l'autor

Aquest pròleg és volgudament curt, perquè en el pròleg del primer llibre ja he exposat a bastament les meves consideracions.

Aquest segon llibre continua situat "A la plenitud dels temps", i se centra en la vida pública de Jesús. Es divideix en els següents apartats, manllevats majoritàriament de l'evangelí de Lluc:

"Preparació del ministeri de Jesús",

"Ministeri de Jesús a Galilea",

"Anada a la festa dels Tabernacles"

"Pujada de Jesús a Jerusalem",

"Ministeri de Jesús a Jerusalem",

"Passió, mort, resurrecció i ascensió de Jesús".

Després de tot això, aquest llibre, tal com l'anterior, acaba amb l'apartat de DOCUMENTACIÓ, on hi he posat el text bíblic del Messies sofrent, a fi que qui vulgui aprofundir en els sentiments de Jesús durant la seva passió, pugui llegir-ho. El motiu és igualment, no trencar excessivament la dinàmica narrativa.

Preparació del ministeri de Jesús

Predicació de Joan Baptista ([Lc](#), 3)

¹ És l'any quinzè del regnat de Tiberi Cèsar, Ponç Pilat és governador de Judea, Herodes, tetrarca de Galilea, Filip, el seu germà, tetrarca d'Iturea i de la regió de Traconítida, i Lisànies, tetrarca d'Abilene. ² Annàs i Caifàs *son els pontífex del Temple de Jerusalem, i Déu ha comunicat* la seva paraula a Joan, el fill de Zacaries, en el desert. ³ Joan *va* per tota la regió del Jordà predicant un baptisme de conversió per al perdó dels pecats, ⁴ tal com està escrit en el llibre del profeta Isaïes:

És la veu d'un que crida en el desert:

Prepareu el camí del Senyor,

aplaneu les seves rutes.

⁵ *S'alçaran les fondalades,*

s'abaixaran les muntanyes i els turons,

el terreny tortuós quedarà pla

i el camí escabrós serà allisat;

⁶ *i tothom veurà la salvació de Déu.*

^{Mt,3,7} Quan Joan *veu* que molts fariseus i saduceus hi *van* perquè els *bategi*, els *diu*:

- ⁷ Cria d'escurçons! Qui us ha ensenyat que us escapareu del judici que s'acosta? ⁸ Doneu els fruits que demana la conversió, i no comenceu a dir-vos que teniu Abraham per pare; us asseguro que Déu pot fer sortir fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. ⁹ Ara la destralt ja és ran de la soca dels arbres, i tot arbre que no dóna bon fruit és tallat i llençat al foc.

¹⁰ La gent li *pregunta*:

- Així, doncs, què hem de fer?

¹¹ Ell els *respon*:

- Qui tingui dos vestits, que en doni un al qui no en té, i qui tingui menjar, que també el comparteixi.

¹² Entre els qui *van* a fer-se batejar hi *ha* fins i tot uns publicans, que li *diuen*:

- Mestre, què hem de fer?

13 Ell els respon:

- No exigiu més del que està establert.

14 Igualment uns soldats li pregunten:

- I nosaltres, què hem de fer?

Els respon:

- No feu servir la violència ni presenteu falses denúncies per treure diners de ningú, i acontenteu-vos amb la vostra soldada.

15 El poble viu en l'expectació, i tots pensen si Joan no és potser el Messies. 16 Joan respon dient a tothom:

- Jo us batejo amb aigua, però ve el qui es més fort que jo, i jo no sóc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies: ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. 17 Ja té la pala a les mans per ventar el gra de l'era i per entrar el blat al graner; però cremarà la palla en un foc que no s'apaga.

18 Amb aquestes i moltes altres exhortacions, Joan anuncia al poble la bona nova.

A Maria li arriben aquestes notícies, però ella no es pregunta qui és Joan, perquè sap que és el Precursor, i Jesús el Messies.

Baptisme de Jesús

Ha arribat l'hora marcada pel Pare. Lc,3,23 Jesús comença el seu ministeri, té uns trenta anys i segons creuen, és fill de Josep.

Mt,3,13 Llavors Jesús ve de Galilea i es presenta a Joan, vora el Jordà, a fer-se batejar per ell. Com un de tants, s'integra a la fila de pecadors, esperant el seu torn. Arribat davant Joan, Jn,1,31 aquest no el reconeix. Joan sap que va al davant del Senyor a preparar els seus camins, la seva mare Elisabet li havia explicat que el Messies era el fill de la seva parenta Maria, però no ha coincidit mai amb ell.

Jn,1,33 Tanmateix, el qui l'havia enviat a batejar amb aigua li havia dit: Jn,1,33 "Aquell damunt el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant."

Mc,1,9 Joan el bateja, 10 i tot seguit, mentre surt de l'aigua, veu que el cel s'esquinça i que l'Esperit, com un colom, baixa cap a ell. 11 I una veu diu des del cel:

- Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut.

Amb el seu Bateig al Jordà, es fa palès que Jesús és mogut per l'Esperit Sant a començar la seva missió, una missió que culminarà batejant amb el foc d'aquest mateix Esperit. Ell és el Fill de Déu, però és batejat no com a Fill del Pare, sinó com a Fill de l'Home. A l'inici solemne de l'HORA del Messies al món, Déu es mostra trinitari tal com és.

Crec que val la pena fixar-nos en l'evangelista Mateu, que explica així aquest fet: Mt,3,16 Veié l'Esperit de Déu que baixava com un colom. No diu que baixava en forma de colom, sinó com baixa un colom, és a dir a la manera com baixa un colom. El Gènesi per expressar el moviment de l'Esperit, tampoc fa referència a la seva forma sinó també a la manera com ho fa: Gn,1,1 l'Esperit de Déu planava sobre les aigües, en aquest cas la paraula és "planejar". Jo diria que la forma de l'Esperit és indescriptible, i l'autor sols s'atreveix a descriure vagament el moviment. Tanmateix és difícil representar una forma, i tampoc cal blasmar l'ús del colom, tot i que potser seria millor emprar el foc, tenint present el que va succeir amb les llengües de foc a la vinguda de l'Esperit Sant el dia de la Pentecosta.

Temptacions de Jesús (Lc,4)

1 Tot seguit Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n torna del Jordà. L'Esperit el condueix pel desert **2** durant quaranta dies. El Pare i el qui és la seva Paraula, han de parlar amb profunditat, és l'hora d'iniciar la part més important del manament donat al Fill.

Durant aquest temps comenten com per amor van crear l'Home a la seva imatge i semblança, i com n'estaven d'orgullosos de la seva obra. Recorden les bones estones que passaven amb la parella humanal durant el passeig de les tardes al Paradís, com ells es van deixar enganyar per la serp, i el desengany que això els va provocar. Enduts pel seu amor per aquella creatura, potser es van passar en l'expectativa que hi van posar... l'havien creat del fang..., van decidir que calia fer-ne una segona creació, el Fill seria un nou Adam que es carregaria i expiaria amb molt de patiment les culpes de la Humanitat.

Recorden com han anat acompanyant la Humanitat sense defallir, i reviu tot el que han fet fins ara: l'aliança amb Noé, l'elecció d'Abraham per ser el pare del poble escollit i de tots els creients, l'esclavatge d'Israel a Egipte, l'alliberament amb braç potent per Moisès amb l'establiment d'una Nova Aliança, l'acompanyament del poble durant els quaranta anys de caminar pel desert fent brotar un doll

d'aigua i plovent manà del cel fins arribar a la terra promesa, el suscitant dels Jutges, dels Reis, i dels Profetes. Recorden la paciència i l'amor fidel al poble escollit, oblidant-se de les seves infidelitats, prometent per boca d'Isaïes un rebrot nou i que la noia que ha d'infantar tindrà un fill i li posarà el nom d'Emmanuel (Déu amb nosaltres), l'anunci de Miquees sobre Betlem, l'anunci del Precursor i del Sobirà-Missatger de l'Aliança que ja ve, per boca de Malaquies.

Parlen de que a la plenitud dels temps, iniciada ara fa trenta anys, el Fill va deixar la glòria que tenia al costat del Pare, que va complir la seva promesa anunciada: enviar el Fill a fer-se home en el si de la Nova Eva, per redimir i salvar la Humanitat que estimen tant. Parlen de com el Pare, molt content d'haver enviat el seu Fill al món, va enviar un estol d'àngels a anunciar-ho als pastors i un estel per anunciar-ho als savis, perquè volia que els homes comencessin a alegrar-se i omplir-se d'esperança. Parlen de la vida oculta que el Fill ha portat durant els anys de Natzaret fins arribar a aquesta hora, l'hora establerta pel Pare.

Parlen dels propers tres anys, és l'hora de què el Messies es doni a conèixer, que mostri la seva llum, que es descloguin els ulls dels cecs, s'obrin les oïdes dels sords, els coixos saltin com un cérvol i la llengua del mut cridi de goig, és l'hora que els homes vegin com els estima Déu, fins arribar a humiliar-se i a patir fins a l'extrem, entregant la seva vida, és l'hora que molts creguin i pels mèrits del Messies esdevinguin fills de Déu i així participin de la vida eterna.

*L'Esperit del Pare i del Fill està inflammat d'amor per la Humanitat, des de la caiguda en pecat d'Adam i Eva han esperat aquest moment, i ara es deleren per executar el seu pla: **Lc,12,49** »He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa! **50** Haig de rebre un baptisme, i com desitjo que això es compleixi!*

*I és temptat pel diable. Aquests dies no ha menjat res, i a la fi té fam. **3** El diable li diu:*

- Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.

***4** Però Jesús li respon:*

- L'Escriptura diu: L'home no viu només de pa.

El diable, que sap qui és, l'incita a aprofitar-se de ser Déu per satisfer la seva necessitat com a home, i així s'aparti del camí marcat pel Pare.

***5** Després el diable se l'enduu enlaire, li mostra en un instant tots els reialmes del món **6** i li diu:*

- Et donaré tota l'autoritat i la glòria d'aquests reialmes: me l'han confiada a mi, i jo la dono a qui vull. **7** Adora'm i tot serà teu.

8 Jesús li respon:

- Diu l'Escriptura: *Adora el Senyor, el teu Déu, dóna culte a ell tot sol.*

Jesús ha repassat amb el Pare el camí dolorós que ha de seguir per salvar els homes, i com a home ha sentit un rebuig immens. El diable li proposa abandonar-lo, intenta altre cop apartar-lo del camí del Pare, li ofereix donar-li l'autoritat i la glòria dels seus reialmes, a canvi de que l'adori.

9 Després el condueix a Jerusalem, el posa dalt de tot del temple i li diu:

- Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. **10** Diu l'Escriptura: *Donarà ordre als seus àngels de guardar-te.* **11** I encara: *Et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.*

12 Jesús li contesta:

- Diu l'Escriptura: *No temptis el Senyor, el teu Déu.*

El diable ho ha tornat a intentar atacant Jesús amb les seves mateixes armes, citant l'Escriptura. Per tercer cop intenta apartar-lo del camí del Pare, recorrent a l'èxit fàcil i a l'ostentació. Jesús rebutja l'elecció dels versicles de l'Escriptura que fa el diable a la seva conveniència, no reflecteixen la voluntat del Pare, i li talla la dialèctica dient-li al diable que ningú no ha de temptar el Senyor, el seu Déu, que també és Déu per al diable.

13 Un cop el diable ha esgotat tota mena de temptacions, s'allunya d'ell fins al moment oportú.

Les temptacions de Jesús no acaben aquí, des d'ara fins arribar a Getsemaní i a la mort en creu, el diable anirà esperant el moment oportú. Jesús les vencerà amb les seves sovintejades i llargues estones de pregària al Pare.

El diable tampoc para mai d'assetjar-nos a nosaltres. Ens ho diu indirectament Jesús, en el següent diàleg:

Mt,18,21 Aleshores Pere preguntà a Jesús:

- Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades?

Mt,18,22 Jesús li respon:

- No et dic set vegades, sinó setanta vegades set.

*Com el germà que ens ofèn, som capaços de caure setanta vegades set. Ens cal complir la recomanació de Jesús: **Mt,26,41** Vetlleu i pregueu, per no caure en la temptació. L'esperit de l'home és prompte, però la seva carn és feble.*

Joan Baptista i Maria

Jesús ja no està amb Maria. Ella, com que ella sap que Joan ja està preparant el camí a Jesús, se sent moguda a visitar-lo. Segurament no l'ha vist mai més des del seu naixement. Deixeu-me intuir-ho:

Decidida, emprèn viatge i se'n va a l'indret on Joan bateja, s'acosta discretament, l'escolta, i s'espera a que acabi de batejar tots els homes que hi ha a la fila. Quan ella se li acosta, Déu li revela a Joan que ella és la mare del Messies, i a l'instant recorda el que li havia explicat la seva mare: Lc,1,42 Ets beneïda entre totes les dones. Lc,1,43 Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar? Lc,1,45 Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!

Se saluden afectuosament, i de seguida Joan la convida a apartar-se de la gent perquè té moltes ganes de parlar amb ella. Maria ho accepta encantada i es queda unes hores amb ell.

Joan li demana que li expliqui tot el que va viure quan va visitar els seus pares, i també tot el referent a la vinguda del Senyor i com ha sigut la seva vida fins ara. Ella satisfà els seus anhels i s'alegra en Déu al veure com s'ha complert en Joan la profecia del seu pare: Lc,1,76 »I a tu, infant, et diran profeta de l'Altíssim, perquè aniràs al davant del Senyor a preparar els seus camins; 77 faràs saber al poble que li ve la salvació, el perdó dels seus pecats.

A l'acabar, Maria li pregunta a Joan per Elisabet i Zacaries i també com ha sigut la seva vida, interessant-se molt en com ha sigut la crida que li ha fet el Senyor.

Ministeri de Jesús a Galilea

Inici de la predicació a Galilea (Jn 1)

19 Aquest és el testimoni que Joan *dona* quan els jueus li *envien* sacerdots i levites des de Jerusalem a interrogar-lo. Li *pregunten*:

- Qui ets, tu?

20 Ell no *es nega* a respondre i *confessa* clarament:

- Jo no sóc el Messies.

21 Ells li *pregunten*:

- Qui ets, doncs? Elies?

Els *respon*:

- No el sóc.

- Ets el Profeta?

Respon:

- No.

22 Llavors li *diuen*:

- Doncs qui ets, tu? Què hem de respondre als qui ens han enviat? Què dius de tu mateix?

23 Ell *els declara*:

- Sóc *la veu d'un que crida en el desert: Adreceu el camí del Senyor*. Així ho va dir el profeta Isaïes.

24 Alguns dels enviats, que són dels fariseus, **25** li *fan* aquesta altra pregunta:

- Per què bateges, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?

26 Joan els *respon*:

- Jo batejo només amb aigua; però enmig vostre hi ha el qui vosaltres no coneixeu, **27** el qui ve després de mi, i jo no sóc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies.

28 Això *ha passat* a Betània, a l'altra banda del Jordà, on Joan *bateja*.

L'endemà

29 L'endemà, Joan *veu* que Jesús *ve* cap a ell, i *el presenta* com l'Anyell de Déu que *treu el pecat del món*, i després **34** *testimonia* que és el Fill de Déu.

L'endemà (El dia que Andreu anuncia a Simó que ha trobat el Messies)

35 L'endemà, Joan torna a ser en el mateix lloc amb dos dels seus deixebles **36** i, fixant la mirada en Jesús que està passant, exclama:

--Mireu l'anyell de Déu!

L'endemà

43 L'endemà, Jesús resol de sortir cap a Galilea.

Abans d'arribar a Cafarnaüm, passen per Canà. Jesús i la seva mare han de complir amb un compromís de família.

*Aquí em salto alguns versicles perquè prefereixo posar-los més endavant en el paràgraf **Jesús amb Maria, els seus germans i els deixebles, baixen a Cafarnaüm i s'hi queden uns quants dies.***

Les noces de Canà (Jn 2)

1 El tercer dia es celebren unes noces a Canà de Galilea. Hi ha la mare de Jesús. **2** També hi és convidat Jesús, juntament amb els seus deixebles.

Com acabem de llegir, Joan situa el dia de les noces com a tercer dia, això vol dir que per l'evangelista el dia que ell i Andreu es troben amb Jesús i aquest ho comunica al seu germà Simó, el considera el dia u, sens dubte un dia molt important per a ell. L'endemà és el dia que anant de camí cap a Galilea Jesús crida Felip i aquest troba Natanael, el dia dos. Pels detalls que ens dona, hem de pensar que Joan considera aquests tres dies com a cabdals.

Quina és la relació de Maria i Jesús amb aquesta família que els ha convidat? Per la naturalitat amb que s'hi mou Maria, ha de ser una relació familiar propera, o bé de molta amistat. Semblaria que Jesús hi és convidat perquè és el fill de Maria, ja que primer s'afirma que a la festa hi ha Maria, i Jesús i els deixebles són introduïts a la narració després d'un "també". Tanmateix és molt rellevant que Jesús hi acudeixi amb els seus primers deixebles, i això més aviat faria pensar que la relació amb ell també és molt estreta i personal.

Maria ha recorregut els 9 km. que dista de Natzaret, amb la il·lusió que també s'hi presenti el seu fill. Quan Jesús veu la mare, se'n va a trobar-la i l'abraça:

- Com estàs mare?

- Molt bé, fill meu, ja estic adaptada a la nova vida.

Maria se'l mira bé, i el troba canviat:

- A veure, deixa que et miri... estàs més prim, li diu.

-Ja surt la meva estimada mare a preocupar-se per mi, li replica Jesús somrient.

Maria s'alegra molt de veure'l, i ara és ella qui inicia l'abraçada, mentre li diu:

- Veig que vas molt ben acompanyat, fill meu.

- Sí, mare, ja fa tres dies que no s'aparten de mi, em van venir a trobar i van passar tot el dia amb mi, ara han tornat perquè diuen que em volen conèixer millor. Com que jo havia de venir a aquestes noces m'ha semblat que convidant-los era una bona manera de fer-ho, i ells ho han acceptat molt contents. Deixa que te'ls presenti.

- Aquest és l'Andreu, aquest el seu germà Simó, aquest jove és el Joan i aquest el seu germà Jaume, aquest és el Felip, i aquest altre Natanael.

Després els presenta la seva mare:

- Aquesta és la meva mare Maria.

Ells queden impressionats al veure-la per primer cop, i ella de veure els deixebles, especialment Joan, tant jove. Els saluda un per un i els pregunta:

- D'on sou?

Simó diu:

- Tots som de Betsaida, menys Natanael que és de Canà.

- I a què us dediqueu, continua Maria?

Ara és Felip qui li respon:

- Tots nosaltres som pescadors. Lc,5,10 Joan i el seu germà Jaume són socis de Simó i Andreu. Teníem moltes ganes de conèixer-vos perquè quan vaig decidir seguir Jesús, li vaig preguntar per la seva família i em va dir que era fill de Josep de Natzaret, ja traspasat, però que la seva mare es deia Maria i era viva. Després ens va dir que estàvem convidats a aquestes noces i vos també, i que us podríem conèixer. Ara que us veig, realment es pot dir ben bé que el vostre fill és una còpia vostra, us assembleu moltíssim.

- És veritat, assenteixen tots.

Llavors comença el banquet, Jesús i els deixebles es col·loquen amb els homes, i Maria entre les dones, en una zona més propera a les dependències del servei. Ja avançat l'àpat, Maria s'adona que a la zona de servei hi ha nerviosisme i preocupació, hi posa tota l'atenció i com que no pot saber el que està passant, s'aixeca i li ho pregunta a un dels servidors, que amb molt poques paraules li explica:

- Se'ns ha acabat el vi.

Ella s'imagina la vergonya que hauran de passar els nuvis, i no veu com podria ajudar-los, però això només dura un instant. No consta que mai li hagués demanat a Jesús cap prodigi perquè l'ajudés a revertir una situació o un problema, ni consta tampoc que fins aquest moment el seu fill hagués fet cap miracle, però ella creu fermament que és el Messies, i també que el Messies farà prodigis per acompanyar amb poder el seu missatge. Havent-li comentat Jesús quan va marxar de casa, que abandonava Natzaret perquè havia arribat la seva hora, i sabent Maria que Jesús des d'aleshores en qualsevol moment començaria a manifestar la seva divinitat, decidida, se li acosta discretament per darrera i a cau d'orella per no alarmar ningú, li diu com aquell qui res:

- 3 No tenen vi.

4 Jesús fa el paper de sorprès, i amb veu baixa li respon amb un punt podríem dir d'impertinència, per provar la seva fe:

- Dona, i jo què hi tinc a veure? Encara no ha arribat la meva hora.

Notem que aquí i a la creu, al principi i al final de la seva vida pública, moments solemnes, Jesús es dirigeix a Maria com a dona, la dona per excel·lència, la Nova Eva de la Nova Humanitat. Dir-li "no ha arribat l'hora", és com dir-li "el Pare ho ha disposat d'una altra manera. No em forçis, mare".

5 La seva mare fa veure que es retira, però no, és una dona d'empenta, que en contra del parer del seu fill, creu que anirà bé pels deixebles que ara sigui la seva hora. Ella sap com convèncer-lo, i dit i fet, se'n va i diu als servidors:

- Feu tot el que ell us digui.

Ella els ho ha dit amb una actitud i un to absolutament convençut i convincent, l'ordre és volgutament curta i clara perquè ningú pugui dubtar com interpretar-la. Llavors s'assegura que els servents han entès ben bé quin dels convidats és Jesús, i amb un gest ferm els hi envia.

Podem imaginar els criats presentant-se a Jesús, adreçant-se a ell, i dient-li:

- Aquella senyora d'allà ens fa venir a preguntar-vos què hem de fer.

Jesús creia que s'havia tret de sobre la seva mare, però no, se li posa cara de "ja hi tornem", és només un instant perquè de seguida el seu rostre denota complaença. Darrera del requeriment hi veu el seu cor ferm i encès de fe. Jo penso que també es rendeix a aquella exquisida i innata capacitat de les dones en general per aconseguir dels homes i especialment les mares dels seus fills, allò que volen; potser se salten la lògica, però els desapareixen directament al cor. Jesús la busca amb la vista, i la veu més enllà observant. Després pregunta als criats:

- On teniu les piques de purificació?

Els l'inviten a seguir-lo, Jesús s'aixeca tot d'una, i al passar pel costat de la mare, també a cau d'orella, li fa un somriure diví, i li diu:

- **Mt,15,28** Dona, és gran la teva fe! Faré com tu vols.

6 Una mica enllà hi ha sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usuals entre els jueus. Tenen una cabuda d'uns cent litres cada una. **7** Els diu Jesús:

- Ompliu d'aigua aquestes piques.

Els criats no entenen res, estan molt neguitosos perquè el problema és realment urgent, i ara aquest convidat els fa perdre el temps amb aigua... el que falta és viiiiiii! Han murmurat ostensiblement, Maria no ha sentit totes les paraules en detall, però les no sentides les ha endevinat. Han estan a punt de no fer-li cas, però a l'adonar-se que ella continua tenint-los posada la mirada, és una mirada ferma que no deixa lloc a cap dubte, llavors ells les omplen fins dalt. Maria mou el cap lleugerament de dalt a baix, com dient "molt bé nois", i somriu de complaença i agraïment.

Jesús **8** llavors els diu:

- Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.

*Els servents es miren Jesús i després entre ells, pensant: Això és massa, ara hem de portar l'aigua al cap de servei? Ens la tirarà pel cap!... No saben qui és Jesús... i si és un bromista? O un il·lús? Per segon cop es fixen en Maria, que continua mirant somrient, però tan ferma i convincent com abans... i... ells li'n porten. **9** El cap de servei tasta aquella aigua. Ell no sap d'on ha vingut, però els servidors sí que ho saben, perquè ells mateixos l'han treta, de fet estan perplexes, esperant que els tiri l'aigua pel cap. L'aigua se li ha revelat al paladar del cap de servei com un vi excel·lent, així ho delaten els muscles del seu rostre, els servidors volen explicar-li el què han fet, però el cap de servei s'ha girat d'una revolada i se n'ha anat corrents cap a la sala del banquet. Els servidors es posen les mans al cap, pensen que s'ha tornat boig, i comencen a témer que allò no acabarà bé i els tocarà el rebre.*

Maria, que continua atenta a tot el que passa, veu clarament que Jesús acaba de fer el miracle que li ha demanat i de seguida s'adona que ell li busca la mirada. Jesús hi veu agraïment, i ella en la d'ell reconeixement de la seva fe.

El cap de servei, doncs, crida el nuvi **10** i li diu:

- Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats han begut molt, serveix els més ordinaris. Però tu has guardat fins ara el vi millor.

- *Què m'has dit? li diu el nuvi. M'ho pots repetir?*

- *Que sí, home, que s'està acabant el banquet i ara treus el vi millor, li etziba.*

En tot això els deixebles, que han observat els moviments de Maria i de Jesús, i veuen el rebombori que s'ha produït, li pregunten a Jesús què ha passat. Ell, atrapat per la manifestació de fe de la mare, vol que els deixebles copsin com és el cor d'ella, i li reverteix la situació enviant-li els deixebles:

- *Pregunteu-ho a la meua mare, que ho sap molt bé.*

Ells van a trobar-la. Llavors és Maria l'atrapada per l'amor que li acaba de manifestar Jesús, i explica als deixebles els detalls del fet. Aquí comença l'admiració dels deixebles per la mare del Mestre.

Mentrestant, el nuvi, el cap de servei i els servidors contrasten els fets, finalment s'adonen del que ha passat i llavors, admirats i atònits, van a trobar Jesús, que els diu:

- *Alegreu-vos, perquè ja ha arribat l'hora en que Déu es manifesta a Israel (Jn,1,31).*

L'admiració i la fe de Joan i els altres deixebles, traspua en el comentari final de l'evangelista: 11 Així ha començat Jesús els seus senyals prodigiosos a Canà de Galilea. Així ha manifestat la seva glòria, i els seus deixebles han cregut en ell.

Quan al cap del dia, Maria es retira a descansar, adreça aquesta pregària a Déu Pare: Senyor Déu Pare, des de petiteta quan jo vaig viure al Temple, em captivaven els relats que expliquen les obres poderoses que heu fet a favor d'Israel. Després heu volgut que jo fos la mare del vostre Fill, obrant meravelles en mi per l'Esperit Sant, vos que sou totpoderós. Ara, vos que sou pare, enteneu-me a mi que sóc mare, no tingueu en compte el que li acabo de fer al vostre Fill; jo no podia suportar la vergonya que havien de passar els nuvis, i sabent que Jesús és el Messies de qui Isaïes va predir que curaria cecs, sords, coixos i muts, he pensat que ara era la seva hora, ja que era una bona oportunitat perquè els deixebles que fa pocs dies van amb ell, hi creguin de veritat. Jesús m'ha fet com un retret, li he vist un punt de contrarietat al seu rostre, m'ha dit que el problema dels nuvis no era el seu, i que la seva hora encara no havia arribat. Reconec que m'he passat, però ell que m'estima tant, no m'ho ha tingut en compte, al contrari, ha escoltat la petició de la vostra serventa i m'ha complagut avançant l'hora que Vos li havíeu marcat per manifestar-se a Israel. Jo sé que vos també m'estimeu com Jesús, mireu-me doncs

també amb benvolença, i no m'ho tingueu en compte. Em sento molt estimada per Vos i el vostre Fill. Sabeu que el meu cor és tot vostre, aquí em teniu, Senyor. Ajudeu-me a seguir-lo fidelment sense interferir-lo.

Així va ser com Jesús inicià els seus prodigis, el primer va voler que fos a petició de la seva mare, i no per curar ningú, sinó per evitar la vergonya als nuvis i perquè els primers deixebles creguessin en ell. Jesús farà grans prodigis sense que ningú els demani, però la major part de miracles els farà per donar la salut corporal o mental a les persones que creuran en ell, en benefici d'elles mateixes o bé de terceres persones. Maria ha obtingut l'acció de Jesús sense fer-li obertament una petició, amb una insinuació n'hi ha hagut prou, no en benefici propi ni de familiars, però realment per encendre la fe en Jesús en el cor dels qui l'han presenciat. Potser nosaltres no gosàriem demanar-li a Jesús un miracle per a una cosa que podríem considerar potser intranscendent, però la fe de Maria és extraordinària.

La seva intervenció davant Jesús en aquestes noces, ha de suscitar la nostra confiança vers ella imitant l'actitud dels servidors, que sense entendre res han fet el que ella els ha manat. Com va dir amb vehemència el bisbe auxiliar de Barcelona Monsenyor Antoni Vadell, ja traspassat, quan va predicar l'any 2.021 a la novena a la Mare de Déu de la Candela, patrona de Valls, hem de dir: "jo vull ser un dels de davantal". Maria ens demostra que és capaç de vetllar per nosaltres, de posar-se entremig de Jesús i nosaltres, i fer-li veure les nostres dificultats i sofriments amb garantia de saber-li moure el cor.

Jesús amb Maria, els seus germans i els deixebles, baixen a Cafarnaüm i s'hi queden uns quants dies (Jn 2)

Jn 2,12 Després d'això baixa a Cafarnaüm amb la seva mare, els seus germans i els seus deixebles, però tan sols s'hi queden uns quants dies. Només l'evangelista Joan explica les noces de Canà. Ell també és l'únic que al final de la narració ens explica que Jesús va baixar a Cafarnaüm acompanyat de la seva mare, els seus germans i els seus deixebles.

Maria i els germans de Jesús conviuen, per tant, uns quants dies amb Jesús i els seus primers deixebles. És curiós que dels germans no se'n parla ni al començament ni durant les noces, sols són referenciats al final. Deuen haver assistit al convit.

L'actitud dels germans amb Jesús no és la mateixa que la dels deixebles. Aquests acaben d'interessar-se seriosament en Jesús perquè Joan Baptista els ha dit que és

el Fill de Déu, i han quedat impressionats; en canvi pels seus germans només és el germà petit que ha marxat de casa, els ha abandonat, i ara va acompanyat d'uns nois que pel que han vist sembla que ocupen el seu lloc de familiars. Això els ha distanciat. També han reaccionat diferent després del miracle: Al final de la narració Joan ens acaba de dir que “els seus deixebles van creure en ell”, però al no haver-hi cap referència als germans, podríem pensar que han quedat estupefactes, descol·locats, la seva reacció no ha sigut, per dir-ho d'alguna manera, gaire lluïda. Els deixebles ho han notat, i a Maria l'actitud dels germans l'ha fet patir. L'evangelista Joan, només parlant d'ells al final, possiblement no ha volgut ombrar el primer fet extraordinari de Jesús.

Guarició d'un home posseït d'un dimoni (Lc 4)

31 Després baixa a Cafarnaüm, població de Galilea, i els dissabtes hi ensenya. **32** La gent està admirada de la seva doctrina, perquè parla amb autoritat. **Mc,1,15** Ha dit:

- S'ha complert el temps i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.

Lluc coincideix amb Joan evangelista a dir que “després va baixar a Cafarnaüm”, però no diu, com Joan, que ho fes acompanyat de la seva mare i els seus germans, en canvi ens narra els miracles que hi va fer. Podríem pensar que els primers miracles que fa Jesús a Cafarnaüm els fa durant aquests dies que Maria i els germans hi romanen:

33 En la sinagoga hi ha un home posseït d'un dimoni, un esperit maligne, que es posa a cridar amb tota la força:

34 - Ah! Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: el Sant de Déu!

35 Però Jesús l'increpa dient:

- Calla i surt d'aquest home!

Llavors el dimoni el llança allà al mig i en surt sense fer-li cap mal. **36** Tots queden molt sorpresos i comenten entre ells:

- Què és tot això? Dóna ordres amb autoritat i amb poder als esperits malignes i els fa sortir!

37 I la seva fama s'escampa per tots els indrets de la regió.

Guarició de la sogra de Simó i d'altres malalts (Lc 4)

38 *Després d'anar-se'n de la sinagoga, entra a casa de Simó. La sogra de Simó té una febre molt alta, i demanen a Jesús que faci alguna cosa per ella. 39* Jesús se li acosta, increpa la febre, i la febre la deixa. Ella s'aixeca a l'instant i es posa a servir-los.

Mateu diu que Jesús va tocar la ma de la sogra de Pere i no explica que ningú li ho hagi demanat, però Lluc diu que li demanen sense concretar qui, i Marc semblantment afirma que ho diuen a Jesús, sense detallar tampoc qui. A Canà, Maria li ha arrancat el primer prodigi per un problema angoixant per algú. La febre d'aquesta sogra no sembla una malaltia important. Si s'ha produït durant els dies que Maria ha sigut a Cafarnaüm, jo penso que la iniciativa no seria gens estrany que provingués d'ella.

40 *Quan s'ha post el sol, tots els qui tenen malalts afectats per diverses malalties els van portant cap a Jesús. Ell imposa les mans a cada un i els cura. 41* De molts en surten dimonis cridant i dient-li:

- Tu ets el Fill de Déu!

Però Jesús els increpa i no els deixa parlar, perquè saben que és el Messies.

Maria parla amb els deixebles

Un d'aquests dies Maria s'acosta als deixebles i li pregunta al jove Joan:

- Com l'has conegut a Jesús?

Joan contesta:

- Ja fa un cert temps que a Betsaida es parlava molt de Joan Baptista. Els meus companys i jo ens vam sentir moguts a conèixer-lo, tant és així que vam anar a trobar-lo, ens va batejar, i ens va seduir fins a fer-nos-hi deixebles. Un dia de la setmana passada, mentre estàvem amb ell se li presentaren uns sacerdots, levites i fariseus vinguts de Jerusalem per interrogar-lo sobre qui era ell. Ell els contestà clarament que no era el Messies, tampoc Elies ni el Profeta, sols era una veu que en el desert cridava: Adreceu el camí del Senyor. Llavors Jn,1,25 li van fer aquesta altra pregunta:

- Per què bates, doncs, si no ets el Messies, ni Elies, ni el Profeta?

Jn,1,26 Joan els respongué:

- Jo batejo només amb aigua; però enmig vostre hi ha el qui vosaltres no coneixeu, Jn,1,27 el qui ve després de mi, i jo no sóc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies.

Llavors continua Andreu:

- Nosaltres havíem decidit fer-nos deixebles de Joan, però havent-lo sentit afirmar que ell no era digne de deslligar-li el calçat, per una banda ens va sorprendre enormement, i per l'altra va encendre en els nostres cors un desig irrefrenable de conèixer aquella persona tan extraordinària. Jn,1,29 L'endemà, Joan veié que Jesús venia cap a ell, i exclamà:

- Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món! Jn,1,30 És aquell de qui vaig dir: "Després de mi ve un home que em precedeix, perquè, abans que jo, ell ja existia." Jn,1,31 Jo no el coneixia; però, si vaig venir a batejar amb aigua, va ser perquè ell es manifestés a Israel.

Jn,1,32 Joan testimonià encara:

- He vist que l'Esperit baixava del cel com un colom i es posava damunt d'ell. Jn,1,33 Jo no el coneixia, però el qui m'envià a batejar amb aigua em va dir: "Aquell damunt el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant." Jn,1,34 Jo ho he vist i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.

El jove deixeble hi afegeix:

- Tots nosaltres vam quedar de pedra en donar testimoni Joan que aquell home era el Fill de Déu, li vam clavar la mirada, ell ens la va tornar, i vam sentir una sotragada al cor. Després va desaparèixer. Jn,1,35 L'endemà, Joan tornava a ser en el mateix lloc, l'Andreu i jo també hi érem, Jn,1,36 i, fixant la mirada en Jesús que passava, va exclamar:

- Mireu l'anyell de Déu!

Jn,1,37 Quan nosaltres el sentirem parlar així, vam seguir Jesús. Jn,1,38 Es girà i, en veure que el seguíem, ens preguntà:

- Què busqueu?

Nosaltres li diguérem:

- Rabí, on t'estàs?

Jn,1,39 Ens va respondre:

- Veniu i ho veureu.

- Nosaltres hi anàrem, veiérem on s'estava i ens quedàrem amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda. És molt difícil, senyora, intentar explicar-

vos el que va passar al nostre cor. No ens havíem trobat mai una persona que parlés com ell, quina força, quina claredat, quina autenticitat, quin poder de convicció, quina seducció despenia! Llavors vam creure l'afirmació de Joan dient que el vostre fill era el Fill de Déu i l'anyell de Déu.

- Quants detalls us han quedat gravats, nois, els diu Maria, es nota que l'encontre us ha trasbalsat!

- I tant que sí, li diuen tots, quan ens parla les seves paraules ens arriben al fons de l'ànima, només la seva mirada ja ens fascina.

Llavors continua Andreu:

- Després d'això, Jn,1,41 jo me'n vaig anar primer a trobar el meu germà Simó i li vaig dir...

Simó l'interromp:

- Deixa que ho expliqui jo:

L'Andreu em va dir: - Hem trobat el Messies. Jn,1,42 I em va portar on era Jesús, que fixant-me la mirada, em va dir: - Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Cefes -que vol dir «pedra». Vaig quedar d'una peça. Per què el Messies em canviava el nom? Jn,1,43 L'endemà, Jesús resolgué de sortir cap a Galilea, i trobà Felip. Millor que ho expliquis tu, Felip.

Felip pren la paraula:

- Doncs Jesús només trobar-me em va dir: - Segueix-me. Jo vaig quedar atrapat quan em va explicar molt convincentment que Moisès i els profetes havien parlat d'ell. Jn,1,44 Llavors Jn,1,45 vaig trobar Natanael i li vaig dir: - Hem trobat aquell de qui van escriure Moisès, en els llibres de la Llei, i també els profetes: és Jesús, fill de Josep, de Natzaret.

- Doncs ara, Natanael, potser que ens ho expliquis tu, li fa Maria.

Jn,1,46 Bé, al sentir el nom de Natzaret, i coneixent la fama de la seva gent, no m'ho podia creure. Per això et vaig mirar amb cara d'estranyesa, Felip, i et vaig replicar: Jn,1,46 - De Natzaret en pot sortir res de bo? Llavors tu em vas mostrar no sols que Jesús t'havia convençut, sinó que també m'ho faria a mi si aconseguies arrossegat-me a veure'l. I em vas provocar dient-me: Jn,1,46 - Vine i ho veuràs.

- Sí, l'interromp Felip, però tot i així t'hi vas resistir una mica.

- Tens raó Felip, salta Natanael, però el que jo em vaig imaginar de Jesús quedava molt curt, perquè - Jn,1,47 quan Jesús em veié que jo anava cap a ell, digué:

- Mireu un autèntic israelita, un home que no enganya.

Caram què em vaig sentir dir! Em va fer sortir els colors a la cara, és que vaig veure claríssimament que coneixia perfectament la meva vida, i em va sortir del fons de l'ànima aquesta pregunta:

Jn,1,48 - D'on em coneixes?

Jesús em va respondre:

- Abans que Felip et cridés, t'he vist sota la figuera.

Quina estocada al cor! El que jo feia sota la figuera només Déu ho podia saber apart de mi, per això vaig esclatar dient-li:

Jn,1,49 - Rabí, tu ets el Fill de Déu, tu ets el Rei d'Israel.

Maria, està embadalida per l'explicació de Natanael i li pregunta:

- I què et va dir Jesús?

Natanael li respon:

Jn,1,50 Jesús em va dir:

- Creus només perquè t'he dit que t'havia vist sota la figuera? Coses més grans veuràs!

Jn,1,51 I afegí:

- Us ho ben asseguro: veureu obert el cel, i els àngels de Déu pujant i baixant sobre el Fill de l'home.

Maria s'alegra que Jesús vagi acompanyat per ells, i els diu:

- M'alegro molt per vosaltres, perquè heu cregut en ell i heu decidit seguir-lo.

Llavors és Simó, qui pren la paraula:

- Senyora, estem molt contents d'haver-nos trobat amb el vostre fill, i que ens hagués convidat a Canà, on vam poder veure de quina manera vos creieu en ell. Amb la vostra fe i perseverança heu provocat que ell mostri un poder que desconexíem. Tots nosaltres vam ser tocats a la primera conversa que li vam tenir, però a Canà vam creure en ell gràcies a la vostra intervenció, i ara, després dels prodigis que està fent aquests dies, la nostra fe s'ha refermat. Jo no me'n puc avenir que hagi curat la meva sogra. Ens alegrem molt d'haver compartit amb vos aquests dies.

Maria se sent honorada per les paraules de Simó, i les hi agraeix:

- Moltes gràcies, Simó, i també a tots per haver sigut tan amables amb mi.

Llavors Joan li demana:

- I vos que heu conviscut tants anys amb ell, expliqueu-nos coses de la seva vida!

Maria pren la paraula:

- Déu ha volgut que Jesús visqués trenta anys com un home qualsevol, en el si de la nostra família, ajudant el seu pare i els seus germans en el taller. En tots aquests anys no ha fet res d'extraordinari, s'ha comportat també com a veritable home que és, ha sigut sempre molt bon fill i un treballador expert i incansable. Quan era petit, el rei Herodes el volia matar, i el vam haver de protegir fugint precipitadament a Egipte, on hi vam restar un any. El seu pare Josep i jo hem hagut d'esforçar-nos a mantenir en secret la seva verdadera identitat, fins que no ha arribat la seva hora de manifestar-se al món.

- I des de quan creieu en ell, li pregunta Felip?

La pregunta sorprèn Maria. No havia pensat mai que la hi poguessin fer, reflexiona un instant, i decideix que sabent com Joan ha donat testimoni de que Jesús és el Fill de Déu, ella ja no te motiu per no fer-ho:

- És una història una mica llarga d'explicar, però us relataré el més essencial: Jo havia dedicat la meva ànima i el meu cos a Déu, però Déu de forma separada ens va manifestar a mi i a Josep que ens havíem d'unir en matrimoni. En aquell moment no vam entendre per què. Al cap de dos anys d'estar promesos, un àngel em va anunciar a mi sola, que jo tindria un fill per obra de l'Esperit Sant, que s'havia de dir Jesús i l'anomenarien Fill de l'Altíssim. Estalviant detalls, diguem que Josep no s'ho podia creure quan em va veure embarassada, però a la fi Déu li va manifestar en somnis que el meu fill era obra de l'Esperit Sant, que no dubtés i em prengué a casa seva. Llavors vam entendre el que Déu volia de nosaltres. Tots amb els qui hem conviscut, han cregut que Jesús és fill de Josep, i legalment ho és, però no, jo també dono testimoni que Jesús és el Fill de Déu. Jo sóc la serventa més petita, de cap manera em podia imaginar el que Ell ha fet en mi. I contestant la teva pregunta, Felip, he de dir que crec des que em va venir a visitar l'àngel. Ajudeu-me també vosaltres a donar-li gràcies, perquè el Fill del Pare ha vingut a salvar Israel fent-se home a les meves entranyes.

Els deixebles es miren entre sí admirats, i li reconeixen el testimoni que els acaba de donar. Tots a una li mostren veneració i li agraeixen efusivament el seu gest. Llavors Joan exclama:

- Quin honor ser la mare del Messies! Que fantàstic haver conviscut amb ell tant de temps! Ara que he viscut uns dies amb ell, puc imaginar-me com deu haver estat la vostra llarga convivència! Quin honor haver-vos conegut, senyora!

- Gràcies Joan, li diu Maria. És veritat el que dius, però el més important és escoltar-lo. Sortosos vosaltres que heu sigut escollits. Seguiu-lo, i Jn,1,5 feu tot el que ell us digui.

En aquest moment arriba Jesús, que ha sentit les darreres paraules de la seva mare. El primer que fa és dirigir-li la mirada i buscar-li els ulls somrient. Quan ella ja no hi és, s'adreça als deixebles:

- Què us ha semblat la meva mare?

És Joan qui li contesta:

- Ens ha demanat que li expliquéssim com ha sigut el nostreencontre amb vos, després ens ha felicitat per estar amb vos, ens ha testimoniat que vos sou el Fill de Déu, i finalment ens ha encoratjat a fer tot el que ens digueu. Quin honor ser la vostra mare!

Jesús li diu:

- És veritat Joan, però encara és millor la seva fe, que vosaltres mateixos heu pogut comprovar a Canà, i també la seva disposició a escoltar i complir la paraula de Déu.

A la nit, Maria ha anat repassant tot el que ha compartit amb els deixebles, i ho ha gravat al cor. L'han impressionat les afirmacions de Joan Baptista: Jn,1,29 Mireu l'anyell de Déu, el qui treu el pecat del món! Jn,1,33 "Aquell damunt el qual veuràs que l'Esperit baixa i es posa, és el qui bateja amb l'Esperit Sant." 34 Jo ho he vist i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu.

Avui fa aquesta pregària al Senyor Déu Pare: Senyor Déu Pare, des de l'anunciació de l'àngel, jo crec fermament que Jesús és el vostre Fill. Josep i jo ho hem mantingut sempre en secret per protegir-lo dels qui li volien mal. He tingut un moment d'indecisió quan els deixebles del vostre Fill m'han demanat la raó de la meva fe en Ell. Ja és hora que jo proclamï sempre que se'm demani, que el meu fill és el vostre Fill. No m'esperava la pregunta, però coneixent que Joan Baptista ho ha proclamat obertament, i que ho heu manifestat a Natanael, he cregut que a partir d'ara ho he de fer sense cap recança.

Parlant de Joan Baptista, i recordant aquestes paraules seves, Jn,1,27 jo no sóc digne ni de deslligar-li les corretges de les sandàlies, m'adreço ara a Vos Senyor Déu Pare, Pare meu i Pare Etern del meu fill perquè vos heu volgut que jo sigui la seva mare en aquets món, la mare que no sols li ha deslligat les sandàlies incomputables vegades, sinó que l'ha portat al seu ventre, l'ha donat a llum, l'ha alimentat, l'ha vestit, l'ha ensenyat, l'ha abraçat. La meva ànima us magnifica, perquè des del principi de la meva existència us heu fixat en la meva petitesa. Jo no en sóc digna. No sabent com caldria captenir-me al ser la mare del vostre Fill, jo m'he fíat sempre de Vos, he confiat en que Vos em guiaríeu sempre. Ho he fet

tan bé com he sabut. No tingueu en compte si algun cop no ho he fet prou bé. Ajudeu-me a acompanyar Jesús discretament i amb valentia.

A l'evangeli de Joan, quan parla en el capítol 1 dels primers deixebles, ens explica que Joan Baptista estava en un mateix lloc amb dos dels seus deixebles, i especifica que l'un era Andreu el germà de Simó Pere, però no ens diu qui era l'altre. Segur que es tracta d'ell mateix, però per humilitat no vol ser ell qui ho expliqui. És més, segur que com Andreu, va anar de seguida a trobar el seu germà Jaume tot joiós per dir-li que havia trobat el Messies, i a continuació el va conduir fins a Jesús.

Jesús a la sinagoga de Natzaret (Lc 4)

El fet

Natzaret només dista 47 km. de Cafarnaüm. La fama dels prodigis fets per un tal Jesús fill de Natzaret, ha arribat a oïdes dels habitants del poble, que no tenen cap dubte de qui es tracta. S'hi fa tot tipus de comentaris. Molts esperen que algun dia els visiti amb l'esperança de poder comprovar tot el que corre sobre ell.

Mc,6,1 *D'allà, Jesús se'n va al seu poble de Natzaret, i els seus deixebles el segueixen. A l'arribar al poble s'interessen molt per conèixer com és el poble, la casa, el taller i la gent amb qui ha conviscut el seu Mestre. No cal dir que Maria els ha acollit joiosa.*

16 *És dissabte, i com té per costum, entra a la sinagoga acompanyat de la seva mare i els deixebles. Els seus germans no hi han anat. Després del miracle de les noces de Canà prefereixen guardar-li distància. I s'aixeca a llegir.* **17** *Li donen el volum del profeta Isaïes, el desplega i troba el passatge on hi ha escrit:* **18** *L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits,* **19** *a proclamar l'any de gràcia del Senyor.*

20 *Després plega el volum, el retorna a l'ajudant de la sinagoga i s'asseu. Tots els qui són a la sinagoga tenen els ulls posats en ell.* **21** *Aleshores comença dient-los:*

- Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar.

22 *Tothom l'aprova i es meravella de les paraules plenes de gràcia que surten de la seva boca. I diuen:*

- No és el fill de Josep, aquest?

Són els qui sempre han apreciat Josep i Maria, i ara celebren la saviesa i els miracles que han sentit explicar del seu fill.

D'altres en canvi, els més benestants, no els cap al cap que una persona que parla així pugui ser d'una família tan senzilla com la del fuster, Mt,13,54 se n'estranyen i diuen:

- D'on li vénen, aquesta saviesa i aquests miracles que fa? Mt,13,55 No és el fill del fuster?

No nomenen Josep pel seu nom, no és de la seva categoria.

- La seva mare, no és aquella que es diu Maria?

Li diuen el nom, però amb el mot "aquella" hi afegeixen una càrrega de menyspreu. Ella ho ha sentit.

- Els seus germans, no es diuen Jaume, Josep, Simó i Judes? Mt,13,56 I les seves germanes, no viuen totes entre nosaltres? D'on li ve, tot això?

23 Ell els diu:

- Ben segur que m'aplicareu aquella dita: "Metge, cura't a tu mateix!" Tot el que hem sentit a dir que feies a Cafarnaüm, fes-ho també aquí al teu poble.

24 I afegeix:

- Us asseguro que cap profeta no és ben rebut al seu poble. 25 Més encara, us asseguro que en temps d'Elies, quan el cel es va tancar durant tres anys i sis mesos i una gran fam s'estengué per tot el país, hi havia moltes viudes a Israel, 26 però Elies no va ser enviat a cap d'elles, sinó a una dona viuda de Sarepta de Sidó. 27 I en temps del profeta Eliseu, també hi havia molts leprosos a Israel, però cap d'ells no fou purificat, sinó Naaman, de Síria.

28 En sentir això, tots els qui són a la sinagoga s'omplen d'indignació; 29 s'aixequen, l'empenyen fora del poble i el duen fins a un espatat de la muntanya sobre la qual és edificat el poble, amb la intenció d'estimbar-lo. 30 Però Jesús passa entremig d'ells i se'n va. Els deixebles l'acompanyen, no s'acaben de creure com la gent del seu poble ha tractat el seu admirat Mestre.

Quin patiment ha tingut Maria al veure la reacció d'alguns vilatans! El poble està molt esvalotat i dividit en dues faccions. Els violents s'encaren amb ella i a crits li retreuen el comportament de Jesús. Alguns són persones que tenen tracte amb la família, persones de qui mai hauria pogut pensar que reaccionessin així.

Unes bones veïnes acompanyen Maria fins a casa. Tot plegat ha arribat a oïdes dels germans que, indignats se'n van corrents a trobar Maria:

- Què li ha passat al teu fill, Maria? Ha abandonat el negoci, després se n'ha anat al desert i ara es dedica a crear polèmica. Tot això ens pot perjudicar. Fins i tot han estat a punt d'estimar-lo. Això farà que ara la gent ens miri malament i perdem clients.

Maria els contesta:

- Jesús ha anat al desert perquè ha sentit la crida de Déu. Durant tot el temps que hi ha estat, ha dejunat i no ha parat de pregar. Ara ha de complir la missió per la qual ha vingut al món. Ja coneixeu com actua per tot arreu on va, i el poder que té per moure la gent a convertir-se guarint tota classe de malalties i deficiències. La gent confia en ell, la major part no para de lloar-lo, però aquí, al seu poble no ha sigut ben rebut, ja ho ha dit ell mateix. A vosaltres també us costa entendre'l, perquè fins ara, com encara no havia arribat la seva hora, ell no havia mostrat res d'especial. Per això a vosaltres us costa entendre el que fa.

Als germans no els agrada el que han sentit dir a Maria, i se'n van gairebé sense acomiadar-se.

Jesús i els deixebles esperen prudentment que es faci de nit per trobar-se amb la mare discretament. Mentrestant ha comentat l'incident amb els deixebles, que encara estan perplexes. Pensaven que seria molt generós amb la seva gent, però al contrari, **Mc,6,5** no ha pogut fer allí cap miracle; tan sols hi ha curat uns quants malalts, imposant-los les mans. **Mc,6,6** Al Mestre l'ha sorprès que no tinguin fe.

Finalment Jesús i els deixebles arriben a casa. Maria fa estona que els espera, i només entrar, Jesús li diu:

- No tinguis por, mare, passarem la nit amb tu, i de matinada marxarem cap a Cafarnaüm.

- No pateixis per mi, fill meu, estic preparada pel que calgui.

- A veure mare si es calmen els ànims i tu pots restar tranquil·la. T'agraeixo el teu capteniment de serenitat. No tinguis por.

Maria li diu:

- He viscut molt intensament el passatge d'Isaïes i sobretot el comentari que has fet dient que avui s'ha complert aquesta escriptura.

Maria prepara una mica de menjar i els l'ofereix. Ells accepten complaguts.

Un cop retirada a descansar, Maria medita tot el que ha passat. És el primer cop que ha experimentat la divisió de persones entre favorables i contraris a Jesús, i això en el seu propi poble, entre la seva pròpia gent. S'adona que potser no haurà de patir sols pel que li pugui passar al seu fill, sinó que també li tocarà en la seva pròpia persona. El que més li dol és que els fills de Josep també l'hagin criticat. Ella

ara ha patit per Jesús, i està decidida fermament a suportar-ho tot, a no amagar-se de ser-ne la mare, a no negar-lo mai.

Maria abandona Natzaret i se'n va amb Jesús i els deixebles

Mentre fa aquests pensaments, se li presenta Jesús i li diu:

- He pensat mare, que és el moment oportú perquè abandonis el poble i vinguis amb nosaltres. Què et sembla?

Maria fa dies que esperava aquest moment, i plena de joia li contesta:

- Em sembla perfecte, vinc amb vosaltres. Ara mateix me'n vaig a dir-ho als teus germans.

Se'ls presenta tota ferma:

- Ho he decidit, deixo la casa i el poble, me'n vaig a seguir Jesús.

Ells es disgusten:

- Tu també, Maria? No n'hi ha prou amb ell?

Maria els contesta:

- Vosaltres ja sou tots grans, a mi no em necessiteu, jo puc ser més útil a Jesús anant amb ell que quedant-me aquí.

Li diuen:

- Ja veiem que estàs totalment decidida, nosaltres crèiem que ens ajudaries a dissuadir-lo i es fes enrere. No li podem perdonar que hagi deixat el negoci de la família.

Jaume s'abraça a Maria:

- T'estimo molt, Maria, accepto la teva decisió. Et trobaré a faltar.

- Gràcies, Jaume, jo sento molt que no cregueu en Jesús, però jo sí hi crec; estic convençuda, com també ho estava el vostre estimat pare Josep, que si ell i jo ens vam unir en matrimoni és perquè Déu volia que fóssim els pares de Jesús. Prou que us vau estranyar quan per primera vegada ens veiéreu, i a més promesos, però va ser Déu qui va dirigir la nostra unió, ja sabeu que ell no tenia ganes de tenir una altra dona. Ell i jo hem cregut sempre que Jesús és el Fill de Déu, el Messies que ha vingut a aquest món per salvar tots els homes.

De matinada, Jesús, Maria i els deixebles deixen Natzaret.

Joan és empresonat

Lc,3,19 Joan *no s'ha estat de blasmar* el tetrarca Herodes perquè *conviu* amb Herodies, la muller del seu germà, i per totes les maldats que *ha* comès. **20** A totes aquestes, Herodes n'hi *ha afegit* encara una: *ha fet tancar* Joan a la presó.

Mt,4,12 Quan Jesús *ha sabut* que Joan *ha estat empresonat*, *s'ha retirat* a Galilea; **Mt,4,13** però *ha deixat* Natzaret i se *n'ha anat* a viure a Cafarnaüm, vora el llac, en els territoris de Zabuló i de Neftalí. **Mt,4,14** Així *s'ha complert* allò que havia anunciat el profeta Isaïes:

Mt,4,15 *Terra de Zabuló i de Neftalí,
camí del mar, l'altra banda del Jordà,
Galilea dels pagans:*

Mt,4,16 *el poble que vivia en la fosca
ha vist una gran llum;
una llum ha resplendit
per als qui vivien
al país de mort i de tenebra.*

Mt,4,17 *Fa poc que Jesús ha començat a predicar, dient:*

--Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.

Jesús fa molts miracles i cura molta gent. Els prohibeix que ho expliquin, però no li fan cas, al contrari, escampen la seva joia amb convenciment. Ell i els deixebles gairebé no tenen temps per reposar. Maria els va acompanyant pertot arreu, ha trobat la manera de ser-los útil i col·labora eficaçment a servir-los, això li permet viure amb intensitat tot el que està passant. Tots admiren que la mare del seu Mestre els serveixi, i li ho agraeixen. Ella dóna gràcies a Déu perquè a més de ser útil el seu Fill, pot escoltar-lo i presenciar les seves obres.

Tal com diu el salm Sl,40,11 no he amagat la teva salvació dins el meu cor; he fet conèixer el teu ajut fidel, la lleialtat del teu amor, a tot el poble reunit, sempre que en té ocasió, aprofita per donar testimoni de Jesús. Com diu també la dita popular: "De l'abundància del cor, en parla la boca".

Jesús amplia la seva activitat per tot Galilea i el país dels jueus (**Mc,1**)

Mc,1,35 De bon matí, quan encara és fosc, *Jesús es lleva, surt, se'n va* en un lloc solitari i s'hi *queda* pregant. **Mc,1,36** Simó i els seus companys es *posen* a buscar-lo. **Mc,1,37** Quan el troben li *diuen*:

- Tothom et busca.

Mc,1,38 Ell els diu:

- Anem a altres llocs, als pobles veïns, a predicar-hi, que per això he vingut.

Mt,4,23 Jesús *recorre* tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint entre el poble malalties i xacres de tota mena.

Mt,4,24 La seva anomenada *s'escampa* per tot Síria. Li *porten* tots els qui *estan* malalts, els afectats per diverses malalties i sofriments: endimoniats, epilèptics i paralítics; i ell els *cura*. **Mt,4,25** I el *segueix* molta gent de Galilea, de la Decàpolis, de Jerusalem, de Judea i de l'altra banda del Jordà.

Crida dels primers deixebles (Lc 5)

Els germans Simó i Andreu són pescadors i els germans Joan i Jaume també. Són de Betsaida, vora el llac de Galilea també anomenat de Genesaret, on es guanyen la vida. Es tracta de gent de cor net, bons israelites interessats en les coses de Déu. Els hem vist en pàgines anteriors com han acudit a Joan, s'han fet batejar per ell, i n'han sigut deixebles.

Déu ja fa temps que els va treballant el cor. Joan els ha mostrat Jesús, l'han seguit, s'han quedat tot un dia amb ell. Jesús, per estrènyer els llaços amb ells, els ha convidat a Canà i ells, seduïts, s'han sentit afalagats per la seva entranyable deferència, i l'han seguit encantats. A més, en els dies posteriors han conviscut amb ell, la seva mare i els seus germans. Com hem pogut llegir al final de la narració de les noces de Canà, ja creuen en Jesús.

Encara no s'han quedat amb el Mestre, sempre que poden continuen fent la seva vida de pescadors, però és hora que Jesús comenci a configurar el grup dels Dotze.

Crida de Pere, Andreu, Jaume i Joan

1 Ara Jesús es troba vora el llac de Genesaret, i la gent *s'apinya* al seu voltant per escoltar la paraula de Déu. **2** Llavors *veu* dues barques amarrades vora l'aigua; *són la de Simó i el seu germà i la dels fills de Zebedeu*. Els pescadors *n'han baixat* i estan *rentant* les xarxes. Jesús, *al veure's rodejat de tanta gent, pensa com ho podria fer perquè tothom el pugui veure i sentir bé, llavors s'adreça a Simó i li ho comenta.*

- Fàcil Mestre, reacciona Simó, aquí teniu la meva barca, per què no hi pugeu?

3 Jesús hi puja, li demana que l'aparti una mica de terra, s'asseu i es posa a instruir la gent de la barca estant.

4 Quan acaba de parlar, li diu a Simó:

- Tira llac endins i caleu les xarxes per pescar.

5 Simó li respon:

- Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem agafat res; però, ja que tu ho dius, calaré les xarxes.

6 Ho fan així, i arpleguen tant i tant de peix que les xarxes se'ls esquincen. **7** Llavors fan senyal als companys de l'altra barca que vinguin a ajudar-los. Ells hi van, i omplen tant les dues barques que quasi s'enfonsen.

Pere i els demás estan captivats pel Mestre des del prodigi de Canà, però ara els ha fet un prodigi personal, un miracle dedicat a ells. **8** Simó Pere, en veure-ho, adonant-se de la grandesa del gest es llança als genolls de Jesús dient:

- Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador! **9** Veient una pesca com aquella, ell i tots els qui van amb ell no se'n saben avenir, **10** i igualment passa amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que són socis de Simó.

Jesús diu a Simó:

- No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes.

11 Ells tornen les barques a terra, ho deixen tot i el segueixen.

És la crida formal de Jesús, la barca i tot queda enrere.

Crida de Leví

27 Després d'això, Jesús surt i veu un publicà que es diu Leví, assegut al lloc de recaptació d'impostos, i li diu:

- Segueix-me.

Leví té coneixement de Jesús i de moltes de les coses que diu i fa, és un personatge que el fascina, però no s'ha plantejat encara deixar la seva feina i seguir-lo. Sentir la seva invitació, li és tota una revelació: **28** Ell ho deixa tot, s'aixeca i es posa a seguir-lo. Ho demostra que **29** després Leví se'n va a preparar un gran banquet en honor de Jesús a casa seva, i molts publicans i altra gent són a taula amb ells.

30 Els fariseus i els seus mestres de la Llei ho retireuen als deixebles de Jesús i els diuen:

- Per què mengeu i beveu amb els publicans i els pecadors?

31 Jesús els respon:

- El metge, no el necessiten els qui estan sans, sinó els qui estan malalts. **32** No he vingut a cridar els justos a convertir-se, sinó els pecadors.

Admirable el procés que aquests homes han fet gairebé sense adonar-se'n per finalment seguir el Mestre, no és tant el procés d'ells, sinó la fascinació pel Mestre, ell sí que és el veritable pescador d'homes.

Moltes vegades, sense que ens n'adonem ens va treballant el cor, té mil formes de provocar-nos un encontre personal transformador. És voluntat seva arribar a tots i cada un dels homes. El primer requisit és cercar-lo amb sinceritat, i obrir-li el cor de bat a bat, llavors deixar que hi entri i hi habiti. Ell ens estima mitjançant totes les persones que ens han estimat, ens estimen i ens estimaran; el podem trobar en elles, també el trobarem si anem a la celebració de l'eucaristia, que Ell mateix presideix i on ens parla, en la lectura i meditació de la seva paraula, i també si ens li adresem de cor per la pregària. Potser no surt al nostre encontre d'una manera extraordinària, es val de les petites coses de la vida, però d'una manera o altra la seva crida personal arriba a tothom.

El final de tot plegat és que com en el cas dels deixebles, puguem exclamar: Hem trobat el Messies!

Guarició d'un leprós (Lc 5)

12 Una altra vegada, Jesús es troba en un poble on hi ha un home ple de lepra. Aquest home, en veure Jesús, es prosterna amb el front a terra i el prega dient:

- Senyor, si vols, em pots purificar.

13 Jesús estén la mà i el toca dient:

- Ho vull, queda pur.

A l'instant li desapareix la lepra. **14** Jesús li mana que no ho digui a ningú, i afegeix:

- Vés a fer-te examinar pel sacerdot i ofereix per la teva purificació el que va ordenar Moisès: això els servirà de prova.

15 L'anomenada de Jesús s'estén cada vegada més, i molta gent acut per escoltar-lo i fer-se curar de les seves malalties; **16** però ell es retira en llocs solitaris i prega.

Guarició d'un paralític (Lc 5)

Els dirigents religiosos també estan al cas del que està passant els darrers temps.

17 Un dia Jesús *està ensenyant*. Uns fariseus i uns doctors de la Llei, vinguts de tots els pobles de Galilea i Judea, i de Jerusalem, *són* allà asseguts. Jesús, pel poder del Senyor, *està guarint* els malalts.

18 Llavors es *presenten* uns homes que *duen* en una llitera un paralític, i *busquen* d'entrar-lo i posar-lo davant d'ell, **19** però amb tanta gent no *saben* per on fer-ho. *Pugen*, doncs, a la teulada, *treuen* algunes teules i *baixen* aquest home amb la llitera i el *posen* al mig, davant de Jesús. **20** Jesús, en veure la fe d'aquella gent, *diu*:

- Home! Els teus pecats et són perdonats.

Senyor Jesús: No us ha quedat clar el què us demana aquesta gent? Ells volen que feu caminar aquest home. No veieu que esta postrat a la llitera? Però sí que ho sabeu, vos heu vingut a aquest món per salvar-nos, per alliberar-nos del pecat, quan ens mireu enfoqueu primordialment cap el nostre cor, és allà on voleu fer el prodigi, la cura del cos només n'és la porta per arribar-hi.

21 Els mestres de la Llei i els fariseus *comencen* a pensar: «Qui és aquest que diu blasfèmies? Qui pot perdonar els pecats sinó Déu?»

Fins ara els emissaris dels dirigents s'han limitat a observar amb ràbia. Com ens ho farem per contrarestar aquesta força? Vénen amb ordres concretes de no deixar-ne passar ni una que vagi en contra dels seus cànons, i el seu pensament és que Jesús blasfema. Saben que només Déu pot perdonar el pecat, però la ceguesa els priva de deduir a la inversa: si algú perdona el pecat és que és Déu.

22 Jesús *s'adona* dels seus pensaments i els *replica*:

- Què és això que penseu dins vostre? **23** Què és més fàcil, dir: "Et són perdonats els pecats", o bé dir: "Aixeca't i camina"? **24** Doncs ara sabreu que el Fill de l'home té poder aquí a la terra de perdonar els pecats.

Llavors *diu* al paralític:

- T'ho mano, aixeca't, pren la llitera i vés-te'n a casa.

25 A l'instant, ell *s'aixeca* davant d'ells, *pren* la llitera on *jeu* i se'n va cap a casa seva donant glòria a Déu. **26** Tots *queden* molt sorpresos i *donen* glòria a Déu. Plens de temor, *diuen*:

- Avui hem vist coses extraordinàries.

Els mestres de la Llei i els fariseus no queden sorpresos, sinó molt preocupats. Jesús els ha demostrat el poder que té de perdonar els pecats, obrant el miracle, ells no poden avalar amb un poder semblant la seva acusació de blasfèmia. Han quedat en evidència, sense arguments.

Les espigues arrencades en dissabte (Lc,6)

1 Un dissabte, Jesús està passant per uns sembrats. Els seus deixebles van arrencant espigues, en treuen el gra amb les mans i se'l mengen. **2** Alguns dels fariseus diuen:

- Per què feu això que no és permès en dissabte?

3 Jesús els respon:

- No heu llegit què va fer David quan van tenir gana ell i els qui anaven amb ell? **4** Va entrar al temple de Déu, va menjar els pans d'ofrena, que únicament poden menjar els sacerdots, i en donà també als seus acompanyants.

5 I els diu:

- El Fill de l'home és senyor del dissabte.

Un home curat en dissabte (Lc,6)

6 Un altre dissabte, Jesús entra a la sinagoga i es posa a ensenyar. Hi ha allí un home que te la mà dreta paralitzada. **7** Els mestres de la Llei i els fariseus l'espion per veure si farà una guarició en dissabte i així trobar de què acusar-lo. **8** Però Jesús, que coneix els seus pensaments, diu a l'home que te paralitzada la mà:

- Aixeca't i posa't aquí al mig.

Ell s'hi posa. **9** Llavors Jesús els diu:

- Us vull fer una pregunta. Què és permès en dissabte: fer el bé o fer el mal, salvar una vida o deixar-la perdre?

10 Jesús se'ls mira tots i diu a l'home:

- Estén la mà.

L'home ho fa, i la mà recobra el moviment.

11 Però ells, ofuscats, discuteixen els uns amb els altres què podrien fer contra Jesús.

Els fariseus i els mestres de la Llei estan molt preocupats. Jesús els està trepitjant el terreny, la gent deixa de seguir-los per seguir Jesús. S'adonen que el seu modus de vida està en perill. S'han fet un Déu a la seva mida, les relacions del poble amb Déu han de passar per les seves normes, i ara això es trenca. Primer han seguit Jesús amb curiositat, però no han tardat gaire a posar-se-li frontalment en contra, la ràbia que li tenen és descomunal. Ara ja no deixaran de seguir-lo per perseguir-lo, ens els trobarem gairebé sempre al seu voltant, com voltors esperant el moment oportú. Jesús els haurà d'esquivar fins que no arribi la seva hora.

Elecció dels Dotze (Lc,6)

L'elecció

És un moment important, Jesús ha d'escollir els dotze pilars de l'Església que vol fundar per perpetuar la seva obra entre els homes. 12 Per aquells dies, Jesús se'n va a la muntanya a pregar, i passa tota la nit pregant a Déu.

El Pare ja ha triat els qui ell ha volgut, i li'n dona els noms al Fill: Jn,17,9 Jo prego per ells, pels qui tu m'has donat, perquè són teus.

13 Quan es fa de dia, Jesús baixa de la muntanya a trobar-se amb els deixebles, que han passat la nit al pla. El Mestre s'ha aturat vora d'ells en un lloc una mica enlairat. Llavors crida els deixebles, que es van apropant tots junts, i els explica que després de passar la nit amb el Pare, ha decidit triar dotze homes dels presents Mc,3,14 perquè estiguin amb ell i per enviar-los a predicar. A partir d'ara rebran el nom d'apòstols.

El silenci és total, tothom s'inquieta pel posat solemne del rostre del Mestre. Totes les mirades estan fites en ell, però de reüll tothom mira tothom. Em cridarà a mi? Alguns tenen clar que si els crida el seguiran, d'altres tenen dubtes. No hi ha més temps per pensar, perquè Jesús ja comença. Primer cerca amb la vista, un cop enfocat l'escollit el mira de fit a fit, i després amb veu alta i clara, el crida pel nom: 14 Simó... Andreu... Jaume... Joan... Felip... Bartomeu... 15 Mateu... Tomàs... Jaume fill d'Alfeu... Simó el Zelós... 16 Judes fill de Jaume... Judes Iscariot.

Un cop acabada la crida, el Mestre convida els escollits a acostar-se-li, i tots Mc,3,13 ells van cap a Jesús deixant-ho tot enrere. Llavors Mt,10,1 Jesús els dona poder de treure els esperits malignes i de guarir malalties i xacres de tota mena. Ells se senten honorats.

En el capítol 10 del seu evangeli, Mateu, que és un dels Dotze escollits, ens narra que el Mestre, tot seguit els envia a proclamar la Bona Nova, donant-los instruccions de com ho hauran de fer. També els dona el poder de guarir, sí, però advertint-los de les grans dificultats i inclús persecucions que hauran d'afrontar. No vol que es facin falses idees de la seva nova tasca. L'elecció ha sotragat l'ànima de tots els escollits. El Mestre els vol adreçar unes paraules, llegim què els diu:

La missió (Mt,10)

5 Aquests dotze, Jesús els va enviar amb aquestes instruccions:

- No us encamineu a terra de pagans ni entreu en cap població samaritana. **6** Aneu més aviat a les ovelles perdudes d'Israel. **7** Pel camí prediqueu dient: "El Regne del cel és a prop." **8** Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis; de franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc. **9** No us emporteu cap moneda: ni d'or, ni de plata, ni de coure; **10** no prengueu sarró per al camí, ni dos vestits, ni sandàlies, ni bastó. El qui treballa, bé es mereix que el mantinguin.

11 Quan entreu en una vila o en un poble, busqueu si hi ha algú digne de rebre-us i quedeu-vos-hi fins que deixeu aquell lloc. **12** Quan entreu a la casa, saludeu els qui hi habiten; **13** si la casa n'és digna, que rebi la pau que li desitgeu, i si no n'és digna, que la pau torni a vosaltres. **14** Si no us acullen ni escolten les vostres paraules, sortiu d'aquella casa i d'aquella població i espelseu-vos la pols dels peus. **15** Us asseguro que el dia del judici serà més suportable per a Sodoma i Gomorra que per a aquella població.

Persecucions dels enviats (Mt,10)

16 »Mireu, jo us envio com ovelles enmig de llops: sigueu astuts com les serps i innocents com els coloms.

17 »Aneu alerta amb la gent: per causa meva us portaran als tribunals i us assotaran a les sinagogues, **18** i us conduiran davant els governadors i els reis perquè doneu testimoni davant d'ells i davant els pagans. **19** Quan us hi portin no us preocupeu del que haureu de dir ni de com parlareu: en aquell moment direu allò que us serà inspirat, **20** perquè no sereu vosaltres qui parlareu, sinó que l'Esperit del vostre Pare parlarà per mitjà vostre.

21 »Un germà portarà a la mort el seu germà, i un pare, el seu fill; els fills es rebel·laran contra els pares i els mataran. **22** Tothom us odiarà per causa

del meu nom. Però el qui es mantindrà ferm fins a la fi se salvarà. ²³ Quan us persegueixin en una població, fugiu cap a una altra. Us asseguro que no acabareu de recórrer totes les poblacions d'Israel abans que vingui el Fill de l'home.

²⁴ »El deixeble no és més que el seu mestre, ni el criat més que el seu amo. ²⁵ El deixeble en té prou de ser com el seu mestre, i el criat, com el seu amo. Si al cap de casa l'han tractat de Beelzebul, molt més hi tractaran els altres de la casa.

Invitació a la confiança (Mt,10)

²⁶ »Per tant, no tingueu por de tots ells, perquè no hi ha res de secret que no s'hagi de revelar, ni res d'amagat que no s'hagi de saber. ²⁷ Allò que us dic en la fosca, digueu-ho a plena llum, i allò que sentiu a cau d'orella, pregoneu-ho des dels terrats. ²⁸ I no tingueu por dels qui maten el cos però no poden matar l'ànima; temeu més aviat el qui pot fer que l'ànima i el cos es consumeixin a l'infern. ²⁹ ¿No es venen dos ocells per pocs diners? Doncs ni un de sol no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. ³⁰ I pel que fa a vosaltres, fins i tot els cabells, us té comptats. ³¹ Per tant, no tingueu por: vosaltres valeu més que tots els ocells.

Reconèixer Jesucrist davant els homes (Mt,10)

³² »A tot aquell qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel. ³³ Però al qui em negui davant els homes, també jo el negaré davant el meu Pare del cel.

Jesús, motiu de divisió (Mt,10)

³⁴ »No us penseu que hagi vingut a portar la pau a la terra. No he vingut a portar la pau, sinó l'espasa. ³⁵ He vingut a desunir *el fill i el pare, la filla i la mare, la nora i la sogra*. ³⁶ *Els enemics de cadascú seran la gent de casa seva.*

Disposicions dels seguidors de Jesús (Mt,10)

³⁷ »Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és digne de mi. Qui estima el fill o la filla més que a mi, no és digne de mi. ³⁸ Qui no pren la seva

creu i em segueix, no és digne de mi. ³⁹ Qui haurà guanyat la seva vida, la perdrà, però qui l'haurà perduda per causa meva, la trobarà.

Quin programa! És per espantar-se, si no es creu fermament en l'amor que ens té aquell qui les ha dit.

Acollir els enviats de Jesús (Mt,10)

⁴⁰ »Qui us acull a vosaltres, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. ⁴¹ Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes. Qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos. ⁴² I tothom qui doni un got d'aigua fresca a un d'aquests petits només perquè és deixeble meu, us asseguro que no quedarà sense recompensa.

Qui son els qui acompanyen i conviuen amb el Mestre?

Els Apòstols

Acabem de veure en l'elecció dels Dotze, que han sigut escollits per estar amb el Mestre. Aquest estar és equivalent a conviure.

D'altres homes

En l'elecció de Maties, Pere parla així: Ac,1,21-22 Cal, doncs, que sigui amb nosaltres testimoni de la resurrecció de Jesús, el Senyor, un d'aquests homes que ens acompanyaren durant tot el temps que ell visqué entre nosaltres, des del dia que Joan el batejà fins al dia que fou endut d'enmig nostre cap al cel.

Per tant, segons Pere, no sols els Dotze han acompanyat sempre Jesús. No diu quants, però tampoc no es tracta d'un de sol.

El grup de les dones

Pere sols parla d'homes, però Lluc ens fa veure que el nucli dur dels deixebles no sols esta format pels Dotze, sinó també per un grup de dones: Lc,8,1 Després d'això, Jesús va per cada vila i per cada poble predicant i anunciant la bona nova del Regne de Déu. *L'acompanyen els Dotze ² i algunes dones que han estat curades d'esperits malignes i de malalties: Maria, l'anomenada Magdalena, de la qual n'han sortit set dimonis, ³ Joana, la muller de Cuses, administrador d'Herodes, Susanna i moltes altres, que els proveeixen amb els seus béns.*

A fi d'aclarir la cita, cal tenir en compte què diuen els altres evangelistes: Moltes dones (Mt,27), moltes d'altres (Mc,15), unes dones (Mc,15), les dones (Lc,23) que havien seguit Jesús des de Galilea, i li prestaven ajut (Mt,27- Mc,15).

I també quan parlen de persones concretes. Joan, Mateu i Marc pel que fa a Maria Magdalena (Jn,19-Mt,27-Mc,15), coincideixen amb Lluc. Hi afegeixen Maria, mare de Jaume i de Josep (Mt,27), altrament anomenada Maria, mare de Jaume el Menor i de Josep (Mc,15), (l'evangelista Joan, quan parla de les dones que hi ha al peu de la creu, ens aclareix que aquesta Maria, és la muller de Cleofàs, germana de la mare de Jesús: Jn,19,25 Vora la creu de Jesús hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs), i també parlen de la mare dels fills de Zebedeu (Mt,27), els apòstols Jaume i Joan, a qui Marc anomena Salomé (Mc,15).

És clar que es tracta d'un grup de moltes dones.

És destacable que Lluc és l'únic evangelista que parla de les dones fora del passatge de la crucifixió de Jesús, i ho fa bastant al començament del seu evangeli. Jo crec que això cal atribuir-ho a la influència de Maria, que li hauria fet veure la importància de l'activitat, i l'exquisidesa de la fidelitat de totes elles. A més, Lluc ens acaba de dir que quan Jesús va per cada vila i per cada poble predicant i anunciant la bona nova del Regne de Déu, aquestes dones l'acompanyen juntament amb els Dotze. Hem de creure, per tant, que fan la mateixa vida que els deixebles homes. Lc,9,58 Les guineus tenen caus, i els ocells, nius, però el Fill de l'home no té on reposar el cap.

Tenint present que tots quatre evangelistes parlen de les dones que van assistir a la crucifixió de Jesús, i sabent que en aquella època i en aquell lloc, no se les reconeixia mai cap protagonisme, aquesta coincidència fa pensar com de rellevant devia ser la seva col·laboració.

*Jesús no fa diferències entre homes i dones, s'apiada de les dones talment com dels homes: Algunes de les que el segueixen han estat curades d'esperits malignes i de malalties; de Maria, l'anomenada Magdalena, n'han sortit 7 dimonis. Elles, agraïdes, ho deixen tot, el segueixen, i és remarcable que referint-se a elles s'afirmi sense entrar en detalls, que **li prestaven ajut, i també els proveïen amb els seus bens**. L'acceptació de les dones en el seu grup més proper, per part de Jesús, és una novetat total. Jesús manté un tracte amb les dones que en aquell temps era impensable. No se sent allunyat d'elles, deixa que les que són considerades impures i pecadores se li acostin, hi manté una relació oberta, confiada, igualitària,*

i també d'amistat, accepta la fe que li manifesten no menys que la dels homes; encara més, les accepta com a deixebles. Quan els evangelis parlen dels deixebles, no s'ha d'entendre que el grup està format exclusivament per homes.

Jo penso que Maria ha sigut la primera dona a seguir Jesús, i aquest fet ha estimulat les altres, un cop seduïdes pel Mestre, a fer-ho talment. Elles al conèixer la seva mare se li han acostat encuriosides, l'han felicitat i li han demanat de quedar-se amb ella, que les ha acceptat encantada.

Elles han captat emocionalment millor que els deixebles homes, què és ser la mare del Mestre, no els ha costat gens estendre cap a ella l'admiració que senten per Jesús, i la tenen en molta consideració. La seva presència les dóna pau, la seva fe les enforteix, el seu exemple les estimula. Per la seva condició de dones se senten més properes a ella. Per la seva part, Maria declina amb dolcesa tant com pot les seves deferències, es comporta sempre com qualsevol d'elles, les dóna el seu criteri quan cal, i sobretot les serveix amorosament. Totes elles col·laboren en la previsió i resolució de les necessitats que es produeixen en el grup.

Amb els apòstols, i els altres deixebles homes, comencen a conviure al voltant de Jesús, i constitueixen el nucli i la llavor de la manera de viure en comunitat que van practicar els primers cristians. Elles es mantindran fidels fins a la creu i al sepulcre, cosa que la majoria dels homes deixebles no faran.

*Avui en dia, a la major part de parròquies hi ha grups de dones, m'atreveixo a dir que són moltes més que els homes, que col·laboren desinteressadament. És admirable la seva dedicació en innumbrables tasques: cuidar-se de la catequesi, de la litúrgia, dirigir cants, tocar l'orgue, portar els comptes, regir la llibreria, participar en l'organització, netejar, obrir i tancar l'església, estar-s'hi llargues estones durant el temps de portes obertes, aportar i posar flors... La vida parroquial seria molt deficitària sense elles. Segur que el Senyor aprecia el seu gest igual com ho va fer amb el de la viuda pobre, sobretot si és amb esperit autèntic de servei i sense afany de protagonisme:: **Lc,21,3** Us asseguro amb tota veritat que aquesta viuda pobre ha tirat més que tots els altres.*

Resurrecció del fill d'una viuda de Naïm (Lc 7**)**

11 Després Jesús *se'n va a un poble anomenat Naïm. L'acompanyen els seus deixebles i molta gent.* **12** Quan s'acosta a l'entrada del poble, *duen a enterrar un mort, fill únic d'una dona que és viuda. Molta gent del poble acompanya la mare.* **13** Així que el Senyor la veu, *se'n compadeix i li diu:*

- No ploris.

14 Després *s'acosta* al fèretre i el *toca*. Els qui el *porten s'aturen*. Ell *diu*:

- Jove, aixeca't.

15 El mort *s'incorpora* i *comença* a parlar. I Jesús el *dona* a la seva mare. **16** Tothom *queda* esglaiat i *glorifica* Déu dient:

- Un gran profeta ha sorgit entre nosaltres.

I també:

- Déu ha visitat el seu poble.

17 L'anomenada de Jesús *s'escampa* per tot el país dels jueus i per totes les regions veïnes.

Els enviats de Joan Baptista (Lc,7)

18 Els deixebles de Joan *se'n van a comunicar* tot això al seu mestre. Aleshores Joan *en crida* dos **19** i els *envia* al Senyor per preguntar-li: «Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?»

20 Aquells homes *arriben* on és Jesús i li *diuen*:

- Joan Baptista ens envia a preguntar-te: "Ets tu el qui ha de venir, o n'hem d'esperar un altre?"

21 Llavors mateix en *cura* molts de malalties i sofriments o els *allibera* d'esperits malignes, i *dona* la vista a molts cecs. **22** Jesús, doncs, els *respon*:

- Aneu a anunciar a Joan el que heu vist i sentit: *els cecs hi veuen*, els coixos caminen, els leprosos queden purs, *els sords hi senten*, *els morts ressusciten*, els pobres reben l'anunci de la bona nova. **23** I feliç aquell qui no em rebutjarà!

Quan Joan ha batejat Jesús, ha sentit la veu del Pare proclamant-lo el seu Fill estimat. Quan ha sigut preguntat pels fariseus qui era ell, ha donat testimoni que ell no és el Messies, sols ha vingut a preparar-li el camí. Quan ha passat Jesús vora seu, l'ha assenyalat dos cops com l'Anyell de Déu que lleva el pecat del món, i ha donat testimoni clar de que ell és el Fill de Déu.

Joan, per tant, sap perfectament qui és Jesús, també sap que la seva missió es conduir-li els seus deixebles, i més ara que és a la presó. Aquests deixebles són reticents a abandonar-lo, i pensa que el millor és triar-ne dos i adreçar-los de nou a Jesús a fi que li preguntin clarament si és ell el qui ha de venir. Joan creu que

Jesús els ho aclarirà millor amb els fets que va profetitzar Isaïes, que no pas amb les paraules que ell els pugui dir.

I així és. Jesús no obre boca, però parla amb l'eloqüència de les seves obres.

24 Mentre els enviats de Joan se n'anaven, Jesús es posà a parlar de Joan a les multituds: Què heu sortit a contemplar al desert? Una canya sacsejada pel vent? **25** Doncs què hi heu sortit a veure? Un home vestit refinadament? Els qui porten vestits sumptuosos i viuen amb luxe s'estan als palaus dels reis! **26** Doncs què hi heu sortit a veure? Un profeta? Sí, us ho asseguro, i més que un profeta. **27** És aquell de qui diu l'Escriptura: *Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí.* **28** Us ho asseguro: entre els nascuts de dona no hi ha ningú més gran que Joan; però el més petit en el Regne de Déu és més gran que ell.

29 »Tot el poble, i fins i tot els publicans, van sentir la predicació de Joan i es feren batejar per ell, i reconegueren així que Déu és just, **30** però els fariseus i els mestres de la Llei no es feren batejar i van rebutjar el disseny de Déu sobre ells.

31 »A qui compararé, doncs, la gent d'aquesta generació? A qui s'assemblen? **32** Són com els nois que seuen a les places i es criden els uns als altres dient: "Toquem la flauta, i no ballem; cantem complantes, i no plorem!" **33** Perquè ha vingut Joan Baptista, que no menja pa ni beu vi, i diu: "Té el dimoni"; **34** ha vingut el Fill de l'home, que menja i beu, i diu: "Aquí teniu un golut i un bevedor, amic de publicans i pecadors." **35** Però els fills de la saviesa acrediten tots que és justa.

El poble i fins i tot els publicans, s'han fet batejar per Joan, i després el van deixant per anar amb Jesús, però els fariseus i els mestres de la Llei estan tan segurs que la revelació de Déu a Moisès només passa per ells, que no poden acceptar de cap manera que el Messies no surti d'entre ells. Són tan cecs que és impossible que puguin reconèixer i encara menys acceptar ni el Precursor ni el mateix Messies.

La mare i els germans de Jesús

Diuen que Jesús ha perdut el seny

Mc,3,20 Després Jesús *ha entrat a casa amb els deixebles, i ha tornat a reunir-s'hi tanta gent, que no els ha quedat temps ni de menjar.* **21** Quan els seus familiars *han sentit dir el que ha passat, hi han anat per endur-se'l, perquè han dit: Ha perdut el seny!*

Els familiars “han sentit dir el que ha passat”, a la versió anglesa ho tradueixen com “han sentit dir el que ha fet” i han decidit anar-lo a veure per endur-se'l. Què els ha passat pel cap? El nostre germà petit no sap el que es fa, té molta gent entabanada, però no té la més mínima idea de la quantitat de gent que l'odia. A aquests familiars els costa entendre la vida que porta Jesús. Els pot tant la relació de família amb ell, que són incapaços de mirar-lo amb fe, i si tenen ulls per la fe, realment els tenen cecs.

Volen parlar amb Jesús

Lc,8,19 La mare i els germans de Jesús arriben on ell és.

Jo pensaria que els germans potser venen de Natzaret i acaben d'arribar. Volen veure Jesús i pensen que és millor fer-ho acompanyats de Maria, la cerquen i la troben entre el grup de dones, que és a certa distància, però hi ha tanta gent que no se li poden acostar, **Mc,3,32** *hi ha molta gent asseguda al voltant d'ell.*

Mc,3,31 De fora estant, envien a buscar-lo. **Mt,12,47** Algú li diu:

- La teva mare i els teus germans són aquí fora, que volen parlar amb tu.

Mc,3,33 Ell els respon:

- Qui són la meva mare i els meus germans?

Mc,3,34 Llavors, mirant els qui *seuen* al seu voltant, diu:

- Aquests són la meva mare i els meus germans. **Mc,3,35** El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana, la meva mare.

La resposta de Jesús té tres destinataris: Primer els seus germans, dient-los que no n'hi ha prou de ser els seus germans, fa falta creure en ell i fer la voluntat de Déu. En segon lloc la seva mare, ella destaca més per fer sempre la voluntat de Déu que no pas per ser la seva mare, així li fa el més gran elogi possible. Finalment, tots els qui seuen al seu costat, aquests són estimulats a complir la voluntat de Déu, i així esdevindran el seu germà, la seva germana, seran com la seva mare.

Què li han volgut dir els germans a Jesús? Potser la resposta la tenim en l'episodi que segueix.

La Mare de Déu

Al menys des del segle III, alguns pares de l'Església han utilitzat el títol de Mare de Déu quan s'han referit a Maria, i el Concili d'Efes, celebrat l'any 431, va proclamar que Maria era veritablement Mare de Déu, ja que en Jesús la naturalesa divina i la humana són inseparables. És clar, per altra banda, que el títol de "Mare de Déu", no vol dir que Maria és coeterna amb Déu, o que la seva existència és anterior al Verb del Pare. Jo crec que el concili d'Efes va culminar el sentir del poble de Déu, que ja molt abans li reconeixia aquest títol.

Des que Joan Baptista ha donat testimoni que Jesús és el Fill de Déu, Jn,1,34 Jo ho he vist i dono testimoni que aquest és el Fill de Déu, i més quan Jesús ha fet tants i tan potents miracles, podem pensar que molts dels qui el segueixen ho creuen convençuts, se senten seduïts per ell i de retruc això els provoca admiració per la seva mare: Lc,11,27 Mentre Jesús parla, una dona alça la veu entre la gent i li diu: Sortoses les entranyes que et van dur i els pits que vas mamar! 28 Però ell respon: Més aviat sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden!

*Així es comença a complir la profecia que Maria va fer al Magníficat: Lc,1,48 **Des d'ara** totes les generacions em diran benaurada.*

*Basant-me en aquest **Des d'ara** puc imaginar que entre els seguidors de Jesús, més probablement entre les dones, a mida que es coneix qui és la seva mare, no se sap quan ni qui, però potser algú quan ha sabut que ella és entre la gent i vol saber qui és, ho ha preguntat d'aquesta manera:*

- Qui és la mare de Déu?

En aquesta època hem d'imaginar Maria com una dona vora la cinquantena d'anys, decidida, activa, forta, resistent a la fatiga i a les incomoditats. Repassem els desplaçaments que li coneixem: els 140 km. que hi ha des de Natzaret a la casa d'Elisabet, els 130 de Natzaret a Betlem, centenars de km. fins a Egipte (uns 14 dies de camí) i la tornada, 103 km de Natzaret a Jerusalem una vegada a l'any per Pasqua, els 9 de Natzaret a Canà, els 38 de Canà a Cafarnaüm, i els 47 de Natzaret a Cafarnaüm. I ara cal afegir-hi tots els que fa seguint Jesús.

Mort de Joan Baptista (Mt 14)

1 En *aquests dies*, el tetrarca Herodes *ha sentit* parlar de l'anomenada de Jesús 2 i *ha dit* als seus cortesans:

- Aquest és Joan Baptista: ha ressuscitat d'entre els morts, i per això té el poder de fer miracles.

Aquestes paraules denoten que Herodes té la mort de Joan sobre la consciència, i que els miracles del nou Joan Baptista li provoquen Lc,9,9 ganes de veure Jesús.

3 En efecte, Herodes *ha fet* agafar Joan, l'*ha* encadenat i l'*ha* tancat a la presó, a causa d'Herodies, la dona del seu germà Filip. 4 Joan li *havia dit*:

--No t'és permès de conviure amb ella.

5 Herodes el *vol* fer matar, però *te* por del poble, que *considera* Joan un profeta. 6 El dia del natalici d'Herodes, la filla d'Herodies *balla* davant els convidats, i *agrada* tant a Herodes 7 que aquest es *compromet* amb jurament a donar-li el que *demani*. 8 Ella, instigada per la seva mare, li diu:

--Dóna'm aquí mateix, en una safata, el cap de Joan Baptista.

9 El rei *s'ha entristit*, però a causa del jurament que *ha fet* davant els convidats manà que l'hi *donin*, 10 i *fa* decapitar Joan a la presó. 11 *Duen* el cap en una safata, el *donen* a la noia, i ella el *porta* a la seva mare.

12 Els deixebles de Joan *han anat* a endur-se'n el cos i li *han donat* sepultura. Després ho *han fet* saber a Jesús.

13 Quan Jesús *ha rebut* la notícia, se *n'ha anat* d'allí en una barca tot sol cap a un lloc despoblat.

Joan ha esdevingut un personatge conegut de tothom: Lc,7,29 Tot el poble, i fins i tot els publicans, han sentit la predicació de Joan i s'han fet batejar per ell. El seu empresonament i més encara la seva sorprenent mort, esta en boca de tot el poble.

A Maria també li ha arribat la notícia, ha sentit dolor per Joan, però al seu cor hi ha joia, perquè ha pogut veure com ha dut a terme fidelment i amb molta energia la seva missió. La vida d'ella com a mare de Jesús no és planera, la de Joan tampoc no ho ha sigut. Ell abans de ser empresonat, ha declarat que la seva joia és plena: Jn,3,29 També jo tinc aquesta joia, i la meua joia és completa. Ella sap que molts dels profetes van ser maltractats, ara li ha tocat a Joan. Un home poderós i cruel no ha tolerat els seus blasmes basats en la veritat, i ha malbaratat la seva vida per no quedar en ridícul davant la seva cort. També en l'esperit d'ella

la joia és completa, perquè Déu sempre és amb ella. Està preparada per tot el que el Senyor vulgui.

La filla de Jaire. Guarició d'una dona amb hemorràgies (Lc 8)

Per entendre bé aquest passatge, cal tenir present com eren considerades les dones que patien pèrdues de sang segons la Llei: Lc,15,25 Quan una dona perdi sang durant molts dies, fora del temps de la seva menstruació, o quan la pèrdua s'allarga més del temps normal, quedarà impura tants dies com duri l'hemorràgia, igual com quan té la menstruació. ²⁶ Tot llit on jegui, tot seient on s'assegui mentre li duri la pèrdua de sang serà impur, igual com si tingués la menstruació. ²⁷ Tothom qui toqui aquestes coses quedarà impur; s'haurà de rentar la roba, es rentarà amb aigua ell mateix i quedarà impur fins al vespre.

⁴¹ Llavors arriba un home que es diu Jaire i que és cap de la sinagoga. Es llança als peus de Jesús i li suplica que vagi a casa seva, ⁴² perquè la seva filla única, que té uns dotze anys, s'està morint. Mentre hi va, hi ha moltíssima gent que malda per acostar-se-li i l'estreny tant que l'ofega.

⁴⁵ Els deixebles intenten controlar la situació, però no se'n surten. De sobte s'espanten, perquè Jesús cridant amb un to que no li coneixen, pregunta:

- Qui m'ha tocat?

Jesús amb la mirada busca els ulls dels qui l'envolten cercant el culpable. Són molts els qui l'estan tocant, però tots neguen haver-ho fet. Pere no entén res, se li estan acabant les forces per protegir el Mestre, és evident que no poden contenir la multitud, a què ve doncs aquesta pregunta? no es pot aguantar, i diu:

- Mestre, però si tota la gent t'envolta i t'empeny!

⁴⁶ Jesús insisteix:

- Algú m'ha tocat; sé que una força ha sortit de mi.

Jesús, mentre ha dit això, ha clavat la mirada en una ⁴⁷ dona que caminant cap enrere intenta allunyar-se a poc a poc. Veient-se descoberta, s'acosta tremolosa a Jesús, es prosterne, i mirant a terra comença a explicar davant de tota la gent per què l'ha tocat:

⁴³ Jo pateixo d'hemorràgies des de fa dotze anys i m'he gastat en metges tot el que tenia per a viure, però ningú no m'ha pogut curar. Estava desesperada, veia a prop la meua mort.

Llavors aixecant el cap i mirant Jesús, continua:

- Darrerament he tingut la sort de saber de vos i inclús he presenciat els vostres miracles. He cregut que vos éreu l'última esperança que em quedava, i des llavors no he parat de pensar com podria acostar-me a vos tenint en compte la meua situació d'impuresa legal permanent. Finalment se m'ha acudit que la millor manera seria fer-ho dissimuladament, ⁴⁴ apropant-me a vos per darrere sense dir res, perquè creia tant en vos que estava convençuda de curar-me si assolía tocar-vos només la borla del mantell. He decidit que ara era el moment, però no ha sigut fàcil, he hagut d'empentar i apartar molta gent fins aconseguir el meu propòsit, però finalment el meu objectiu era a l'abast; he estirat el braç, la mà cercava nerviosa la borla del vostre vestit, finalment l'he pogut agafar, i a l'instant l'hemorràgia se m'ha estroncat. Llavors m'he trobat els vostres ulls fets en els meus, m'he espantat i ara sóc aquí als vostres peus, el meu cor salta de joia celebrant la meua cura. Us dono gràcies, Senyor, sou el meu salvador.

⁴⁸ *Jesús li diu:*

- Filla, la teua fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau.

Guarició de la filla d'una cananea (Mt 15)

²¹ Jesús se'n va d'allí i es *retira* a la regió de Tir i Sidó. ²² Una dona cananea, que és d'aquest territori, ve a trobar-lo i es *posa* a cridar:

- Senyor, Fill de David, ten pietat de mi. La meua filla està endimoniada i sofreix molt.

²³ Jesús no li torna contesta. A la dona això la sorprèn, però res no li farà minvar la seva confiança, està fermament convençuda de que pot curar la seva filla, i no es pot permetre fracassar. Ho té molt clar, esta resolta, es farà pesada, cridarà, persistirà, no marxarà sense assolir el que necessita.

Els seus deixebles ja no poden aguantar-la més, s'acosten al Mestre i li demanen:

- Fes-la marxar: no fa més que cridar darrere nostre.

²⁴ Jesús no té ni la deferència de girar-se per mirar-la, segueix caminant sense immutar-se. Obre la boca, però no per adreçar-se a ella, sinó als deixebles, els diu:

- Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes d'Israel.

Ni tan sols es pren la molèstia de dir als deixebles que li passin el missatge. I quin missatge!!! No deixa lloc a l'esperança, ella no és una ovella d'Israel. Més clar, l'aigua. Ja pots marxar que no hi ha res per tu.

25 Però la dona no es dóna per al·ludida, tant li fa el que ha dit i el que encara hi pugui afegir, ningú ni res la farà desistir del seu determini, en un rampell arrenca amb força de darrera els deixebles i ve a prosternar-se davant d'ell i li diu:

- Senyor, ajuda'm!

Ella espera que el seu gest li farà canviar l'actitud.

26 Però Jesús, a contracor perquè ja ha sigut vençut per la fe de la dona, encara la burxa un últim cop:

- No està bé de prendre el pa dels fills i tirar-lo als gossets.

27 Ella mantenint la seva actitud humil, amb una llàgrima penjant de cada ull, però encara ferma, des del fons de l'ànima és capaç de revertir els arguments del Fill de David, li diu:

- És veritat, Senyor, però també els gossets mengen les engrunes que cauen de la taula dels seus amos.

28 Llavors Jesús, que ja no sap com aguantar més l'admiració que ha sentit des del primer moment per aquesta dona, li respon:

- Dona, és gran la teva fe! Que es faci tal com tu vols.

I des d'aquest mateix moment es posa bona la seva filla.

Multiplicació dels pans (Jn,6)

1 Després d'això, Jesús se'n va a l'altra banda del llac de Galilea o de Tiberíades. **2** El segueix molta gent, perquè han vist els senyals prodigiosos que fa amb els malalts. **3** Jesús puja a la muntanya i s'hi asseu amb els seus deixebles. **4** És a prop la Pasqua, la festa dels jueus.

5 Llavors Jesús alça els ulls i, en veure la gran gentada que arriba al lloc on és, diu a Felip:

- On comprarem pa perquè puguin menjar tots aquests?

6 De fet, ho pregunta per posar a prova Felip, perquè ja sap què vol fer. Jesús es preocupa per la gent, que atreta pels senyals prodigiosos que fa amb els malalts, el van seguint pertot arreu. Reconeix el seu esforç, sap que tenen gana, i això li ha entendrit el cor.

7 Felip li respon:

- Ni amb dos-cents denaris no n'hi hauria prou per a donar un tros de pa a cadascú.

8 Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, li diu:

- 9 Aquí hi ha un noi et que té cinc pans d'ordi i dos peixos; però què és això per a tanta gent?

10 Jesús diu:

- Feu seure tothom.

Jesús no els ha dit ni un mot del que pensa fer, però els deixebles, entre ells Maria i les dones, l'han obeït. En aquest indret hi ha molta herba i finalment tothom està assegut; només d'homes, són uns cinc mil.

Llavors els deixebles tornen al costat del Mestre i es planten per veure què ve a continuació. Jesús n'envia un a demanar al noi els pans i els peixos, 11 llavors Jesús Mt,14,19 pren els cinc pans i els dos peixos, alça els ulls al cel, diu la benedicció, parteix els pans, els dona als seus deixebles, i ells els donen a la gent.

Els deixebles estan com a encantats, de tenir els ulls fets en els gestos del Mestre, passen a trobar-se que ara els va posant a les mans pans i peixos sense parar, urgint-los a repartir... ja reparteixen... ja tornen a Jesús... ja tornen a repartir... ja han repartit a tothom, i acabada la tasca ells mateixos ja mengen al costat del Mestre, que també menja.

12 Quan tothom ha quedat satisfet, diu als seus deixebles: Recolliu els bocins que han sobrat, perquè no es perdi res. 13 Ells els recullen i amb els bocins d'aquells cinc pans d'ordi omplen dotze cistelles: són les sobres després d'haver menjat.

Llavors algú s'adona del que acaba de fer Jesús amb els cinc pans i els dos peixos. Mica a mica, com un petit foc que una gran ventada converteix en incendi, l'admiració salta de persona a persona amb grans exclamacions de sorpresa. Què ha passat? Al cap d'un moment tothom s'estreny al voltant del Mestre. 14 Quan la gent ha vist el senyal prodigiós que ell ha fet, ha començat a dir: Realment, aquest és el profeta que havia de venir al món. 15 Jesús s'adona que venen a emportar-se'l per fer-lo rei, i es retira altra vegada tot sol a la muntanya. Vol passar una llarga estona parlant amb el Pare. Els deixebles ho aprofiten per esplaiar-se a cor que vols, elogiant-lo, i refermant-se en la seva fe. Ara tothom està amb ell.

Les dones comenten amb Maria les ensenyances de Jesús

Jesús i els pecadors (Lc,15)

Avui Jesús ha parlat dels pecadors:

1 Els publicans i els altres pecadors *s'han acostat* a Jesús per escoltar-lo. **2** Els fariseus i els mestres de la Llei *han murmurat i han dit:*

- Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.

Després d'explicar les paràboles de l'ovella i la dracma perdudes, Jesús ha dit:

- 10 »Igualment jo us dic que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador que es converteix.

11 I *després ha dit encara:*

- Un home tenia dos fills. **12** Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca".

Ell els va repartir els béns. **13** Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà. Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta.

14 Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. **15** Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. **16** Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. **17** Llavors reflexionà i es digué: Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! **18** Aniré a trobar el meu pare i li diré: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu. **19** Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers." **20** I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. **21** El fill li digué:

- "Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu".

22 Però el pare digué als seus criats:

- "De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, **23** porteu el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, **24** perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat".

I es posaren a celebrar-ho. ²⁵ Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls ²⁶ i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. ²⁷ Ell li digué:

- El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha retrobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.

²⁸ El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. ²⁹ Però ell li respongué:

- "Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. ³⁰ En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras".

³¹ El pare li contestà:

- "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. ³² Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat".

Ara som al vespre. El grup de dones, després de col·laborar en les darreres feines del dia, es retiren a passar una estona de conversa amigable abans d'anar a descansar. Avui les paraules de Jesús les han impressionat especialment. Maria Magdalena que està molt commoguda, dirigint-se a Maria, pren la iniciativa:

- Les paraules del vostre fill m'han arribat al cor, encaixen perfectament en la història de la meva vida. Jesús ens ha descrit aquest pare, tal com jo el definiria a ell, perquè em sento que m'estima com aquest pare estimava el fill que li demana l'herència. Jo tenia set dimonis que em tenallaven l'ànima, era molt desgraciada, i el vostre fill s'apiadà de mi. M'ha estimat molt, sento que m'estima molt.

Totes les del grup s'han girat cap a Magdalena i l'han escoltat amb atenció i simpatia. Maria li somriu, i comenta:

- El Pare estima tots els homes com a fills i vol que se salvin, però els respecta la llibertat, deixant que triïn el seu camí. Quan un fill li demana l'herència, marxa i se'n va pel mal camí, el Pare queda amb el cor ferit no per l'herència que dilapida, sinó per l'absència del fill, i sobretot pel menyspreu al seu amor incondicional, pel rebuig que li fa; llavors ple d'amor i enyorança surt cada dia a esperar la seva tornada, sense cansar-se mai, perquè ja no serà feliç si aquell fill no torna.

Magdalena hi afegeix:

- M'ha commogut molt el que ha explicat de la tornada del fill que, esperonat per la fam es recorda de l'amor del pare, es penedeix, desfà el camí, el pare el veu

abans amb el cor que amb la vista, l'entreveu ja des de lluny i s'emociona, surt corrents, se li tira al coll i l'abraça. Està tan content que no sent les paraules de disculpa, no li té en compte el seu pecat perquè el seu retorn sincer compensa el dolor que li ha provocat al marxar; en lloc de castigar-lo, té molta pressa a retornar-li la dignitat de fill, per això fa portar el millor vestit, l'anell i les sandàlies pel aquell fill que no ha deixat mai d'estimar, i fa matar el vedell gras per celebrar una gran festa. Quan veig la vida que jo havia portat i el desassossec que tenia, i la comparo amb la pau i la joia que tinc ara, no paro de donar gràcies a Déu, per això estic tan agraïda al Mestre perquè no té cap mania d'acostar-se als pecadors, ja no puc fer altra cosa que seguir-lo. Em sento tractada i estimada com aquest fill que ha tornat a la casa del pare.

Maria ha seguit la intervenció de la Magdalena sense parpellejar, i li diu:

- Tens un cor molt gran, Maria. Has entès molt bé l'amor de Déu als pecadors, realment el que Jesús ens ha explicat del seu Pare és meravellós i nou, ningú no li havia explicat mai tant bé a Israel com és el cor del seu Pare.

El Messies il·lumina el poble

Un altra vegada, al cap del dia, trobant-se les dones reunides al voltant d'una foguera comenten alguns dels ensenyaments que Jesús els ha fet fins avui. Comença la tertúlia una de les joves deixebles.

- A mi em va colpir molt aquell dia que Mt,5,1 en veure les multituds, Jesús pujà a la muntanya, s'assegué, i ens hi vam acostar. Mt,5,2 Llavors, prenent la paraula, començà a instruir-nos dient:

Mt,5,3 --Feliços els pobres en l'esperit: d'ells és el Regne del cel!

Mt,5,4 »Feliços els qui ploren: Déu els consolarà!

Mt,5,5 »Feliços els humils: ells posseiran la terra!

Mt,5,6 »Feliços els qui tenen fam i set de ser justos: Déu els saciarà!

Mt,5,7 »Feliços els compassius: Déu se'n compadirà!

Mt,5,8 »Feliços els nets de cor: ells veuran Déu!

Mt,5,9 »Feliços els qui treballen per la pau: Déu els anomenarà fills seus!

Mt,5,10 »Feliços els perseguits pel fet de ser justos: d'ells és el Regne del cel!

Mt,5,11»Feliços vosaltres quan, per causa meva, us insultaran, us perseguiran i escamparan contra vosaltres tota mena de

calúmnies! **Mt,5,12** Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè la vostra recompensa és gran en el cel. També així van perseguir els profetes que us han precedit.

Mai hauria pogut pensar que per ser feliç calia ser d'aquesta manera. Jo pensava que això s'assolia amb diners, poder, i per descomptat, salut. Ara veig que estava molt equivocada. Com ho veieu vos, Maria?

- Jo crec que tot i les calamitats i dificultats de la vida als nostres dies, que totes coneixem prou bé, és possible viure amb joia al cor si seguim les ensenyances de Jesús. Recordeu, per exemple, aquestes:

Lc,6,27 Estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien, **Lc,6,28** beneïu els qui us maleeixen, pregueu pels qui us calumniën. **Lc,6,29** Si algú et pega en una galta, para-li també l'altra, i si et vol prendre el mantell, no li neguis el vestit. **Lc,6,30** Dóna a tothom qui et demana, i no reclamis res al qui et pren allò que és teu. **Lc,6,31** Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin. **Lc,6,32** Si estimeu els qui us estimen, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells qui els estimen! **Lc,6,33** I si feu bé als qui us en fan, qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors! **Lc,6,34** I si feu préstecs als qui espereu que us donaran alguna cosa, qui us ho ha d'agrair? També els pecadors fan préstecs als pecadors, si saben que en trauran un guany. **Lc,6,35** »Però vosaltres, estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagradats i amb els dolents. **Lc,6,36** »Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare.

Llavors la noia li pregunta:

- Com ho podeu recordar tan bé? Es nota que no us perdeu res del que ell diu.

Maria li diu:

- Tinc un petit secret, intento guardar-ho tot al meu cor, i a fi que no se m'esborri, ho vaig meditant sempre que puc.

Les dones intercanvien mirades d'admiració.

Llavors salta una altra noia jove, la que li seu al costat:

- Doncs jo em vaig emocionar el dia que Jesús va explicar com havíem de fer la pregària:

Mt,6,5 Quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites, que els agrada de posar-se drets i pregar a les sinagogues i a les cantonades de les places perquè tothom els vegi. Us asseguro que ja tenen la seva recompensa. **Mt,6,6** En canvi, tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i

prega al teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà. **Mt,6,7** Quan pregueu, no parleu per parlar, com fan els pagans: es pensen que amb la seva xerrameca es faran escoltar. **Mt,6,8** No sigueu, doncs, com ells, que bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu.

Maria intervé:

Parlant de recordar, no sóc jo sola, la qui ho fa. Que bé ho has explicat, noia.

Aquesta hi afegeix:

- *Sí, però jo també tinc un petit secret: Sempre em fixo com actueu vos. També recordo una altra cosa: **Lc,11,1** Una vegada, Jesús pregava en un cert indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li digué: --Senyor, ensenya'ns a pregar, tal com Joan en va ensenyar als seus deixebles.*

- És veritat, apunten totes.

Maria les vol estimular:

- *A veure si entre totes ho recordem. Va començar així: **Lc,11,2** Quan pregueu, digueu:*

llavors entre totes reconstrueixen el que va dir Jesús, i es proposen memoritzar-ho, de forma que mica a mica ho van repetint a trossos, fins que totes se'l saben de memòria:

Pare, santifica el teu nom, vingui el teu Regne. **Lc,11,3** Dóna'ns cada dia el pa que necessitem; **Lc,11,4** perdona els nostres pecats, que nosaltres també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permetis que caiguem en la temptació.

Ara és Joana, la muller de Cuses, qui alça la ma perquè vol dir la seva: Jo també recordo el que va dir després:

Lc,11,5 I els digué encara: --Si algú de vosaltres té un amic, i aquest el va a trobar a mitjanit i li diu: "Amic, deixa'm tres pans, **Lc,11,6** que un amic meu ha arribat de viatge, se m'ha presentat a casa i no tinc res per a donar-li", **Lc,11,7** segur que no li respondrà de dins estant: "No m'amoïnis, la porta ja és tancada i tant jo com els meus fills ja som al llit; no em puc aixecar a donar-te'ls." **Lc,11,8** Us asseguro que, si no s'aixeca a donar-los-hi per fer un favor a l'amic, la impertinència d'aquest l'obligarà a aixecar-se per donar-li tot el que necessita.

Lc,11,9 »I jo us dic: Demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà, **Lc,11,10** perquè el qui demana, rep; el qui cerca, troba; i a qui

truca, li obren. **Lc,11,11** Quin pare d'entre vosaltres, si el seu fill li demana un peix, en comptes del peix li donarà una serp? **Lc,11,12** I si li demana un ou, ¿li donarà potser un escorpí? **Lc,11,13** Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui l'hi demanen.

Quanta confiança em donen aquestes paraules, no havia sentit mai Déu com un pare tan proper com ens el descriu Jesús, comenta Joana.

- A mi m'agraden molt les darreres paraules que acaba de recordar la Joana, diu Maria, perquè ens ensenyen el més important que cal demanar: l'Esperit Sant. Si el tenim al cor, ja ho tenim tot, no ens falta res, tinguem els problemes que tinguem.

Maria ja vol donar per acabada la conversa, però nota que Susanna vol dir alguna cosa i li fa:

- Què ens vols aportar, Susanna?

Ella li contesta:

- Gràcies Maria, sí, també us volia comentar el que a mi em va fer pensar molt.

A veure si ho recordo. Jesús va dir:

Mt,6,25 No us preocupeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. No val més la vida que el menjar, i el cos més que el vestit? **Mt,6,26** Mireu els ocells del cel: no sembren, ni seguen, ni recullen en graners, i el vostre Pare celestial els alimenta. No valeu més vosaltres que no pas ells? **Mt,6,27** Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida? **Mt,6,28** I del vestit, per què us en preocupeu? Fixeu-vos com creixen les flors del camp: no treballen ni filen, **Mt,6,29** però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles. **Mt,6,30** I si l'herba del camp, que avui és i demà la tiren al foc, Déu la vesteix així, no farà més per vosaltres, gent de poca fe?

Mt,6,31 Per tant, no us preocupeu, pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. **Mt,6,32** Tot això, els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare celestial ja sap prou que en teniu necessitat. **Mt,6,33** Vosaltres, busqueu primer el Regne de Déu i fer el que ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. **Mt,6,34** No us preocupeu, doncs, pel demà, que el demà ja s'ocuparà d'ell mateix. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.

- Que bé, Susanna, li diuen totes.

- Crec, Susanna, que el que acabes de recordar, li diu Maria, és una de les coses que més ens han arribat al cor.

- Sí, segueix la Susanna, quina llibertat i quina pau saber que el Pare es preocupa tant per nosaltres!

Les dones li fan preguntes personals a Maria

Ja fa força temps que les dones conviuen amb Maria, i li han agafat molta confiança.

Avui, a l'acabar la jornada, estan parlant tranquil·lament, i una de les noies joves, en un moment determinat, li demana:

- Maria, m'agradaria molt, per què no ens expliqueu la vostra vida quan éreu petita i jove?

Al sentir la pregunta, totes fan cara de sorpresa per l'atreviment, però de seguida reaccionen:

- Perdoneu-nos Maria, però de veritat que ens agradaria molt.

Maria sent que no s'hi pot negar, els explica la promesa de la seva mare si Déu li concedia un fill, i que tres anys després de néixer ella, els seus pares, agraïts a Déu, la van entregar al temple.

- Quan les meves companyes em van preguntar per què ho havien decidit, essent jo tan menuda, les vaig dir: Els meus pares ja són grans i no tenien cap fill, llavors han pregat al Senyor i he nascut jo. Diuen que jo sóc el regal que els ha fet el Senyor, i estan tant contents, que li han tornat el regal. Jo estic molt contenta de ser el regal del Senyor.

Al sentir això, totes somriuen.

- I fins a quina edat us hi vau estar, li fa Salomé?

- Fins als dotze anys, li respon Maria. Ja sabeu que quan una noia esdevé dona, és considerada impura, i està prohibit que continuï al temple.

Després Maria els explica tot el que va passar fins a ser la promesa de Josep, no oblidant-se del vot que havia fet d'entregar-se a Déu renunciant al matrimoni. Totes han seguit la història amb molta curiositat i atenció.

- Aleshores, torna a intervenir Salomé, vau haver de renunciar al vot?

- Jo no entenia res, replica Maria, per què Déu volia que visqués amb un home? És que ja no volia la meua entrega? Vaig pregar molt, i quan va ser el moment, li vaig explicar a Josep, que tampoc entenia res perquè feia poc que era viudo i no volia tenir una altra dona, però al saber que era la voluntat de Déu, ell em va

acceptar i va prometre respectar-me sempre. Així que vaig passar a viure a Natzaret, en una casa apart, que era de Josep, fins que no celebréssim les núpcies.

- Caram, quin canvi! salta la noia que ha iniciat la conversa.

En aquest punt és Magdalena la qui pregunta:

- Si va ser així, com va ser que sigueu la mare del Mestre?

- Caram, noies, quantes coses voleu saber! Doncs aquí he de començar reconeixent que no sóc digna del que Déu ha fet en mi. Després que havien passat dos anys, i sense saber encara què volia Déu de nosaltres, però sense deixar de confiar en Ell, vaig rebre la visita de l'àngel Gabriel per comunicar-me de part de Déu que jo tindria un fill per obra de l'Esperit Sant, i que s'havia de dir Jesús.

Les que escolten, gairebé no respiren. Maria, que se n'adona, els diu:

- Veig les vostres cares de sorpresa. Imagineu-vos la que devia fer jo, perquè no m'ho podia haver imaginat mai el que estava passant. Recordo que se'm van encendre les galtes.

- I no va dir res més l'àngel, continua Magdalena?

- Sí, diu Maria, va dir que Jesús seria gran i l'anomenarien Fill de l'Altíssim, el Senyor Déu li donaria el tron de David, el seu pare, regnaria per sempre sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindria fi.

- I a tot això com vau reaccionar, continua Magdalena?

- Jo estava gairebé paralitzada, però el meu cap pensava molt de pressa. Jo sé, sabia, crec i creia que Déu ho pot tot, però no veia gens clar com ho volia fer, volia que renunciés a l'entrega que li havia fet? volia que aquest fill el tingués amb Josep? I li ho vaig preguntar a l'àngel: Com podrà ser això, si jo sóc verge? i la resposta va ser: L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra.

- Quina meravella, exclamen totes! I com va acabar?

- Doncs, jo vaig dir: Sóc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules. I l'àngel es va retirar. Qui pot saber els camins de Déu? Jo havia renunciat per Ell a ser mare, i Ell volia que jo fos la mare del seu Fill. Ja que us ho he explicat, us demano que m'ajudeu sempre a donar-li gràcies, perquè realment ha mirat amb molt d'amor la meva petitesa.

- Sou beneïda entre totes les dones, Maria, li diuen totes.

-Això mateix em va dir la meva parenta Elisabet, fa Maria. Però això és una altra història. Deixem-ho aquí.

La noia jove encara fa un comentari-pregunta:

- Llavors Josep no és el pare de Jesús?

- No, li respon Maria, ho has deduït molt bé, però tampoc es pot dir que no ho sigui, perquè Jesús sempre l'ha tingut per tal, l'ha anomenat sempre pare, se l'ha estimat molt, i no sols això perquè Josep se l'ha estimat com a fill propi, fent-li de pare, de bon pare sempre. A tot arreu on hem viscut tothom ha pensat que Josep era el seu pare veritable, així Déu ha mantingut oculta la identitat de Jesús fins ara que ha sortit a predicar la bona nova, i per altra banda ha protegit la seva vida quan de ben menut el rei Herodes el volia matar. Què hauria fet jo sense Josep? Llavors em costava entendre els camins de Déu, però ara veig molt clar el que volia de nosaltres, i sempre li dono gràcies.

Totes estan molt impressionades per les explicacions que acaben d'escoltar, i també inquietes per les ganes que tenen de fer més preguntes. Maria ho entén, però la tensió de la revelació de la seva vida, l'ha fatigat i els ho diu:

Noto que em voleu fer més preguntes, però estic una mica cansada. Si em permeteu, ara deixem-ho aquí, i un altre dia me'n podreu fer més.

- Només una cosa, Maria, intervé Salomé, què vau sentir al saber-vos mare del Fill de Déu?

- Quina pregunta, Salomé! Tu saps què significa ser mare, què se sent al tenir un fill, imagina't què podia sentir jo quan l'àngel em va dir el que ja us he explicat. Doncs em vaig sentir tan extraordinàriament petita i indigna davant la magnitud de l'amor que em manifestava Déu, que no ho podia pair, i del meu cor només en sortien lloances i acció de gràcies. Quan l'àngel va desaparèixer em vaig postrar a terra, primer en silenci i actitud d'adoració, i després dient-li a Déu com estava d'aclaparada per la confiança que havia posat en mi, i la responsabilitat que la meua acceptació comportava.

Llavors Magdalena exclama:

- Beneït sigui Déu que ha triat una dona per enviar el seu Fill al món, i beneïda sigueu per sempre vos, l'escollida!

Totes hi afegeixen:

- Beneïda sigueu.

Les dones volen parlar amb Jesús

L'endemà, les companyes de Maria estan tan contentes de la conversa d'anit amb Maria, que desitgen trobar-se amb Jesús per expressar-li l'admiració que senten per la seva mare.

Quan troben l'ocasió propícia se li acosten. Jesús les veu venir, se'ls nota satisfacció a la cara, i els pregunta:

- On aneu, noies, tan somrients? Per què em voleu veure?

De seguida salta la més jove de totes:

- Ahir al vespre conversàvem amb la vostra mare i li vam demanar que ens expliqués coses de quan era jove, i després d'insistir-li ens va explicar que havia estat al temple des de molt petita fins als 12 anys, després es va prometre amb Josep, però que vos no sou el seu fill, sinó que sou el Fill de Déu perquè us vau encarnar al seu si per obra de l'Esperit Sant. Estem molt contentes de saber aquesta meravella i molt honorades d'estar amb ella.

- M'alegro per vosaltres, però una cosa us diré, i vosaltres que sou dones ho entendreu molt bé, perquè si sabeu la joia immensa que te una mare quan ha portat un fill al món, us podeu imaginar la que va tenir quan jo vaig néixer, però m'heu de creure, ella abans de ser la meva mare ja tenia al cor una joia encara molt més immensa, la joia de sentir-se estimadíssima per Déu, que la va moure a estimar el Senyor, el seu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, consagrant la seva persona a fer sempre la seva voluntat. Abans de ser la meva mare, la joia del seu cor ja era completa, res no la podia superar. Qui te aquesta joia, la te per sempre i ningú no li pot prendre, la joia de ser mare de vegades no dura gaire.

M'alegro molt que estigueu amb ella. No cal que us ho digui, perquè ja ho sabeu, estant amb ella aprendreu moltes coses bones.

Les dones continuen amb les preguntes personals a Maria

Al cap d'uns dies les dones insisteixen a Maria que tenen moltes ganes de reprendre la conversa en el punt on la van deixar. És la seva germana Maria, la muller de Cleofàs, la qui comença:

- Recordo, Maria, que l'altre dia, quan et vam fer tantes preguntes personals, ens vas esmentar de passada el nom de la teva parenta Elisabet. Em ve present que tu sola te'n vas anar a visitar-la quan estaves embarassada. Per què no ens en dones detalls?

- Bona memòria per l'altre dia i encara més pel temps que fa d'aquesta visita, li diu Maria. Potser quan ho vas saber, vas pensar que vaig ser molt imprudent, i potser tens raó, perquè es tractava d'anar a la muntanya de Judea, però mira, vaig sentir una força dintre meu que m'empenyia. L'altre dia no us ho vaig comentar,

però va ser l'àngel qui em va dir que Elisabet es trobava al sisè mes d'embaràs després de ser molt gran i no haver pogut tenir cap fill.

- Vas ser molt valenta de fer sola aquest viatge, li fa la seva germana.

Llavors intervé Maria Magdalena:

- Vaja quina sorpresa per la teva parenta, quan et devia veure trucant a la seva porta!

- Doncs mira, comenta Maria, més gran va ser la meva, de sorpresa, perquè ella, només veure'm, em va dir cridant Lc,1,42 amb totes les forces: --Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes! 43 Qui sóc jo perquè la mare del meu Senyor em vingui a visitar?

Es fa una pausa, el silenci és absolut, i tot seguit Magdalena exclama:

- Meravellós! Es veu ben clar la intervenció de Déu.

Maria esta commoguda per l'actitud de les noies:

- Ja us vaig demanar l'altre dia que m'heu d'ajudar preguntant molt a Déu i a donar-li gràcies amb mi. Però encara hi ha més, el fill que Elisabet portava al ventre, qui diríeu que és?

- No m'ho puc imaginar, van repetint la una darrera l'altra.

Maria els diu la resposta:

- És Joan el Baptista.

Al sentir-ho, totes queden parades, admirades, i Joana exclama:

- Que gran és el Senyor, com són d'admirables els seus camins!

Maria segueix:

- Déu Pare en la seva providència per protegir el seu Fill, va voler que fossin poques i d'una mateixa família les persones que en aquell temps havien de conèixer qui era Jesús.

- I quant de temps vau estar amb la vostra parenta, salta la noia jove?

- Tres mesos, contesta Maria, i em va anar molt bé per conèixer de primera ma tot el què una mare ha de preparar i saber pel naixement del seu fill.

Les preguntes continuen com les baules d'una cadena, cada una porta a la següent, i així Maria els va explicant la incredulitat de Zacaries, el naixement de Joan, la perplexitat de Josep, el naixement de Jesús, la presentació al temple, la matança dels innocents, i la fugida a Egipte. Contrastant amb el nucli familiar reduït de persones que coneixien qui era realment Jesús, remarca que per altra banda el Pare celestial va voler que el naixement del seu Fill fos anunciat als pastors de Betlem, als savis que van venir de l'orient, i a Simeó i Anna. D'això les dones també

n'han volgut saber els detalls, i no sols d'això perquè també li han fet moltes preguntes sobre la infància i joventut de Jesús.

Aquesta nit les dones han anat a descansar molt tard, però no tenen son, les meravelles que els ha explicat Maria les ha captivat, el seu cor en va ple, la fe en el Mestre ha crescut molt, i no diguem la veneració per la seva mare.

Pere reconeix Jesús com a Messies, les dones també (Mt,16)

13 Després Jesús arriba a la regió de Cesarea de Filip, i pregunta als seus deixebles:

- Qui diu la gent que és el Fill de l'home?

14 Ells responen:

- Uns diuen que és Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, Jeremies o algun dels profetes.

15 Ell els pregunta:

- I vosaltres, qui dieu que sóc?

16 Simó Pere li respon:

- Tu ets el Messies, el Fill del Déu viu.

17 Llavors Jesús li diu:

- Feliç de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho han revelat els homes, sinó el meu Pare del cel! **18** I jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar. **19** Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel.

20 Després mana als seus deixebles que no diguin a ningú que ell és el Messies.

Com és habitual, avui les dones també es troben reunides al cap del dia. Moltes vegades Jesús també se'n va a fer tertúlia amb elles, és el que està passant ara. Al veure'l acostar-se, totes s'han aixecat, ell les ha saludat efusivament una per una.

Finalment saluda la seva mare.

- Com estàs mare?

- Molt bé, fill meu, la companyia de totes aquestes noies és excel·lent, estic en família.

- La qui és excel·lent, és la vostra mare, Mestre, salta Maria Magdalena.

- Per favor, Maria, ja saps com pensa Jesús, comenta amablement la seva mare, totes som iguals.

- Això és veritat, continua Magdalena, perquè us comporteu com una més de nosaltres, però vos sou la seva mare. Com estic d'acord en el que va dir cridant aquella dona: **Lc,11,27** Sortoses les entranyes que et van dur i els pits que vas mamar!

- Molt bé, Magdalena, intervé Jesús, ja veig com esteu la mare, sabeu el que vaig dir aleshores, i ho torno a repetir: **Lc,11,28** Més aviat sortosos els qui escolten la paraula de Déu i la guarden! També vosaltres sou la meua mare.

Llavors Jesús s'asseu a terra, i totes fan igual.

- Bé, noies, pregunta Jesús, com us va?

Totes han sentit la pregunta que Jesús ha fet aquest migdia, i pensen que ara vol saber què en pensen elles.

"Estic amb Pere", li diu una.

- "Jo també crec que sou el Fill de Déu" afirma una altra.

I totes li van proclamant el mateix en diferents formes. Finalment es produeix el silenci, i Jesús comenta:

- Heu sentit el que li he dit a Pere: Feliç perquè això t'ho ha revelat el Pare del cel. També us ho dic a vosaltres. El Pare us estima, i ja sabeu que jo també. Estic molt content de vosaltres, perquè em seguíu pertot arreu, sempre esteu atentes a la meua paraula, a les necessitats de tots, a fer la voluntat del Pare. Vosaltres també sou la pedra sobre la que edificaré la meua Església.

Jesús fa el primer anunci de la seva mort i resurrecció (Mt,16)

21 Des d'aleshores Jesús comença a explicar als deixebles que cal que vagi a Jerusalem i que pateixi molt de part dels notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei, i que ha de ser mort i de ressuscitar el tercer dia.

22 Llavors Pere, com molts altres, pensa que això és massa, s'hi oposa radicalment, no pot ser que el Mestre digui aquestes coses, algú li ha de dir que això de cap manera, i sentint-se distingit com se sent per ell, agafa la seva responsabilitat i, prenent-lo a part, es posa a renyar-lo dient:

- Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà.

23 Però el tema és important, Jesús es gira i li etziba a Pere un formidable retret:

Vés-te'n d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no veus les coses com Déu, sinó com els homes.

Al sentir aquestes paraules, els deixebles, ells i elles, queden descol·locats. És que tot i que creuen en el Mestre i qui és, en realitat esperen de Jesús que es manifesti com un Messies triomfador políticament, i aquest anunci trenca pel mig aquestes expectatives que, diguem-ho ara, mantindran persistentment fins a la seva ascensió al cel. Aquest Regne dels deixebles no coincideix amb el Regne de que parla el Mestre.

24 Aleshores Jesús diu als seus deixebles:

- Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. **25** Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la trobarà. **26** Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdia la vida? Què no donaria l'home a canvi de la seva vida? *Jesús parla claríssim, el patiment no sols li està reservat a ell, sinó també als qui el vulguin seguir.*

És que no han servit de res les ensenyances que han rebut del Mestre? Semblaria que per sobre hi tenen una capa extremadament refractària a aquest nou llenguatge. Aquestes paraules els rellisquen, ni poden ni les volen entendre, és tan fort els que els diu, que ni la part més positiva del missatge, les paraules de resurrecció, els diuen res, encara més, és com si el Mestre no les hagués pronunciat.

Maria també pateix per l'anunci, però sap quin és el camí de Jesús, no ha oblidat la profecia de Simeó, i tanmateix no perd la serenitat, ella sí creu tot sencer l'anunci de Jesús.

Transfiguració de Jesús (Lc,9)

Mateu, Marc i Lluc situen la Transfiguració de Jesús immediatament després del primer anunci de la passió.

28 Uns vuit dies després d'haver-los dit tot això, Jesús pren amb ell Pere, Joan i Jaume i puja a la muntanya a pregar.

Són els mateixos tres que presencien la resurrecció de la filla de Jaire (Mc,5,37 i Lc, 8,31), i que a l'hort de Getsemaní (Mc,13,33) se'ls endurà fins al lloc de la pregària. Pere i Joan el seguiran a les cases d'Annàs i de Caifàs. Pere desapareixerà trasbalsat després de negar el Mestre, i Joan serà l'únic que el seguirà fins a la creu.

29 Mentre *prega*, l'aspecte de la seva cara *canvia* i el seu vestit es *torna* d'una blancor esclatant. **30** Llavors dos homes es *posen* a conversar amb ell. Són Moisès i Elies, **31** que *apareixen* gloriosos i *parlen* de la partença de Jesús, que s'ha d'acomplir a Jerusalem.

Això és massa pels tres deixebles, només fa uns vuit dies que els ha parlat de patir i morir, i ara de partença. La insistència en temes que no entenen els supera, els avorreix, fa que **32** a Pere i els seus companys, la son els *venci com els* *passarà a Getsemaní, però es desvetllen i veuen la glòria de Jesús i els dos homes que són amb ell. Es meravellen i se senten molt bé.* **33** Quan aquests ja se separen de Jesús, Pere li diu:

- Mestre, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies.

No sap què diu. **34** Encara ell *parla* així, quan es *forma* un núvol que els *va* *cobrint*. Ells *s'esglaien*, en veure que *entren* dins el núvol.

35 Llavors surt del núvol una veu que diu:

- Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.

El Pare dona fe del seu Fill, és hora de superar l'aliança feta amb Moisès i de complir el que havien predit els profetes, representats per Elies. Ara és l'hora del Fill, és ell a qui cal escoltar i creure, i no sols el que ha dit des del principi de la seva missió, també el que els esta dient aquests dies.

36 Així que s'ha sentit la veu, Jesús es *queda* tot sol. **Mt,17,9** Mentre baixen de la muntanya, Jesús els *dona* aquesta ordre:

- No digueu res a ningú d'aquesta visió fins que el Fill de l'home hagi ressuscitat d'entre els morts.

36 Ells *guardaran* el secret, i aquests dies no *explicaran* a ningú res del que han vist.

Jesús, des de la seva encarnació, és veritable home i veritable Déu. L'aspecte que ha mostrat ara, és el que per la seva filiació divina hauria pogut mostrar des que va plantar la seva tenda entre nosaltres, però la voluntat del Pare és que aquí a la terra no sols sigui plenament home sinó que se'n mostri talment. Ara ha sigut una excepció.

Jesús fa el segon anunci de la seva mort i resurrecció (Mt,17)

22 Ara es troben tots junts a Galilea, i Jesús diu als seus deixebles:

- El Fill de l'home ha de ser entregat en mans dels homes, **23** i el mataran; però el tercer dia ressuscitarà.

*És el segon cop que el Mestre els parla així. Pere, després de sortir malparat en el primer cop, ja no s'atreveix a replicar-li. Hauria de ser l'hora que comencessin a prendre's seriosament les paraules del Mestre, però els deixebles s'entristeixen molt. **Lc,9,45** Altra vegada no entenen què vol dir. Els és amagat el significat d'aquestes paraules. I tenen por de fer-li preguntes sobre això. És un desconcert total.*

Anada a la festa dels Tabernacles

Jesús a la festa dels Tabernacles (Jn,7)

Els germans de Jesús l'inciten a anar-hi

La festa dels Tabernacles se celebrava a començament de la tardor per commemorar els 40 anys durant els quals els israelites van viure en tendes en el desert. Ara som a la tardor abans de la passió i mort de Jesús.

1 Després d'això, Jesús continua recorrent Galilea. No vol anar a Judea, perquè els jueus busquen de matar-lo. **2** Però és a prop la festa jueva dels Tabernacles. **3** i els seus germans, *que el volen convèncer de que hi vagi*, li diuen:

- No et quedis aquí. Vés a Judea, perquè també els teus deixebles vegin les obres que fas. **4** Ningú no actua d'amagat, si vol ser conegut. Si fas aquestes coses, dóna't a conèixer al món.

Saben ells que els jueus busquen de matar-lo? Si ho saben, és molt fort el que li proposen, perquè demostraria que no el poden suportar. És que potser els contraris a Jesús els senyalen públicament com a familiars seus, els posen en el mateix paquet, i això els fa una pressió que els ofega? És que l'inciten a anar a Judea, perquè la situació arribat a un punt que també ells creuen que si hi va, acabarà mort amb tota certesa, i així se l'hauran tret del davant definitivament?

5 De fet, ni els seus germans no creuen en ell. **6** Jesús els respon:

- El meu temps encara no ha arribat; el vostre, sempre és a punt. **7** A vosaltres, el món no us pot odiar, però a mi sí que m'odia, perquè testifico que les seves obres són dolentes. **8** Pugeu-hi vosaltres, a la festa. Jo no hi vull anar, perquè el meu temps encara no s'ha complert.

9 Després de dir això es queda a Galilea. **10** Però, quan els germans de Jesús han anat a la festa, ell també hi puja, no públicament, sinó d'amagat.

A mitja setmana de la festa (Jn,7)

L'ensenyament de Jesús. Reaccions.

14 A mitja setmana de la festa, Jesús puja al temple i hi ensenya. **15** Els jueus, estranyats, diuen:

- Com pot saber tant, aquest, si no l'ha instruït ningú?

16 Jesús els *respon*:

- La doctrina que ensenyo no és meva, sinó del qui m'ha enviat. 17 Si algú està disposat a fer la voluntat del qui m'ha enviat, veurà si això que jo ensenyo ve de Déu o si parlo pel meu compte. 18 El qui parla pel seu compte busca que l'honorin; en canvi, el qui busca la glòria del qui l'ha enviat és digne de crèdit, i en ell no hi ha falsedat. 19 No és cert que Moisès us va donar la Llei? I, en canvi, ningú de vosaltres no la compleix! Per què busqueu de matar-me?

20 La gent li *replica*:

- Estàs endimoniat. Qui és que et vol matar?

21 Jesús els *diu*:

- He fet una sola obra en dia de repòs i tots heu quedat estranyats. 22 Moisès us va donar el precepte de la circumcisió, que no ve d'ell, sinó dels patriarques, i per això circumcideu ni que sigui en dissabte, que és dia de repòs. 23 Per tant, si per no violar la Llei de Moisès circumcideu fins i tot en dissabte, com podeu indignar-vos contra mi perquè en dissabte he posat bo un home tot sencer? 24 No heu de judicar segons les aparences. El vostre judici ha de ser just.

25 Alguns de Jerusalem *diuen*:

- No és el qui volien matar, aquest? 26 Ara parla obertament, i no li diuen res. És que les nostres autoritats l'han reconegut realment com el Messies? 27 Quan arribarà el Messies, ningú no sabrà d'on és. D'aquest, en canvi, sí que ho sabem.

28 Llavors Jesús, que *esta* ensenyant en el temple, *exclama*:

És cert que em coneixeu i sabeu d'on sóc, però jo no he vingut per mi mateix. El qui m'ha enviat és digne de crèdit, però vosaltres no el coneixeu. 29 Jo sí que el conec, perquè vinc d'ell, i és ell qui m'ha enviat.

30 Després de sentir això, *intenten* d'agafar Jesús, però ningú no el *deté*, perquè encara no *ha* arribat la seva hora.

31 D'entre la gent, molts *han cregut* en ell, i *diuen*: Creieu que el Messies, quan vingui, farà senyals encara més prodigiosos que no ha fet aquest?

Uns guardes, enviats a detenir Jesús

32 Els fariseus *han sentit* els comentaris que la gent *ha fet* d'ell i, juntament amb els grans sacerdots, *han enviat* guardes del temple per agafar-lo. **33** Llavors Jesús diu:

- Per poc temps encara sóc amb vosaltres, però me'n vaig al qui m'ha enviat. **34** Em buscareu i no em trobareu. Allà on sóc, vosaltres no hi podeu venir.

35 Els jueus es *pregunten* entre ells:

- On deu anar, aquest, que nosaltres no el puguem trobar? És que pensa anar-se'n amb els qui viuen entre els grecs a la diàspora per predicar als grecs? **36** Què significa això que ha dit: "Em buscareu i no em trobareu. Allà on sóc, vosaltres no hi podeu venir"?

El darrer dia de la festa (Jn,7)

Manifestació solemne de Jesús. Reaccions (Jn,7)

37 El darrer dia de la festa, que és el més solemne, Jesús es *posa* dret i *exclama*:

- Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. **38** Perquè diu l'Escriptura: *Del seu interior brollaran rius d'aigua viva*.

39 Ha dit això referint-se a l'Esperit que *han* de rebre els qui *creuran* en ell. Encara no *han* rebut l'Esperit, perquè Jesús encara no *ha* estat glorificat.

40 Alguns del poble que *han escoltat* aquestes paraules *han començat* a dir:

- Aquest és realment el Profeta.

41 D'altres *han dit*:

- És el Messies.

Però uns altres *reliquen*:

- És que el Messies ha de venir de Galilea? **42** No diu l'Escriptura que el Messies serà descendent de David i que ha de venir de Betlem, el poble d'on era David?

43 La gent *esta dividida* per causa d'ell. **44** Alguns *volen* agafar-lo, però ningú no el *deté*.

Incredulitat de les autoritats jueves (Jn,7)

⁴⁵ Els guardes del temple *han tornat* a trobar els grans sacerdots i els fariseus. Aquests els *han dit*:

- Per què no l'heu portat?

⁴⁶ Els guardes *els han respost*:

- Ningú no ha parlat mai com aquest home.

⁴⁷ Els fariseus els *han replicat*:

- Vosaltres també us heu deixat enganyar? ⁴⁸ Qui de les autoritats o dels fariseus ha cregut en ell? ⁴⁹ Només hi creu aquesta gentussa que ignora la Llei i es mereix la condemna!

⁵⁰ Un d'ells, Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús, els diu:

⁵¹ - És que la nostra Llei permet de condemnar ningú sense haver-lo escoltat primer i sense saber què ha fet?

⁵² Ells li *responen*:

- Tu també ets de Galilea? Investiga l'Escriptura i veuràs com de Galilea no en pot sortir cap, de profeta.

⁵² I cadascú se'n va a casa seva.

Pujada de Jesús a Jerusalem

No és que Jesús durant la seva vida pública hagi fet una sola pujada a Jerusalem, es tracta de la seva darrera pujada, el darrer tram del camí que li ha marcat el Pare, on per nosaltres ells ens mostraran el seu Amor fins a la bogeria.

Jesús comença a fer camí a Jerusalem (Lc,9)

51 Es compleixen els dies en què Jesús ha de ser endut al cel, i resol de fer camí cap a Jerusalem.

Algunes traduccions posen l'adverbi "decididament" quan expliquen amb quin ànim el vol afrontar. Podem intuir què hi ha en el seu cor en aquests moments, és adequat aportar aquí altre cop, el que ja he incorporat abans al passatge de les temptacions: Lc,12,49 He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa! Lc,12,50 Haig de rebre un baptisme, i com desitjo que això es compleixi!

52 Envia missatgers davant seu, i ells, tot caminant, entren en un poble de samaritans per preparar la seva arribada. **53** Però no el volen acollir, perquè ell s'encamina a Jerusalem.

54 En veure-ho, els deixebles Jaume i Joan li diuen:

- Senyor, vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi?

55 Però Jesús es gira i els renya. **56** I se'n van a un altre poble.

Acusacions contra els fariseus i els mestres de la Llei (Lc,11)

37 Quan Jesús ha acabat de parlar, un fariseu el convida a menjar a casa seva. *Els fariseus es tenen per astuts, aquest convida Jesús a menjar a casa seva, on hi són convidats també altres fariseus i mestres de la Llei, pensen que potser així baixarà la guàrdia i el podran atrapar. Jesús hi va, es posa a taula i els provoca no rentant-se.* **38** El fariseu s'estranya quan veu que no s'ha rentat ritualment abans de dinar.

39 El Senyor els llegeix el pensament, ja no aguanta la seva hipocresia, i els etziba una filípica formidable, els diu:

- Vosaltres, els fariseus, purifiqueu per fora copes i plats, però per dins sou plens de rapacitat i dolenteria. **40** Insensats! El qui ha fet el defora, no ha

fet també el dedins? ⁴¹ Doneu com a almoina allò que hi ha a les copes i als plats, i llavors sí que tot us quedarà purificat.

⁴² Però ai de vosaltres, fariseus, que pagueu el delme de la menta, de la ruda i de qualsevol llegum, però deixeu de banda la justícia i l'amor de Déu! Havíeu de complir això, sense passar per alt allò altre. ⁴³ Ai de vosaltres, fariseus, que us agrada d'ocupar els primers seients a les sinagogues i que la gent us saludi a les places! ⁴⁴ Ai de vosaltres, que sou com sepulcres que no es veuen, i la gent, sense saber-ho, hi passa pel damunt!

⁴⁵ Un mestre de la Llei li *diu*:

- Mestre, amb això que dius ens ofens també a nosaltres.

⁴⁶ Jesús *respon*:

- Ai de vosaltres també, mestres de la Llei, que feu portar a la gent càrregues insuportables, però vosaltres no les toqueu ni amb un sol dit! ⁴⁷ Ai de vosaltres, que construïu monuments sepulcral als profetes que els vostres pares van matar! ⁴⁸ Així demostreu que esteu d'acord amb el que ells van fer: els vostres pares van matar els profetes, i vosaltres construïu monuments que els recordin!

⁴⁹ Per això la mateixa saviesa de Déu ha dit: "Els enviaré profetes i apòstols, i ells en mataran i perseguiran." ⁵⁰ Però Déu demanarà comptes a aquesta generació de la sang de tots els profetes, vessada des de la creació del món, ⁵¹ des de la sang d'Abel fins a la de Zacaries, mort entre l'altar i el santuari. Us ho asseguro: Déu en demanarà comptes a aquesta generació.

⁵² Ai de vosaltres, mestres de la Llei, que reteniu la clau del coneixement de Déu: vosaltres no hi heu entrat i heu tancat la porta als qui volien entrar-hi!

⁵³ Quan Jesús *surt* d'allà, els mestres de la Llei i els fariseus *s'esvaloten com un vesper inquietat*, comencen a tenir-li una rancúnia terrible i *miren* de fer-lo parlar sobre moltes qüestions, ⁵⁴ parant-li trames per agafar-lo en alguna resposta comprometedora.

És terrible el que Jesús ha etzibat als fariseus i als mestres de la Llei.

Hi ha dues coses dels evangelis, que irriten Déu ostensiblement:

La una, tal com acabem de veure, és irrogar-se orgullosament el poder de parlar i interpretar la divina paraula a la seva conveniència, tergiversant-la i emmanillant-la amb normes i pràctiques rituals merament humanes, i reservant-se la capacitat de jutjar els altres quan hom en la seva vida està allunyat totalment del seu autèntic esperit. Tots els membres de l'Església en general i molt

especialment els seus pastors a tots els nivells, ho hem de tenir molt present, perquè no és difícil caure en l'error dels fariseus i Mestres de la Llei.

L'altra, és no perdonar els altres:

Mt,18,31 Quan els altres companys van veure el que havia passat, els va saber molt de greu, i anaren a explicar-ho al seu senyor. **Mt,18,32** Ell va fer cridar aquell home i li digué:

- Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. **Mt,18,33** No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?

Mt,18,34 I, indignat, el va posar en mans dels botxins perquè el torturessin fins que hagués pagat tot el deute.

Mt,18,35 Igualment us tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.

I encara s'hi pot afegir: 22 Doncs jo us dic: El qui s'irriti amb el seu germà serà condemnat pel tribunal; el qui l'insulti serà condemnat pel Sanedrí, i el qui el maleeixi acabarà al foc de l'infern.

23 Per això, si en el moment de presentar la teva ofrena a l'altar, allí et recordes que el teu germà té alguna cosa contra tu, **24** deixa allí mateix, davant l'altar, la teva ofrena i vés primer a fer les paus amb el teu germà; ja tornaràs després a presentar la teva ofrena.

Herodes vol matar Jesús (Lc 13)

Lc,13,22 Tot fent camí cap a Jerusalem, Jesús *passa* per viles i pobles i *ensenya*. i **Lc,13,23** Algú li *pregunta*:

-Senyor, són pocs els qui se salven?

Jesús els *contesta*:

24 - Esforceu-vos a entrar per la porta estreta, perquè us dic que molts voldran entrar-hi i no podran.

31 En aquell mateix moment, alguns fariseus *que no estan contra Jesús, se li acosten i li diuen*:

- Vés-te'n d'aquí, que Herodes et vol matar.

Aquests fariseus no estan contra Jesús.

32 Ell els *respon*:

- Aneu a dir a aquella guineu: "Avui i demà trec dimonis i curo malalts, i el tercer dia arribaré al terme. ³³ Però cal que avui, demà i demà passat vagi fent el meu camí, perquè no convé que un profeta mori fora de Jerusalem."

Al pensament i al cor de Jesús hi és molt present la seva ja imminent passió i mort.

Petició de la mare dels fills de Zebedeu (Mt,20)

Aquest episodi, Marc el posa després de la discussió dels deixebles sobre qui d'ells és el més gran. Semblaria que no ha servit de res l'ensenyança de Jesús dient-los que qui vulgui ser el primer s'ha de fer servidor dels altres, perquè ara veurem la mare dels fills de Zebedeu, Salomé, protagonitzant una situació semblant. La iniciativa és d'ella, o bé són Jaume i Joan els qui es volen aprofitar de la consideració que Jesús té a la seva mare, i ja no es recorden de les seves ensenyances?

²⁰ Llavors la mare dels fills de Zebedeu va amb els seus fills a trobar Jesús i es *prosterna* per fer-li una petició. ²¹ Jesús li *pregunta*:

- Què demanes?

Ella li *respon*:

- Mana que aquests dos fills meus seguin en el teu Regne l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra.

²² Jesús *contesta*:

- No sabeu què demaneu. Podeu beure la copa que jo he de beure?

Els li *responen*:

- Sí que podem.

²³ Jesús els *diu*:

- Prou que beureu la meva copa, però seure a la meva dreta o a la meva esquerra, no sóc jo qui ho ha de concedir: hi seuran aquells per a qui el meu Pare ho ha preparat.

²⁴ Salomé no ha pogut emportar-se el Mestre a un lloc apartat, i els altres deixebles, que al veure-la prosternada han afinant bé l'oïda per sentir-ho tot, s'han indignat contra els dos germans. ²⁵ Jesús els *cria* i els *diu*:

- Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. ²⁶ Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es

faci el vostre servidor, ²⁷ i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau; ²⁸ com el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a rescat per tothom.

Llavors Salomé retorna al grup de les dones. Maria la nota encorreguda i li pregunta què ha passat. Salomé, que li té molta veneració i estima, amb els ulls baixos li ho explica.

Maria li diu:

- No et preocupis, dona, Jesús sap que ho has fet perquè t'estimes molt els teus fills.

Salomé hi afegeix:

- Li donem molta feina al teu fill, Maria, ell ens té molta paciència, però a nosaltres ens costa molt aprendre i practicar els seus ensenyaments.

Maria l'abraça tendrament.

Realment els deixebles estan immensament allunyats de l'òrbita del seu Mestre. Amb tot el que els està advertint aquests darrers temps, com pot ser que li demanin ara aquestes coses?

Jesús fa el tercer anunci de la seva mort i resurrecció (Lc,18)

³¹ Després Jesús pren a part els Dotze i els diu: Ara pugem a Jerusalem, i es complirà tot allò que els profetes van escriure del Fill de l'home: ³² serà posat en mans dels pagans, l'escarniran, l'insultaran, li escopiran, ³³ l'assotaran i el mataran; però el tercer dia ressuscitarà.

³⁴ Per tercer cop ells no comprenen res d'això: aquest llenguatge els resulta obscur i no entenen què vol dir.

Fa un cert temps, Jesús va dir:

^{Jn,6,51} - Jo sóc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. I el pa que jo donaré és la meva carn per a la vida del món.

^{Jn,6,52} Llavors els jueus es posaren a discutir entre ells. Deien:

- Com pot donar-nos aquest la seva carn per a menjar?

^{Jn,6,66} Des d'aquell moment, molts dels seus deixebles es van fer enrere i ja no anaven més amb ell. ^{Jn,6,67} Llavors Jesús digué als Dotze: També vosaltres em voleu deixar? ^{Aleshores} ^{Jn,6,68} Simó Pere li respongué: Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, ⁶⁹ i nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu. Ara, Jesús no els repeteix la pregunta, però segur que encara ressona. Ara el moment encara és més crucial, ningú pot obviar el replanteig: o

fer-se enrere o continuar amb Jesús. Per què els deixebles o almenys Pere, ara no tenen una actitud semblant? Realment estan molt confosos.

Sabent que Maria devia ser una font d'informació important per a Lluc, i sent ell qui en el segon i en el tercer anunci de la passió explica millor els sentiments dels deixebles, cal concloure que ella percep el seu estat d'ànim, i constata com són d'incapaços per entendre el missatge. Això la preocupa i cerca la manera d'ajudar-los a no perdre la confiança en el seu fill.

Maria és molt conscient de la delicadesa del moment, està patint per tots, no troba la manera de fer-los veure que el desconcertant missatge inclou la resurrecció, s'adona que realment els és amagat el significat d'aquesta paraula, i decideix respectar-los el capteniment, acompanyant-los en el que bonament pugui. Se'ls mostra més sol·lícita que mai, i els estimula perquè no perdin la fe en el Mestre.

Ministeri de Jesús a Jerusalem

Jesús i Abraham (Jn,8)

¹ Jesús se n'havia anat a la muntanya de les Oliveres. ² Però avui de bon matí es presenta de nou al temple. Tot el poble va cap a ell. S'asseu i comença a instruir-los.

Llavors els mestres de la Llei i els fariseus li presenten una dona adúltera i li pregunten què opina de la Llei que obliga a apedregar-la. Jesús la perdona després d'haver-los dit que qui estigui lliure de pecat li tiri la primera pedra.

Després Jesús es posa a parlar de que ell és la llum del món, i de que és el Pare qui l'ha enviat, però els fariseus discuteixen insidiosament amb ell. Finalment,

³¹ Jesús diu als jueus que han cregut en ell:

- Si us manteniu fermes en la meva paraula, realment sereu deixebles meus; ³² coneixereu la veritat, i la veritat us farà lliures.

³³ Ells li repliquen:

- Nosaltres som descendents d'Abraham i no hem estat mai esclaus de ningú. Com pots dir que hem de ser lliures?

³⁴ Jesús els respon:

- Us ben asseguro que tothom qui peca és esclau, ³⁵ i l'esclau no es queda a la casa per sempre; és el fill el qui s'hi queda per sempre. ³⁶ Per això, si el Fill us fa lliures, sereu lliures de debò. ³⁷ »Ja sé que sou descendents d'Abraham, però busqueu de matar-me, perquè la meva paraula no té lloc dins vostre. ³⁸ Jo dic allò que he vist estant amb el meu Pare, mentre que vosaltres feu allò que sentiu dir al vostre pare.

³⁹ Ells insisteixen:

- El nostre pare és Abraham.

Jesús els diu:

- Si fóssiu fills d'Abraham faríeu les seves mateixes obres. ⁴⁰ Però ara busqueu de matar-me, a mi que us he dit la veritat que he sentit de Déu. Això, Abraham no ho va fer. ⁴¹ Vosaltres només feu les obres del vostre pare.

Li contesten:

- Nosaltres no som pas bastards. No tenim més pare que Déu.

⁴² Jesús els replica:

- Si Déu fos el vostre pare m'estimaríeu a mi, perquè jo he sortit de Déu i vinc d'ell. No he vingut pas pel meu compte: és ell qui m'ha enviat. ⁴³ Per què no compreneu el llenguatge amb què us parlo? Perquè sou incapaçes d'escoltar la meva paraula. ⁴⁴ El vostre pare és el diable, i vosaltres voleu complir els seus desigs. Des del principi era un assassí, i no es va mantenir en la veritat, perquè en ell no hi ha ni rastre de veritat. Quan menteix, parla amb propietat, perquè és mentider i pare de la mentida. ⁴⁵ Però a mi, que dic la veritat, no em creieu. ⁴⁶ Qui de vosaltres pot provar que en mi hi ha rastre de pecat? I si dic la veritat, per què no em creieu? ⁴⁷ El qui és de Déu, escolta les paraules de Déu; però vosaltres no les escolteu, perquè no sou de Déu.

⁴⁸ Els jueus li *contesten*:

- No fem bé de dir que ets un samarità i que estàs endimoniat?

⁴⁹ Jesús *respon*:

- Jo no estic endimoniat, jo honoro el meu Pare; vosaltres, en canvi, em deshonoreu a mi. ⁵⁰ Jo no cerco la meva pròpia glòria: un altre se n'ocupa i és ell qui jutjarà. ⁵¹ Us ho ben asseguro: els qui guarden la meva paraula no veuran mai la mort.

⁵² Llavors els jueus li *reliquen*:

- Ara sabem de cert que estàs endimoniat. Abraham va morir, i també els profetes, i tu goses dir: "Els qui guarden la meva paraula no tastaran mai la mort." ⁵³ Que potser ets més gran que Abraham, el nostre pare? Ell va morir, i també van morir els profetes. Per qui et tens?

⁵⁴ Jesús *respon*:

- Si jo em glorifiqués a mi mateix, la meva glòria no valdria res. Però el qui em glorifica és el meu Pare, aquell que anomena "el nostre Déu". ⁵⁵ Vosaltres no el coneixeu, però jo sí que el conec. I si diguéis que no el conec, seria tan mentider com vosaltres; però jo el conec i guardo la seva paraula. ⁵⁶ Abraham, el vostre pare, s'entusiasmà esperant de veure el meu dia, el veié i se'n va alegrar.

⁵⁷ Llavors els jueus li *diuen*:

- Encara no tens cinquanta anys i has vist Abraham?

⁵⁸ Jesús els *respon*:

- Us ho ben asseguro: des d'abans que Abraham nasqués, jo sóc.

⁵⁹ Ells *agafen* pedres per tirar-les-hi, però Jesús *s'amaga* i *surt* del temple. *Aquest diàleg ple d'odi, presagia la violència que s'acosta.*

Guarició del cec de naixement (Jn,9)

1 Jesús, tot passant, veu un home que és cec de naixement.

Cada dia seu en aquest lloc demanant ajut. Al sentir la remor pregunta què esta passant, i al saber que Jesús s'està apropant es posa en alerta, perquè a aquestes altures no hi ha ningú en tot Israel que no hagi sentit parlar d'ell i dels seus prodigis. Aquest cec té molt assumida la seva discapacitat perquè li ve de naixement, esta conformat amb la seva situació, no li ha passat mai pel cap recórrer a aquest personatge, no creu en ell, per això ara no s'ha posat a cridar per demanar-li que el curi, tal com altres han fet. El que sí fa, és afinar les oïdes, que de per si les té més afinades que les dels vidents.

2 Els seus deixebles li pregunten:

- Rabí, qui va pecar perquè nasqués cec: ell o els seus pares?

Al sentir el cec la impertinència dels deixebles, ha pensat: Vaja quins uns! No es podrien haver empassat la pregunta?

3 Jesús els respon:

- No ha estat per cap pecat, ni d'ell ni dels seus pares, sinó perquè es manifestin en ell les obres de Déu. **4** Mentre és de dia, nosaltres hem de fer les obres del qui m'ha enviat: però ara s'acosta la nit, quan ningú no pot treballar. **5** Mentre sóc al món, sóc la llum del món.

Jesús continua mostrant que la seva ment està posada en el que li espera.

*Mentre ha parlat, el cec l'ha percebut cada instant més a prop... primer un pèl enllà, ara el podria tocar... s'inquieta, intenta decidir com ha de reaccionar..., ja no hi ha temps... **6** sent escopir..., passa un moment sentint un soroll que no identifica..., percep uns dits estenent alguna cosa enganxosa sobre els seus ulls, és a punt de preguntar què passa..., el sent dir **7** Vés a rentar-te a la piscina de Siloè —que vol dir «enviat».*

Jesús continua el seu camí sense acomiadar-se del cec, com si res no hagués passat, té pressa per acabar l'obra del qui l'ha enviat.

El cec, en canvi, esta perplex, només té esma de preguntar als del voltant què li ha fet Jesús. Li ho expliquen i li recomanen amb vehemència que ho faci. Llavors sense gaire convenciment s'aixeca i hi va. A l'arribar es renta els ulls. Immediatament queda enlluernat i alhora encegat per l'esclat de llum. Aclaparat per la sobtada i formidable aparició de tot el que constitueix el seu camp visual, exhala un gran crit: Hi veig!!!

Tarda molta estona a refer-se, ara que ja hi veu es meravella davant cada cara de tota persona que troba, intenta imaginar com deu ser el rostre de Jesús, i no para de repassar tots els detalls fins al més mínim de la seva miraculosa trobada, i al seu cor hi comença a brollar amb gran energia la fe en ell i també ganes immenses de trobar-lo per agrair-li el prodigi.

8 Els veïns i els qui sempre l'havien vist captant, *quan se'l troben comenten:*

- Aquest, no és el qui s'asseia a demanar caritat?

9 Uns *diuen:*

- Sí que és ell.

- Altres *contesten:*

- No és pas ell: és un que s'hi assembla.

Ell *diu:* Sóc jo mateix.

10 Llavors li *pregunten:*

- Doncs com és que se t'han obert els ulls?

11 Ell *respon:*

- Aquell home que es diu Jesús ha fet fang, me l'ha estès sobre els ulls i m'ha dit: "Vés a Siloè i renta-t'hi." Jo hi he anat, m'he rentat i ara hi veig.

12 Li *diuen:*

- On és, aquest home?

Respon:

- No ho sé.

14 Així que han sentit el nom de Jesús, se'ls han disparat les alarmes: Avui és dissabte. **13** Llavors per la força se'n duen als fariseus el qui abans era cec. **15** També els fariseus li *pregunten com ha arribat a veure-hi.* Ell els *respon:*

- M'ha posat fang sobre els ulls, m'he rentat i ara hi veig.

Els fariseus s'aparten una mica enllà a sospesar la situació, no fos cas que el cec els sentís. Ell mentrestant esta gaudint i alhora també una mica mosquejat, gaudint perquè va amb els ulls desbocats devorant tot el que té al davant, però empipat per haver de perdre el temps donant tantes explicacions d'un fet que per ell és incontestable.

16 Alguns dels fariseus *comencen a dir:*

- Aquest home que no guarda el repòs del dissabte, no pot venir de Déu.

Però altres *repliquen:*

- Com és possible que un pecador faci uns senyals tan prodigiosos?

I *queden* dividits entre ells.

17 Llavors es *tornen* a adreçar al cec i li *diuen*:

- I tu, què en dius del qui t'ha obert els ulls?

Ell *respon*:

- Que és un profeta.

18 Els jueus *se'l miren amb menyspreu, s'aparten un altre cop ordenant que el custodiïn per evitar que se'n vagi*. No es *creuen* que aquest home *hagi* estat cec i *hagi* arribat a veure-hi. Per això *criden* els pares del qui ara hi *veu* **19** i els *interroguen*:

- És aquest el vostre fill, el qui segons vosaltres va néixer cec? Doncs com és que ara hi veu?

Quanta prepotència denota aquest "segons vosaltres"!

20 Els seus pares *responen*:

- Nosaltres sabem que aquest és el nostre fill i que va néixer cec. **21** Però com és que ara hi veu i qui li ha obert els ulls, nosaltres no ho sabem. Pregunteu-ho a ell, que ja és prou gran per a poder donar raó de si mateix.

22 Els pares *han respost* així perquè *tenen* por dels jueus, que ja *han acordat* expulsar de la sinagoga tothom qui *confessi* que Jesús és el Messies. **23** Per això els seus pares *han dit* que ja és prou gran i que *l'interroguin* a ell mateix.

24 Llavors *criden* per segona vegada l'home que *ha* estat cec i li *diuen*:

- Dóna glòria a Déu reconeixent allò que nosaltres ja sabem: aquest home és un pecador.

25 Ell *es un home recte i decidit que toca de peus a terra i ara ja no té cap prevenció contra Jesús*. Contrariat per la pressió que li fan, es defensa etzibant-los una lògica contundent:

- Si és un pecador, no ho sé. Però sé una cosa: jo era cec i ara hi veig.

26 Ells *no cerquen la veritat, només reconeixen la seva i volen que el cec també els doni la raó*. Es desesperen i insisteixen:

- Digues què t'ha fet. Com t'ha obert els ulls?

27 Ell *esta fart i re-fart pel llarg temps de retenció forçada sense saber-ne el motiu, i també perquè no l'han informat quan han manat portar els seus pares*. Està que trina, tip de tantes preguntes, els *respon*:

- Ja us ho he dit i no me n'heu fet cas. Per què voleu sentir-ho una altra vegada? O és que també vosaltres us voleu fer deixebles seus?

És la genial traca final, els punxa al lloc on els fa més mal.

28 Ells li diuen:

- Deixeble seu, ho deus ser tu! Nosaltres som deixebles de Moisès. **29** I de Moisès, sabem que Déu li va parlar, però aquest no sabem d'on és.

30 L'home els contesta:

- Justament això és el que em sorprèn. Ell, a mi, m'ha obert els ulls, i vosaltres no sabeu d'on és. **31** Tots sabem que Déu no escolta els pecadors, però sí que escolta els qui el veneren i compleixen la seva voluntat. **32** Mai no s'havia sentit a dir que ningú obrís els ulls d'un cec de naixement. **33** Si aquest no vingué de Déu, no hauria pogut fer res.

Ni el millor mestre de la Llei no hauria pogut superar aquesta resposta, però

34 ells són superbs, i li repliquen:

- Tot tu vas néixer en pecat, i ens vols donar lliçons?

Són incapaços de reconèixer-se pecadors. I el treuen fora.

Un desenllaç res a veure amb la justícia. No tenint la raó, sols els queda l'insult, el menyspreu i el càstig: Expulsió de la sinagoga.

35 Jesús ha sentit a dir que l'havien tret fora i, quan el troba, li diu:

- Creus en el Fill de l'home?

36 Ell li respon:

- I qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?

37 Li diu Jesús:

- Ja l'has vist: és el qui et parla.

38 Ell afirma:

- Hi crec, Senyor. I l'adora.

És admirable com Jesús, tot i que no li demanin, arriba a les profunditats del cor de les persones per encendre la flama de la fe.

39 Llavors Jesús afegeix:

- Jo he vingut en aquest món per fer un judici: perquè els qui no hi veuen, hi vegin, i els qui hi veuen, es tornin cecs.

40 Ho senten alguns dels fariseus que són amb ell i li diuen:

- És que nosaltres també som cecs?

41 Jesús els contesta:

- Si fóssiu cecs, no tindríeu pecat. Però, com que dieu que hi veieu, el vostre pecat persisteix.

En aquests moments, tots els qui segueixen Jesús senten també sobre la seva persona la descomunal pressió que els dirigents dels jueus exerceixen sobre el Mestre. Ni Jesús ni els seus seguidors poden entrar ja a les sinagogues, han donat instruccions als seus caps de tot el país per vetar-los l'accés.

El Messies, la seva mare, els seus deixebles, passen a ser proscrits.

Paràbola dels vinyaters homicides (Lc 20)

9 I es posa a explicar al poble aquesta paràbola:

Un home va *plantar una vinya*, la va arrendar a uns vinyaters i se'n va anar lluny per una llarga temporada. **10** Quan va ser el temps, envià un servent als vinyaters perquè li donessin la part que li corresponia del fruit de la vinya; però els vinyaters el van apallissar i el van despatxar amb les mans buides. **11** L'amo els envià encara un altre servent, però a aquest també el van apallissar i ultratjar i el van despatxar amb les mans buides. **12** Els en va enviar encara un tercer, i també a aquest se'l van treure de sobre després de malferir-lo. **13** Llavors l'amo de la vinya es va dir: "Què faré ara? Els enviaré el meu fill, el meu estimat: de segur que a ell el respectaran!" **14** Però quan els vinyaters el van veure, es digueren entre ells: "Aquest és l'hereu: matem-lo i l'heretat serà nostra!" **15** El van treure fora de la vinya i el van matar.

- Què els farà l'amo de la vinya? **16** Vindrà, farà morir aquests vinyaters i donarà la vinya a uns altres.

Els qui escoltaven van exclamar:

- Això mai!

17 Llavors Jesús se'ls mira i els diu:

- Doncs per què es diu en l'Escriptura: *La pedra rebutjada pels constructors, ara és la pedra principal?* **18** Tothom qui caigui sobre aquesta pedra quedarà trossejat, i aquell sobre qui la pedra caigui quedarà fet miques.

19 Els mestres de la Llei i els grans sacerdots *comprenen* que Jesús amb *aquesta paràbola es refereix* a ells, i *vol*en agafar-lo en *aquest* mateix moment, però *tenen* por del poble.

Com veiem, l'enfrontament entre Jesús i els dirigents religiosos va pujant de to, però encara no és l'hora marcada pel Pare, per això tenen por del poble.

La mort i resurrecció de Llàtzer - Decisió de matar Jesús (Jn,11)

La resurrecció de Llàtzer, apart l'espectacularitat, és transcendental, 45 molts dels jueus que en aquesta ocasió han vingut a casa de Maria i han vist el que ha fet Jesús, han cregut en ell. 46 Però alguns d'ells han anat a explicar als fariseus el que Jesús ha fet.

47 El fet és considerat gravíssim, llavors els grans sacerdots i els fariseus han reunit el Sanedrí i s'han preguntat: Què podem fer? Aquest home fa molts senyals prodigiosos. 48 Si el deixem continuar, tothom creurà en ell, vindran els romans i destruiran el nostre lloc sant i el nostre poble.

49 Però un d'ells, Caifàs, que aquest any és el gran sacerdot, els ha dit: Vosaltres no enteneu res. 50 No us adoneu que val més que un sol home mori pel poble, i no pas que es perdi tot el poble? 51 Això, Caifàs no ho ha dit pel seu compte. És el gran sacerdot d'aquest any, i per això ha pogut profetitzar que Jesús ha de morir pel poble. 52 I no tan sols pel poble, sinó també per reunir els fills de Déu dispersos. 53 Així, doncs, aquest dia han decidit que el mataran. 54 Per això Jesús ja no es deixa veure públicament entre els jueus. Se n'ha anat d'allí cap a la regió de vora el desert, a una població anomenada Efraïm, i s'hi ha quedat amb els seus deixebles. Ell no s'entregarà fins que no arribi l'hora.

55 És a prop la Pasqua dels jueus, i molta gent de la regió ha pujat a Jerusalem ja abans de la Pasqua per complir els ritus de purificació. 56 Busquen Jesús i, en el recinte del temple, es diuen els uns als altres: Què us sembla? No vindrà pas a la festa! 57 Els grans sacerdots i els fariseus, per la seva banda, han donat ordres que, si algú sap on és, el denunciï perquè el puguin agafar.

Jesús s'ha convertit en l'objectiu de tots els comentaris.

Judes s'ofereix per trair Jesús (Lc,22)

Les ordres de delatar el lloc on és Jesús i de denunciar-lo, han arribat a les oïdes de Lc,22,3 Judes, l'anomenat Iscariot, que és del grup dels Dotze. Llavors Satanàs ha entrat dins d'ell, i 4 se'n va a tractar amb els grans sacerdots i els caps de la guàrdia del temple sobre com els podria entregar Jesús. 5 Ells se

n'alegren i convenen de donar-li diners. 6 Judes s'hi compromet i comença a buscar l'ocasió d'entregar-los-el sense que es produeixi un avalot de la gent.

Unció de Jesús a Betània (Jn,12)

Som a 1 sis dies abans de la Pasqua, Jesús va a Betània, on viu Llàtzer, aquell que Jesús ha ressuscitat d'entre els morts. 2 Allà li ofereixen un sopar. Marta serveix, i un dels qui seuen a taula amb ell és Llàtzer. 3 Llavors Maria pren una lliura de perfum de nard autèntic i molt costós, ungeix els peus de Jesús i els hi eixuga amb els cabells. Tota la casa s'omple de la fragància d'aquest perfum.

4 Un dels seus deixebles, Judes Iscariot, el qui aviat el trairà, diu:

5 - Per què no venen aquest perfum per tres-cents denaris i donen els diners als pobres?

6 Això ho diu no perquè s'interessi pels pobres, sinó perquè és un lladre i, com que té la bossa dels diners, roba el que hi tiren. 7 Jesús diu:

- Deixa-la! Ella ha guardat aquest perfum per al temps de la meva sepultura. 8 De pobres, en teniu sempre amb vosaltres, però a mi, no sempre em tindreu.

Decisió de matar Llàtzer (Jn,12)

9 Una gran multitud de jueus han sabut que Jesús és allà i hi han anat, no solament per ell, sinó també per veure Llàtzer, que Jesús ha ressuscitat d'entre els morts. 10 Llavors els grans sacerdots han decidit de matar també Llàtzer, 11 perquè per causa d'ell molts jueus han vingut i cregut en Jesús.

És que creuen que Jesús no el podria ressuscitar un segon cop?

L'ambient és insuportable

S'acosta la Pasqua. Joan, a la unció de Jesús a Betània, ens acaba de dir que hi falten sis dies. Jesús, els deixebles, ells i elles, de dia són a Jerusalem, i a les nits es retiren a Betània. La violència dels fariseus i mestres de la Llei contra Jesús es palpa a l'ambient.

Maria, com tots els deixebles, nota la pressió dels dirigents religiosos. Aquests coneixen que ella és la seva mare, i junt amb els deixebles, no seria estrany que

també fos objecte del seu odi, o com a mínim del seu menyspreu. A ella els últims temps no li han sigut gens fàcils. Està molt al cas de tot el que està passant. Els deixebles han quedat tristos quan Jesús ha anunciat la seva mort i resurrecció tres vegades. Maria, en canvi, creu que el que Jesús ha predit tres vegades, ha de passar, ha vingut al món per això. Percep propera l'espasa que li traspasarà l'ànima, però té l'esperança ferma de la resurrecció. Aquests dies intensifica la pregària per preparar el seu cor a suportar el que ja es imminent.

Passió, mort, resurrecció i ascensió de Jesús

Entrada de Jesús a Jerusalem ([Lc 19](#))

L'evangelista Joan ens diu clarament que l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem es va produir l'endemà de la unció de Jesús a Betània: [Jn,12,12](#) L'endemà, la gentada que havia vingut a la festa, quan van saber que Jesús arribava a Jerusalem, [13](#) van agafar palmes i sortiren a rebre'l cridant: - Hosanna! Beneït el qui ve en nom del Senyor, el rei d'Israel!

Tanmateix, seguirem aquest relat amb l'evangelista Lluc. Falten 5 dies per la Pasqua.

[28](#) Jesús continua fent camí davant d'ells pujant cap a Jerusalem. [29](#) Quan s'ha acostat a Betfagé i Betània, prop de la muntanya anomenada de les Oliveres, Jesús envia dos dels deixebles [30](#) amb aquest encàrrec:

- Aneu al poble d'aquí al davant. Quan hi entrareu, trobareu un pollí fermat, que ningú no ha muntat mai. Deslligueu-lo i porteu-lo. [31](#) Si algú us preguntava per què el deslligueu, responeu: "El Senyor l'ha de menester."

[32](#) Els enviats se n'hi van i ho troben tot tal com Jesús els ho ha dit. [33](#) Mentre el deslliquen, els amos del pollí els diuen:

- Per què el deslligueu?

[34](#) Ells responen:

- El Senyor l'ha de menester.

[35](#) Llavors porten el pollí a Jesús, li tiren al damunt els seus mantells i hi fan pujar Jesús. [36](#) Mentre ell avança, molts estenen els seus mantells pel camí. [37](#) Quan ja s'acosta a la baixada de la muntanya de les Oliveres, tota la multitud dels deixebles, plens d'alegria, comencen a lloar Déu amb grans crits per tots els miracles que han vist, [38](#) i diuen:

- Beneït el rei, el qui ve en nom del Senyor! Pau en el cel i glòria en les altures!

[39](#) Alguns dels fariseus que es troben entre la multitud li diuen:

- Mestre, renya els teus deixebles.

[40](#) Ell respon:

- Us ho asseguro: si aquests callen, cridaran les pedres.

⁴¹ Quan Jesús arriba prop de Jerusalem i veu la ciutat, *arrenca* a plorar per ella ⁴² i diu:

- Tant de bo que en el dia d'avui també tu haguessis reconegut allò que et donaria la pau! Però ara els teus ulls són incapaços de veure-ho! ⁴³ Vindran dies que els teus enemics construiran al teu voltant un mur de setge, t'encerclaran i t'atacaran per tots costats. ⁴⁴ Et rebatran per terra, a tu i als teus fills, i no hi deixaran pedra sobre pedra, perquè no has sabut reconèixer el moment en què Déu et visitava.

^{Mt,21,10} Havent entrat a Jerusalem, tota la ciutat s'ha inquietat, i s'han preguntat:

- Qui és aquest?

^{Mt,21,11} La multitud ha respost:

- Aquest és el profeta Jesús, de Natzaret de Galilea.

^{Jn,12,17} La gent que era amb Jesús quan va cridar Llàtzer fora del sepulcre i el ressuscità d'entre els morts, en dona testimoni. ^{Jn,12,18} Per això tothom ha sortit a rebre'l, assabentat del senyal prodigiós que ell ha realitzat. ^{Jn,12,19} Però els fariseus s'han dit entre ells:

- Veieu com no en traieu res? El món sencer el segueix. Es moren de ganes de matar Jesús, però al veure la multitud que l'ha anat a trobar, s'ho veuen molt magre, els entra la por al cos.

Maria ha presenciat l'entrada triomfal de Jesús cavalcant el pollí. Va acompanyada de les dones. Ha pogut intercanviar una mirada amb ell.

Els crits de la multitud enardida lloant Jesús, estenent els mantells davant d'ell i brandant rams d'olivera, ha fet que tothom s'hagi mobilitzat. Els crits de lloança al seu fill, han ressonat agradablement a les seves oïdes; no tot és enfrontament amb els fariseus i mestres de la Llei, hi ha molta gent de bona fe que el segueix i creu en ell, molts d'ells li deuen la vista, el caminar, la salut... li estan agraïts, però Maria sap que aquest triomf és passatger, s'acosten les hores decisives.

^{Mc,11,11} Finalment Jesús ha entrat a Jerusalem, al temple. Després de donar una mirada tot al voltant, com que ja és el vespre, ha sortit amb els Dotze cap a Betània.

La glorificació de Jesús s'acosta (Jn,12)

20 Entre els qui *han* pujat per adorar Déu amb motiu de la festa hi *ha* alguns grecs. **21** Aquests *han anat* a trobar Felip, que *és* de Betsaida de Galilea, i li *han demanat*:

- Senyor, voldríem veure Jesús.

22 Felip *ha anat* a dir-ho a Andreu, i tots dos ho *han dit* a Jesús. **23** Ell *ha respost*:

(Si l'evangelista diu que Jesús ha respost, hem de suposar que aquests grecs li han fet una pregunta. Quina ha sigut? És difícil imaginar-la, en tot cas hem d'agrair a aquests grecs que Jesús ens mostri els seus pensaments i ens obri el cor en aquest moment tan transcendent).

- Ha arribat l'hora que el Fill de l'home serà glorificat. **24** Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit. **25** Els qui estimen la pròpia vida, la perden, i els qui no l'estimen en aquest món, la guarden per a la vida eterna. **26** Si algú es vol fer servidor meu, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus.

27 »Ara em sento contorbat. Què he de dir? Pare, salva'm d'aquesta hora! Però jo he vingut per arribar en aquesta hora! **28** Pare, glorifica el teu nom.

Aleshores una veu *ha dit* del cel estant:

- Ja l'he glorificat i encara el glorificaré.

29 Quan la gent que *és* allà ho *ha sentit*, *han dit* que *ha estat* un tro. D'altres *han replicat*:

- Un àngel li ha parlat.

30 Jesús els *ha dit*:

- Aquesta veu no s'adreçava a mi, sinó a vosaltres. **31** Ara arriba la condemna d'aquest món, ara el príncep d'aquest món serà llançat a fora. **32** I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.

33 *Ha dit* això indicant de quina manera *ha de morir*.

34 Llavors la gent li *ha dit*:

- Nosaltres sabem pels llibres de la Llei que el Messies viurà per sempre. Per què dius que el Fill de l'home ha de ser enlairat? Qui és aquest Fill de l'home?

35 Jesús els *ha respost*:

- Per poc temps encara la llum és entre vosaltres. Camineu mentre teniu la llum, perquè no us sorprengui la fosca: qui camina a les fosques no sap on va. ³⁶ Creieu en la llum, mentre la teniu, i sereu fills de la llum.

El cor de Jesús i el del Pare, en tensió màxima.

Preparació del sopar pasqual (Lc,22)

Ha arribat ⁷ el dia dels Àzims en què *s'ha* de sacrificar l'anyell pasqual. ⁸ Jesús *envia* Pere i Joan tot dient-los:

- Aneu a fer els preparatius perquè puguem menjar el sopar pasqual.

⁹ Ells li *pregunten*:

- On vols que el preparem?

¹⁰ Els *diu*:

- Entrant a la ciutat, vindrà a trobar-vos un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo fins a la casa on entri ¹¹ i digueu al cap de casa: "El Mestre et diu: On tens la sala on haig de menjar el sopar pasqual amb els meus deixebles?" ¹² Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran parada amb estores i coixins. Prepareu allí el sopar.

¹³ Ells se'n van, ho *troben* tot tal com Jesús els *ha* dit i *preparen* el sopar pasqual.

¹⁴ Quan arriba l'hora, Jesús *es posa* a taula amb els apòstols. (A Mt,26,20 i Mc,14,17 *es concreta que es tracta d'Els Dotze*).

Maria i les dones també han preparat a banda el sopar pasqual. A l'acabar, ella es retira i passa tota la nit pregant. Tem el pitjor.

El matí de divendres

El divendres al matí corre com la pólvora la notícia que aquesta nit els dirigents religiosos d'Israel han detingut Jesús i l'han interrogat al Sanedrí. Tot Jerusalem està inquiet. De boca en boca, el rumor arriba fins a Maria i les dones, que s'han llevat molt d'hora. Corrents mobilitzen les més joves, per a esbrinar què hi ha de cert. No tarden gaire a confirmar que efectivament, Jesús ha sigut detingut pels dirigents jueus, i ara el porten lligat al pretori romà. Decideixen sortir totes juntes cap allà. Al costat de Maria caminen la seva germana Maria de Cleofàs i Maria Magdalena. Maria està seriosa, però serena. Arriben vora el pretori, fora hi ha tanta multitud que les priva de veure on és Jesús.

Jn,18,28 *Els dirigents jueus que l'han capturat no volen entrar dins el pretori, per no quedar impurs i poder menjar el sopar pasqual. Jn,18,29* Per això Pilat *surt* a trobar-los fora del pretori i *diu*:

- Quina acusació porteu contra aquest home?

Jn,18,30 Ells li *contesten*:

- Si aquest no fos un criminal, no te l'hauríem entregat.

Jn,18,31 Pilat els *replica*:

- Emporteu-vos-el vosaltres mateixos i judiqueu-lo d'acord amb la vostra Llei.

Els jueus li *responen*:

- A nosaltres no ens és permès d'executar ningú.

Jn,18,32 Calia que es complissin les paraules que Jesús havia dit, indicant com havia de morir.

Les dones estan a certa distància, no ho veuen gaire bé, i senten poca cosa. Les més joves malden per acostar-s'hi.

Jn,18,33 Llavors Pilat se'n torna a l'interior del pretori, i al cap d'una estona fa cridar Jesús. *Els jueus no saben què fa el Pretor, això els inquieta, i no paren d'incitar la xusma contra d'ell.*

Jn,18,38 Pilat tarda a sortir, però finalment surt altra vegada a fora, on són els jueus, i els *diu*:

- Jo no li trobo res per a poder-lo inculpar. **Jn,18,39** Però ja que teniu per costum que us deixi lliure algú en ocasió de la Pasqua, voleu que us deixi lliure el rei dels jueus?

Jn,18,40 Ells li *contesten* cridant:

- Aquest, no! Volem Barrabàs!

Barrabàs és un bandoler.

Al mandatari romà se'l veu molt nerviós, com si no sabés què fer, de sobte gira cua i torna a entrar al pretori. A fora l'espera es fa molt llarga. Els dirigents jueus aprofiten per tornar a incitar la xusma, i la cridòria cada vegada és més eixordadora. Maria i les seves companyes estan patint davant de l'espectacle. Les joves han aconseguit posar-se més endavant, i una d'elles s'adona que una mica més enllà hi ha Joan, i el crida. Ell es fa pas, i quan arriba on són les noies, pregunta:

- Què hi feu aquí?

Elles li contesten:

- Aquesta matinada estàvem amb la mare del Mestre, i quan ens hem despertat hem sentit moltes anades i vingudes i moltes veus, hem sortit a preguntar, i ens han dit que els dirigents jueus han capturat el Mestre, i que després de portar-lo a Annàs i Caifàs, l'han portat al governador romà. Hem decidit venir totes aquí, a veure què passa amb els nostres propis ulls. Com ho veus, Joan?

Ell les diu:

- He seguit Jesús tota la nit, i he vist molt d'odi: volen matar el Mestre.

Elles li pregunten:

- I els teus companys on són?

- Creieu-me, no ho sé. Érem amb Jesús a l'hort de Getsemaní, i quan van detenir el Mestre vam fugir tots.

- Pere també, insisteixen elles?

- En principi em va acompanyar, però després l'he perdut. És una mica llarg, ja us ho explicaré més endavant.

Jn,19,4 *Pilat torna a sortir i els diu:*

- Ara us el trauré aquí fora, perquè sapiguen que no li trobo res per a poder-lo inculpar.

Jn,19,5 *Llavors surt Jesús portant una corona d'espines i un mantell de porpra. Pilat els diu:*

- Aquí teniu l'home!

Jesús està que no se'l coneix, el seu rostre ha desaparegut per l'abundància de sang encara no tota presa, és evident que és fruit d'una corona d'espines que li mortifica la testa. Se li veu el tors nu sota el mantell que li han posat, està farcit de ferides, segur que el Pretor l'ha fet assotar bàrbarament. Tanmateix, no se'l veu derrotat, està ferm, majestuós. Joan i les noies s'esgarripen quan veuen el maltractament.

Joan fa una apreciació:

- Pilat amb tot això deu haver intentat apaivagar la ira dels qui el volen mort.

Jn,19,6 *Quan els grans sacerdots i els guardes del temple el veuen, criden:*

- Crucifica'l, crucifica'!

Pilat els diu:

- Emporteu-vos-el vosaltres mateixos i crucifiqueu-lo, que jo no li trobo res per a poder-lo inculpar.

Jn,19,7 *Els jueus li contesten:*

- Nosaltres tenim una Llei, i segons aquesta Llei ha de morir, perquè s'ha volgut fer Fill de Déu.

Jn,19,8 Quan Pilat *sent* aquestes paraules, *agafa* molta por. *Jn,19,9* *Entra* altra vegada dins el pretori *amb* Jesús, i *li pregunta*:

- D'on ets, tu?

Però Jesús no li *torna* contesta. *Jn,19,10* Llavors Pilat li diu:

- A mi no em parles? No saps que tinc poder per a deixar-te lliure o per a crucificar-te?

Jn,19,11 Jesús li *respon*:

- No tindries cap poder sobre mi si no l'haguessis rebut de dalt. Per això el qui m'ha entregat a tu és culpable d'un pecat més gran.

Jn,19,12 Des *d'ara*, Pilat *intenta* deixar-lo lliure. Però els jueus *han decidit* canviar l'estratègia i *es posen* a cridar:

- Si deixes lliure aquest home no et pots dir amic del Cèsar. Tothom qui es fa rei va en contra del Cèsar.

Jn,19,13 Al *sentir* Pilat aquestes paraules, *una forta estrebada li sacseja* cos i l'ànima; la decisió d'alliberar aquest reu creia que la tenia ferma, però això d'ara la fa trontollar, i de pressa duu Jesús a fora i s'asseu al tribunal en el lloc anomenat l'Empedrat, en hebreu Gàbata. *Jn,19,14* És el dia de la preparació de la Pasqua, cap al migdia. Pilat diu als jueus:

- Aquí teniu el vostre rei.

Jn,19,15 Ells *criden*:

--Fora, fora, crucifica'li!

Pilat els diu:

- Al vostre rei, haig de crucificar?

Els grans sacerdots *responen*:

- No tenim cap altre rei fora del Cèsar.

Jn,19,16 Llavors Pilat els *l'entrega* perquè sigui crucificat.

No fa ni 5 dies de l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem, entre la gent alguns no se'n sap avenir del que està passant, però els qui volen matar Jesús ho han preparat tot de forma ràpida i calculada per evitar l'esvalotament de la molta gent que el segueix; molts d'aquests comencen a pensar que totes les esperances que han posat en el Mestre queden en no-res.

A les noies i Joan els cau el món a sobre. Elles li diuen a Joan que volen tornar amb la resta de dones. Joan les acompanya. De seguida són requerides per les

altres a que les diguin què ha decidit el governador, i al sentir la resposta, tots els ulls s'omplen de llàgrimes, i els cors de dolor. Totes les mirades del grup busquen el rostre de Maria, també hi ha llàgrimes i al seu cor dolor, però també hi ha esperança.

Tots els recent arribats aconsellen la Mare del Senyor:

- Maria, per favor, no us acosteu al vostre fill, és horrible el que li han fet.

Ella els agraeix el gest, però els manifesta la seva determinació ferma de seguir-lo, dient-los:

- El Senyor Déu Pare ha enviat el seu Fill per salvar tots els homes, per redimir-los amb el seu patiment. Ell ha volgut que jo sigui la seva mare, i l'he d'acompanyar fins al final.

Tot el grup li manifesta el seu suport, i li diuen que no la deixaran sola. Ella els ho torna a agrair. Joan proposa avançar-se a la comitiva, tots ho accepten i es posen en marxa.

No para de sentir-se crits contra Jesús, que surten de la boca dels dirigents jueus i de la xusma per ells incitada, crits de sorna, de befa, de desafiament, de triomf perquè aviat morirà i desapareixerà per sempre aquell que se'ls ha enfrontat i els ha blasmat tantes vegades, aquell a qui no han pogut fer callar mai. És tanta la ràbia que li tenen, que no han dubtat, ara sí, acceptar el regnat del César, abans que el de Jesús.

La cohort romana esta fent els preparatius per a complir l'ordre del governador. L'espera es fa llarga. Finalment tot resta preparat, i es dona l'ordre d'iniciar la marxa.

Crucifixió de Jesús (Lc 23)

La crucifixió

26 *Només endur-se Jesús, agafen un tal Simó de Cirene, que ve del camp, i li carreguen la creu perquè la porti darrere d'ell. 27 El segueix una gran gentada del poble; moltes dones fan mostres de dol i el planyen. 28 Jesús es gira cap a elles i els diu:*

- Filles de Jerusalem, no ploreu per mi; ploreu més aviat per vosaltres mateixes i pels vostres fills. 29 Perquè vénen dies que la gent dirà: "Sortoses les qui no tenen fills, les entranyes que no han engendrat i els pits que no han criat!" 30 Llavors començaran a dir a les muntanyes: "Caieu damunt

nostre!", i als turons: "Cobriu-nos!" ³¹ Perquè, si tracten així l'arbre verd, què serà del sec? ³² En portaven també dos més, que eren criminals, per executar-los amb ell.

Maria i els acompanyants ja han arribat al lloc proposat per Joan. S'adonen que la comitiva avança molt lentament. Hi ha una gran multitud, però la silueta de l'estendard romà i les llances destaquen sobre els caps de la gent, i això fa que en tot moment sàpiguen on es troba Jesús.

Ara és el moment en que la terrible processó arriba al seu davant. En primer lloc hi van dos criminals, cadascú portant la seva creu. Una estona més, i Maria pot veure Jesús, seguit del cireneu que li porta la creu. Jesús és el blanc de totes les mirades. Se'l veu extenuat, li fallen les forces.

Maria exclama:

- Déu meu! Què li han fet al meu fill?

Ara totes les mirades conflueixen en Maria. Jesús es gira, la veu, la mira, i amb molt d'esforç fa un gest de creuar els braços, com dient-li que l'estima. Ella sent al cor com si se li clavés una espasa. Les dones i Joan li tenen els ulls fets, es commouen profundament, i no poden retenir les llàgrimes. Maria es dirigeix al Pare:

- Doneu-me forces, Pare, per aguantar aquest suplici fins al final.

Les dones que estan amb ella, li diuen de romandre en aquest lloc per estalviar-se els terribles detalls de la crucifixió, però Maria no els ho accepta. Llavors, la seva germana Maria, muller de Cleofàs, Maria Magdalena i Joan s'ofereixen a acompanyar-la, ella els ho agraeix, i tots quatre, fermes, s'incorporen a aquell horrorós seguici. Ella sabia que el Messies havia de patir, però no s'hauria pogut imaginar mai fins a aquest extrem, es meravella de la bogeria de l'amor diví, i ofereix al Pare el dolor insuportable del seu cor.

³³ Quan arriben a l'indret anomenat la Calavera, crucifiquen Jesús amb els criminals, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. A cada cop de martell, l'espasa del cor de Maria aprofundeix una mica més.

Vora la Creu (Jn 19)

²⁵ Un cop crucificat Jesús, la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, Joan i Maria Magdalena se situen vora la creu. ²⁶ El fill busca amb la mirada la seva mare. Li fa molt de mal veure-la allà, fidel. Sofreix pel dolor d'ella, però alhora se sent reconfortat. Ella és la Nova Eva, la mare de tots els

creients. Quan Jesús la veu i, al costat d'ella, el deixeble que ell estima, li diu a la mare:

- Dona, aquí tens el teu fill.

27 Després li diu al deixeble:

- Aquí tens la teva mare.

En Joan, Jesús ens dona Maria per mare.

Gràcies, mare! nosaltres pecadors i fills exiliats d'Eva, t'agraïm immensament el teu amor ferm amb que aguantem el sofriment, amor que t'ha merescut ser la nostra mare.

Jn,19,27 I des d'aquest moment el deixeble l'acull a casa seva. Jesús no vol que la seva mare resti sola, l'encomana al seu deixeble estimat.

Jesús s'adreça al Pare (Lc 23)

34 Després Jesús diu:

- Pare, perdona'ls, que no saben el que fan.

Al sentir-ho Maria, imitant Jesús, també perdona els qui han portat el seu fill fins a aquest tràngol. (Tenint present que aquesta petició de Jesús al Pare sols consta en l'evangeli de Lluc, podríem pensar que li hagués relatat Maria, això apuntaria a que aquestes paraules les devia gravar al seu cor).

*Jesús havia dit que cal estimar els enemics, i a l'hora suprema ho practica perdonant els seus, uns enemics que li han fet la vida impossible durant aquests anys, amb qui ha discutit i a qui ha blasmat fins a l'esgotament. Ara li demana al Pare que els perdoni, perquè no saben el que fan. Aquell a qui el Pare ha encomanat tot el judici, **Jn,5,22** i el Pare no s'ha reservat de judicar ningú, sinó que ha confiat al Fill tot el judici, **Jn,5,27** ja que és el Fill de l'home, aquell que junt com el Pare és l'Amor, sentència que els qui li han fet tant de mal, no saben el que fan... Quin jutge hi ha hagut mai, que s'hagi carregat les culpes dels qui ha de jutjar? Quina esperança i confiança no ha de suscitar un jutge com aquest!*

El perdó de Jesús també fructificarà entre el col·lectiu dels dirigents, sacerdots i fariseus:

Jn,12,42 És cert que molts, fins i tot dels dirigents, van creure en ell, però no s'atrevien a confessar-ho per por dels fariseus, perquè no els expulsessin de la sinagoga.

Ac,6,7 La paraula de Déu s'anava estenent; el nombre dels deixebles creixia molt a Jerusalem, i fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

Ac,15,5 Però alguns del grup dels fariseus que s'havien convertit a la fe van intervenir dient que calia circumcidar els pagans i manar-los que observessin la Llei de Moisès.

Jesús és insultat (Lc 23)

Molts dels qui presencien l'espectacle estan admirats de la seva dignitat i fortalesa, aguantant els terribles dolors en silenci. Com pot ser que no cridi desesperadament? Is,53,7 Quan era maltractat, s'humiliava i no obria la boca. Com els anyells portats a matar o les ovelles mentre les esquilen, ell callava i ni tan sols obria la boca.

34 Després es reparteixen els seus vestits i se'ls juguen als daus. **35** El poble és allà mirant-ho, però les autoritats se'n riuen dient:

- Ell que va salvar-ne d'altres, que se salvi a si mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit!

36 També els soldats l'escarneixen **37** i diuen:

- Si ets el rei dels jueus, salva't a tu mateix!

Maria sofreix els escarnis com si els li fessin a ella, la seva mirada és fita en el seu fill nu, la sang li raja de tot el cos, li fa mal tanta crueltat, però aguanta ferma, vol que Jesús senti el seu suport, la seva companyia.

38 Sobre d'ell hi ha un rètol que diu: «Aquest és el rei dels jueus.» **39** Un dels criminals penjats a la creu l'injuriant diu:

- No ets el Messies? Doncs salva't a tu mateix i a nosaltres!

40 Però l'altre, renyant-lo, li respon:

- Tu tampoc no tens temor de Déu, tu que sofreixes la mateixa pena? **41** I nosaltres la sofrim justament, perquè rebem el que mereixen els nostres actes, però aquest no ha fet res de mal.

42 I diu:

- Jesús, recorda't de mi quan arribis al teu Regne.

43 Jesús li diu:

- T'ho asseguro: avui seràs amb mi al paradís.

El veure l'actitud d'aquell criminal penedit, i la misericordiosa promesa de Jesús, a Maria li és com un bàlsam que li amoroseix la ferida del cor.

Trobareu els sentiments de Jesús en aquests moments, a l'apartat "El Messies sofrent" en el capítol final de Documentació.

Mort de Jesús

Jesús mor

Lc,23,44 És ja cap al migdia quan una foscor *s'ha estès* per tota la terra, **Mt,27,46** i cap a les tres de la tarda, Jesús *exclama* amb tota la força:

-- *Elí, Elí, ¿lemà sabactani?* —que vol dir: « Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?

Jn,19,28 Després d'això, Jesús, sabent que tot *s'ha realitzat*, perquè *s'acabi* de complir l'Escriptura, *diu*:

- Tinc set.

Jn,19,29 Hi *ha* allà un gerro ple de vinagre. *Posen* al capdamunt d'un manat d'hisop una esponja xopa d'aquell vinagre i la hi *acosten* als llavis. **30** Quan Jesús *ha pres* el vinagre, *diu*:

--Tot s'ha complert.

Lc,23,45 Llavors la cortina del santuari *s'esquinça* pel mig. **Lc,23,46** Jesús *crida* amb tota la força:

--Pare, *confio el meu alè a les teves mans*.

I havent dit això, *expira*.

Lc,23,47 Quan el centurió *veu* el que *passa*, *dona glòria a Déu i diu*:

- Realment, aquest home era innocent.

Lc,23,48 Tota la gent que *és present en aquest* espectacle, després de veure el que *ha passat*, se'n *tornen donant-se cops al pit*. **49** Tots els seus coneguts i les dones que *l'han seguit des de Galilea es mantenen a distància mirant-s'ho*.

Maria sospira profundament en veure mort el seu fill, el sofriment d'ell ja ha acabat, a ella li penja una llàgrima preciosa de cada ull. Joan i les seves companyes resten en silenci, respectuosos amb el dolor de la mare del seu Mestre i Senyor.

Senyor Déu nostre Jesucrist!

Senyor Déu i Salvador nostre Jesucrist, us agraïm profundament el vostre amor immens i gratuït per nosaltres, i pel qual ens heu donat per pare el vostre Pare. Gràcies a Vos, de criatures a imatge i semblança de Déu, acabem de passar a ser-ne fills. Feliç culpa que ens ha merescut tan magnífic redemptor!

Acabeu d'entregar la vostra vida per nosaltres. Us heu deixat triturar el cos amb in comptables cops, bufetades, punxades d'espines, multitud de ferides obertes

pels assots, i les horroroses ferides dels claus. Us heu deixat vexar l'anima amb tota mena d'escarnis i humiliacions, vos que sou el fill del Pare Etern, el Déu totpoderós de l'Univers. Vos, que sou tot blat, heu volgut així ser molt per ser el nostre pa, heu vessat tota la sang perquè fos el nostre vi, i el pa i el vi ara són el vostre cos i la vostra sang, penyores de la nostra vida eterna. Us lloem, us beneïm, i us adorem, us glorifiquem i us donem gràcies pel vostre amor etern, immens, formidable, fidel, lleial, entranyable, tendre, compassiu, benigne, humil, preciós, gratuït, generós i boig. Nosaltres, que gràcies a que ens acabeu de redimir essent l'Anyell de Déu que lleva el pecat del món, també som blat, però que pels nostres pecats també som jull, us demanem que ja que ens heu estimat així, no ens aparteu mai la vostra misericòrdia, que el vostre amor fidel ens guardi sempre, ja que nosaltres no deixem mai de ser pecadors.

Senyor Déu Pare!

Senyor Déu Pare, Vos que podíeu haver enviat Mt,26,53 més de dotze legions d'àngels a fi d'auxiliar el vostre Fill, per nosaltres heu permès que s'entregués a la mort, i quina mort! Vos que quan vau veure que Adam i Eva després de pecar havien descobert que anaven nus, els vau Gn,3,21 fer túniques de pell per vestir-los, acabeu de permetre que hagin despullat el vostre Fill davant dels qui l'han crucificat, escarnit, burlat, i insultat! Com Abraham va carregar el feix de llenya sobre les espatlles d'Isaac, heu carregat el feix immens i abominable dels nostres pecats sobre les seves espatlles. Vos heu permès que sigui jutjat i condemnat per la iniqua, arbitrària, i injusta justícia d'aquells a qui tant estimeu! És que heu deixat d'estimar aquell a qui heu Jn,6,27 acreditat amb el vostre segell, aquell a qui heu dit: Mc,1,11 Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut? És que ens estimeu a nosaltres més que al vostre Fill? No, no és això, és que Vos, ahir mateix al vespre durant el sopar pasqual el vostre Fill ho deia a Felip, Vos esteu sempre amb Ell: Jn,14,9 qui m'ha vist a mi ha vist el Pare. 10 Jo estic en el Pare i el Pare està en mi. Vos també heu sofert amb ell la passió! Sou tots dos els qui ens estimeu sense mesura!

Hem sentit com el vostre Fill amb un gran crit, se us ha adreçat preguntant-vos per què l'heu abandonat. Com hem d'interpretar la seva queixa? Quina tensió no deu haver sofert, al carregar al vostre Fill els nostres pecats! És que tan ignominiosa càrrega, per un instant us ha separat? És que per un moment el Verb encarnat ha deixat sola la seva humanitat?

Vos, Senyor Déu Pare, que no vau permetre que Abraham sacrificqués Isaac, quina bogeria d'amor ens teniu, que per nosaltres heu volgut sentir el dolor de sacrificar el vostre Fill estimat? Qui pot atrevir-se a dir-vos que no ens estimeu?

Vos i el vostre Fill, coneixent el dolor, la injustícia, els mals de tot tipus que tots els homes i dones patim durant la vida, un dolor que no entenem, fruit moltes vegades del pecat que nia als nostres cors, de la mancança d'amor entre nosaltres, del mal ús del tresor que ens heu donat, la nostra llibertat, volíeu lliure, gratuïta i generosament conèixer també el dolor i la humiliació extrems en la carn del vostre Fill, Vosaltres que sou els Únics Sants, els Únics Senyors, els Únics Altíssims junt amb el vostre Esperit. Volíeu fer-vos solidaris de tots els homes i dones, nens i nenes que han patit, pateixen i patiran al món, solidaris de tots els qui han hagut de patir jutges inics, que són capaços de passar per sobre de la veritat, dels dèbils, de la justícia, de Vos mateix. Qui es pot fiar de la justícia que practiquen els jutges d'aquest món? I Vos, per amor a nosaltres, us hi heu volgut sotmetre.

Volíeu que entenguéssim la bogeria de l'amor que ens teniu, que la magnitud del vostre dolor i humiliació, un llenguatge que entenem molt bé, ens fes intuir la desmesura del vostre amor.

*Davant d'això, quan estem passant els nostres tràngols, com podem gosar preguntar-vos per què ho permeteu? Si han tractat així el vostre Fill, **Lc,23,31**, si tracten així l'arbre verd, què serà del sec?, de què ens podem queixar? Què són els nostres sofriments, comparats amb els vostres? Si Vosaltres heu pogut patir tant per nosaltres, per què pensant en el vostre amor, no els hauríem de suportar amb alegria? Ajudeu, Senyor Déu Pare, a tots els qui han de sofrir sense tenir el consol de conèixer-vos. Feu-nos entendre que patir pel vostre Fill és una gràcia: **Fl,1,29** Perquè Déu us ha fet no tan sols la gràcia de creure en Crist, sinó també la de patir per ell.*

*Finalment Senyor Déu Pare, ara fa uns moments hem sentit com el vostre Fill ha perdonat els qui el mataven, ha dit que no sabien el que feien. Sabem, que tanmateix la vostra gràcia, continuem essent pecadors. No us oblideu mai del dolor que acabeu de patir, del vostre immens amor per nosaltres, heu apostat molt fort a favor nostre, no permeteu que es perdi ningú d'aquells pels quals heu patit tant, recordeu-vos del que al vespre abans de la passió ens ha dit Jesús: **Jn,16,27** És el Pare mateix qui us estima, ja que vosaltres m'heu estimat i heu cregut que jo he sortit de Déu. I quan el vostre Fill, a qui heu reservat el judici, procedeixi a la sega, feu com Ell, digueu-li: Fill meu, perdona'ls perquè jo també penso que no*

sabien el que feien. Recordeu-vos, en aquell moment transcendental, del cor que tenia aquell pare de la paràbola del fill pròdig, que el vostre Fill ens va explicar. Aquell pare sou Vos, el seu cor és el vostre, el vostre Fill el coneix ben bé. Ni per un instant aquell pare va tractar el seu fill com es mereixia, delerós se li va tirar al coll, el va abraçar, el vestí amb el vestit millor, li calçà les sandàlies, li posà el seu anell al dit, i el va acceptar a casa seva fent una gran festa!

L'entrada de Crist a la presència de Déu

Un cop entregat el seu Esperit al Pare, He,9,24 Crist no entra en un santuari fet per mans d'home, que és còpia del santuari veritable, sinó que entra dins el cel, i es presenta davant de Déu Pare a intercedir per nosaltres. He,9,26 Ara, a la fi dels temps, es manifesta una vegada per sempre, per abolir el pecat mitjançant el seu sacrifici.

Qui pogués escoltar la conversa del Pare i el Fill en aquest moment! Podem imaginar-ho llegint la carta als Hebreus:

- He,2,10 Pare, tu que per mi, que sóc la teva Paraula ho has creat tot i ho has destinat tot a tu mateix, volies portar molts fills a la glòria, i vas decidir que el qui havia de guiar-los a la salvació arribés a la plenitud per mitjà dels sofriments, i ara em presento davant teu després d'haver complert tot el que m'havies manat. He,2,17 Tu m'havies dit que calia que jo em fes en tot semblant a ells i així fos davant teu un gran sacerdot compassiu i digne de confiança que expiés els pecats del poble. He,2,18 I havent passat jo mateix la prova del sofriment, pogués ajudar els qui serien provats. He,2,11 No m'avergonyeixo d'anomenar-los ja des d'ara germans. He,2,13 Aquí ens tens a mi i els fills que t'acabo de guanyar.

Per tant, Pare meu, jo que sóc el teu Fill i també el Fill de l'Home, ara doncs que he culminat el teu pla, per l'amor que et tinc, per l'amor que em tens i per l'amor que tu i jo tenim als homes, ara que ells han esdevingut per mi i en mi fills teus, deixa que amb tots ells, els d'abans, els d'ara i els qui han de venir, jo, el Salvador de la Humanitat, m'adreci a tu amb aquestes paraules: Mt,6,9 Pare nostre del cel, santifica el teu nom i que tots els fills que t'acabo de donar també et santifiquin, Mt,6,10 vingui el teu Regne sobre ells, que es faci la teva voluntat a la terra com es fa en el cel. Mt,6,12 Perdona en mi, que sóc el teu anyell pasqual que lleva el pecat del món, les seves ofenses que m'he carregat a les espatlles, així com jo

ho acabo de fer. Perdona'm Pare, perquè perdonant-me a mi els perdones a ells, i així allibera'm ja d'aquesta feixuga càrrega. Els turments que he suportat en el meu cos no són res comparats amb l'Amor amb que des del principi m'estimes. Pare Sant, perdona'm i allibera'm ja, i Jn,17,5 ara glorifica'm tu, Pare, al teu costat, amb la glòria que jo tenia vora teu abans que el món existís.

Llavors el Pare s'adreça al seu Fill etern i també Fill de l'Home: Mc,1,11 Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut. Ac,5,31 La meua dreta t'ha enaltit com a capdavanter i salvador, per concedir a Israel la conversió i el perdó dels pecats. Si tu els has perdonat, perdonats estan, jo també els perdono.

Així és com Col,2,13 Déu ens ha donat la vida juntament amb Crist. Déu ens ha perdonat tots els pecats.

El Fill de Déu fa sentir la seva veu als morts

El Pare i el Fill tenen molta pressa per començar a repartir el fruit de la Redempció. El primer que volen fer és anunciar-lo als qui ja han mort. Cap home ha de quedar sense conèixer el que acaben de dur a terme i ara el mateix Fill de Déu els farà sentir la seva veu.

Jn,5,25 Us ben asseguro que arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els morts sentiran la veu del Fill de Déu, i els qui l'hauran escoltada viuran. 28 No us estranyeu d'això: ve l'hora que tots els qui són als sepulcres sentiran la seva veu 29 i en sortiran; els qui hauran fet el bé, per a ressuscitar a la vida, i els qui hauran obrat el mal, per a ressuscitar condemnats.

1 Pe,3,18 També Crist patí per raó dels pecats una vegada per sempre. Ell, el just, va patir pels injustos, per conduir-vos a Déu. El seu cos va ser mort, però l'Esperit el féu viure. 19 Llavors anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, 20 aquells que havien refusat de creure en altre temps, quan s'allargava la paciència de Déu, en els dies que Noè construïa l'arca.

1 Pe,4,6 Perquè també als morts ha estat anunciat l'evangeli, a fi que, condemnats com a homes a la mort corporal, puguin viure en Déu gràcies a l'Esperit.

El costat de Jesús, traspassat (Jn 19)

31 Per als jueus és el dia de la preparació, i els cossos no poden quedar a la creu durant el repòs del dissabte, més quan aquest dissabte és una diada

solemníssima. Per això els jueus van a Pilat *a demanar-li que trenquin les cames dels crucificats i treguin els seus cossos.* ³² *Hi van, doncs, els soldats i trenquen les cames del primer i les de l'altre que ha estat crucificat amb Jesús.* ³³ *Quan arriben a Jesús, s'adonen que ja és mort i no li trenquen les cames,* ³⁴ *però un dels soldats li traspassa el costat amb un cop de llança, i a l'instant en surt sang i aigua.* ³⁵ *El qui ho ha vist en dona testimoni, i el seu testimoni és digne de crèdit. Ell mateix sap que diu la veritat, perquè també vosaltres cregueu.* ³⁶ *En efecte, tot això ha succeït perquè s'havia de complir allò que diu l'Escriptura: No li han de trencar cap os.* ³⁷ *I en un altre lloc l'Escriptura diu: Miraran aquell que han traspassat.*

Sepultura de Jesús (Jn 19)

³⁸ *Després d'això, Josep d'Arimatea, que és deixeble de Jesús però d'amagat per por dels jueus, se'n va a Pilat a demanar autorització per a treure el seu cos de la creu. Pilat hi accedeix.*

Maria, Joan, Maria Magdalena i Maria de Cleofàs saben la intenció de Josep, i encara romanen al Calvari, esperant que ell arribi.

Hi acut doncs Josep, i treu de la creu el cos de Jesús. ³⁹ *També hi ha Nicodem, el qui temps enrere havia visitat Jesús de nit, i porta una barreja de mirra i àloe, que pesa unes cent lliures*

Un cop davallat el cos, Maria demana que li portin, s'asseu sobre una pedra, i se'l fa posar a la falda. Ella li aguanta el tors sobre el seu pit, abraçant-lo amb tots dos braços, i serenament li repassa una a una totes les ferides: ^{Is,53,2} No té figura ni bellesa que es faci admirar, ni una presència que el faci atractiu. Tot el grup resta en silenci, els ulls plorosos. Ella clou els ulls, i inclina el cap, li rellisquen unes poques llàgrimes galtes avall. Així romanen tots una llarga estona, respectant la mare del seu Senyor, tots els cors en un puny.

Maria fa aquesta pregària:

- Estàs mort als meus braços, fill meu, però parlo amb tu Fill del Pare i Déu meu immortal, que ara estàs amb Ell, i parlo amb Vos, Déu Pare Totpoderós. He patit molt la vostra passió, he sentit que una espasa m'ha traspassat l'ànima, però la mesura del meu dolor està infinitament per sota de la desmesura del vostre amor per mi i per tots els homes. Per això al meu cor també hi ha serenitat i la meua pau és plena. Jo sabia que la redempció de la Humanitat la volíeu fer amb patiment,

*perquè els homes poguessin imaginar-se com és d'immens el vostre amor per ells, però ara que he vist tan de prop el que des de l'inici estàveu disposat a fer, us he de dir que el vostre amor és inimaginable. Heu volgut que jo, la vostra serventa, per l'amor que us tinc a Vos i als homes, participés estretament amb el meu dolor, en el vostre pla per salvar la Humanitat. Per tot l'amor que m'heu tingut des de sempre, la meua ànima us magnifica, Salvador meu i Senyor meu. Vos, Senyor Déu Pare, heu volgut que jo cregués des de la visita de Gabriel, que Vos heu enviat el vostre Fill per salvar el món, que Vos heu volgut que jo des d'aleshores cregués que el qui es va encarnar a les meves entranyes era el vostre Fill. Ell ha viscut amb mi i el seu pare Josep durant molts anys, i tanmateix captenir-se com un home qualsevol, nosaltres gràcies a Vos hem cregut sense defallir que ell és el vostre Fill. Després ell s'ha mostrat al món amb gran poder sanant innumbrables persones, ens ha parlat i ens ha il·luminat ensenyant-nos els vostres camins, i així també molts han cregut que ell és el vostre Fill, el Fill del Déu viu que sou Vos. Ara hem vist que per l'amor que us té i ens té, no ha refusat ser el vostre Anyell Pasqual que ha entregat la vida patint turments esfereïdors, i tot i veure'l ara i aquí d'aquesta manera, **Is,53,3** semblant a aquells que ens repugna de mirar, jo també crec ara, que ell és el vostre Fill a qui ressuscitareu el tercer dia, tal com ell mateix ha predit. Estic plena d'esperança.*

*Ara Maria obre els ulls, i fa el gest de retornar-los el cos de Jesús. **40** Llavors els homes li prenen de la falda, l'estiren a terra i l'amortallen amb un llençol, juntament amb les espècies aromàtiques, tal com és costum d'enterrar entre els jueus.*

***41** Hi ha un hort en aquest indret on han crucificat Jesús, i dintre l'hort un sepulcre nou, on encara no hi han posat ningú. **42** Com que per als jueus és el dia de la preparació, i el sepulcre es troba a prop, entre Josep, Nicodem i Joan agafen la divina càrrega, i sense més demora hi dipositen el cos de Jesús. Després fan rodolar la gran pedra per tapar-ne l'entrada.*

***Lc,23,55** Les dones que han anat acompanyant Jesús des de Galilea, aquelles que s'ho han mirat de lluny, també han seguit fins aquí, han vist el sepulcre i com hi han dipositat el cos de Jesús. **Lc,23,56** Després s'entornen de pressa, el dia ja s'acaba i volen preparar olis aromàtics i perfums, demà no podran fer-ho perquè és dissabte, tenen la intenció d'avançar feina per poder anar a embalsamar el cos del seu estimat Mestre el diumenge a primera hora. Durant el dissabte observaran el repòs que la Llei prescriu.*

Joan, seguint el manament de Jesús, li demana a Maria que l'acompanyi a la casa seva; allà hi ha una estança on ella podrà descansar i recollir-se. Maria ho accepta agraïda.

La guàrdia del sepulcre

Què han pensat el summe sacerdot i tot el Sanedrí al veure esquinçada en dos trossos de dalt a baix la cortina del santuari? Mentre tornaven del Calvari han anat donant gràcies a Déu per haver-los lliurat definitivament d'aquest personatge tan desconcertant que els ha fet perillar els seus fonaments, els seus privilegis. Però no n'estan segurs del tot, perquè Mt,27,62 el dissabte, l'endemà del dia de la preparació, els grans sacerdots i els fariseus després de reunir-se han anat a trobar Pilat 63 per dir-li: Ens hem recordat que aquest impostor, quan encara vivia, va dir: "Al cap de tres dies ressuscitaré. 64 Dóna ordre, doncs, que assegurin el sepulcre fins al tercer dia, no fos cas que els seus deixebles vinguin a robar el cos i després diguin al poble: "Ha ressuscitat d'entre els morts." Seria una impostura pitjor que la primera.

65 Pilat els diu:

- Aquí teniu una guàrdia. Aneu al sepulcre i asseureu-lo tan bé com sapigueu.

66 Ells van al sepulcre i l'asseguren segellant-ne la pedra de l'entrada i posant-hi la guàrdia.

Mt,27,54 El centurió i els seus acompanyants no han sigut capaços de reconèixer que Jesús, mort, "és" el Fill de Déu, però sí han reconegut que ho "era". Els dirigents jueus, totalment cecs, no han arribat ni a això. Han sentit que Jesús els ha perdonat, els ha dit que no saben el que han fet, però estan engegats en que sí, sí que ho saben, i no accepten que aquest impostor els hagi de perdonar res. És molt sorprenent com, al contrari dels deixebles, els grans sacerdots i els fariseus recorden perfectament l'anunci de la resurrecció de Jesús.

Aquests dirigents tampoc s'han adonat que han sigut ells qui han sacrificat l'autèntic i únic Anyell Pasqual que lleva el pecat del món, prefigurat per la seva Pasqua. Ja no cal sacrificar anyells mai més.

Joan pren Maria a casa seva

Després de posar el cos de Jesús al sepulcre, Joan ha pres Maria a la casa que posseeix a la ciutat. Un cop allà, tot i que està rendida, Maria li demana que li expliqui tot el que ella no sap.

- Voleu dir que ara és un bon moment, senyora? Heu patit molt, deveu estar molt fatigada, li diu Joan.

- És veritat, Joan, però vull saber-ho.

Llavors Joan comença:

Bé, mentre menjàvem el sopar pasqual, Jesús estava molt seriós, comunicatiu, solemne, se li notava en les paraules que ens estimava fins a l'extrem. De sobte Jn,13,4 s'aixecà de taula, es tragué el mantell i se cenyí una tovallola; Jn,13,5 després va tirar aigua en un gibrell i començà a rentar-nos els peus i a eixugar-nos-els amb la tovallola que duia cenyida. Nosaltres no esperàvem de cap manera aquest gest suprem d'humilitat, no sabíem què fer, ni què dir, ni on mirar, quan el teníem agenollat als peus, només Pere s'hi va oposar frontalment i Jesús el va forçar sota amenaça de deixar-lo sense part amb ell.

Jn,13,21 Després Jesús es contorbà i afirmà:

- Us ben asseguro que un de vosaltres m'ha de trair.

Jn,13,22 Nosaltres ens miràvem els uns als altres, perquè no sabíem de qui ho deia. **Jn,13,23** Jo era a taula al costat d'ell. **Jn,13,24** Simó Pere em va fer senyes perquè li preguntés de qui parlava. **Jn,13,25** Em vaig reclinar sobre el pit de Jesús i li vaig dir:

- Senyor, qui és?

Jn,13,26 Jesús va respondre:

- És aquell a qui donaré el tros de pa que ara sucaré.

Llavors sucà el pa i el donà a Judes, fill de Simó Iscariot. **Jn,13,30** Ell, després de prendre el tros de pa, sortí de seguida. Era de nit.

Després Jesús va afegir: Jn,13,33 Fills meus, encara estic amb vosaltres per poc temps. Vosaltres em buscareu, però ara us dic allò que vaig dir als jueus: "Allà on jo vaig, vosaltres no hi podeu venir."

Jn,13,36 Simó Pere li va dir:

- Senyor, on vas?

Jesús li va respondre:

- Ara tu no pots seguir-me allà on jo vaig. M'hi seguiràs més tard.

Jn,13,37 Pere li replicà:

- Senyor, per què no et puc seguir ara mateix? Donaré per tu la vida!

Jn,13,38 Jesús li contestà:

- Tu vols donar la vida per mi? T'ho ben asseguro: no cantarà el gall que no m'hagis negat tres vegades.

Llavors Jesús va començar a dir-nos tantes coses que ara no les recordo, tots nosaltres estàvem com en un núvol. Sí recordo que ens va dir que ens enviaria un

Jn,14,26 Defensor, l'Esperit Sant que ens faria recordar tot el que ell ens havia dit, i ens ho faria entendre. Ah sí, no me'n puc oblidar, no sé quantes vegades ens va dir que ens havíem d'estimar com ell ens ha estimat, que aquest era el seu manament principal.

Aquí Joan queda parat, pensant en el que acaba de dir. És Maria la qui l'invita a prosseguir:

- Què més Joan?

Mt,26,26 Mentre sopàvem, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i, tot donant-nos-el, digué:

- Preneu, mengeu-ne: això és el meu cos.

Mt,26,27 Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies i ens la donà tot dient:

- Beveu-ne tots, **Mt,26,28** que això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom en remissió dels pecats. **Mt,26,29** Us asseguro que des d'ara ja no beuré d'aquest fruit de la vinya fins al dia que begui vi nou amb vosaltres en el Regne del meu Pare.

Mt,26,30 Després de cantar els salms, de sobte s'aixecà i ens digué:

- **Jn,14,31** »Aixequen-vos, anem-nos-en d'aquí!, **Mt,26,30** i vam sortir cap a la muntanya de les Oliveres.

Aleshores ell es posà a caminar decidit. Nosaltres el seguíem, però sense esma, estàvem cansats, teníem son, i ell no parava de parlar. Que si ell era un cep i nosaltres les sarments, que el món ens odiaria, i també va fer una llarga pregària al Pare per nosaltres. Ens va dir tantes coses que ara mateix, senyora, no us ho sabia repetir.

Maria està que ni ha mogut un dit ni una parpella, no s'ha perdut ni una sola de les paraules de Joan.

Joan continua:

- En això, *Jn,18,1* vam sortir cap a l'altra banda del torrent de Cedró. *Mt,26,36* Llavors vam arribar a Getsemaní, i ens digué:

- Seieu aquí mentre vaig allà a pregar.

Mt,26,37 Va voler que Pere, el meu germà Jaume i jo l'acompanyéssim fins al lloc on volia pregar, i començà a sentir tristor i abatiment. *Mt,26,38* Llavors ens digué:

- Sento a l'ànima una tristor de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu amb mi.

Mt,26,39 S'avançà un tros enllà, es prosternà amb el front a terra i pregava dient:

- Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols.

Mt,26,40 Després va venir cap a nosaltres i ens trobà dormint. Li va dir a Pere:

- Així, doncs, no heu estat capaços de vetllar una hora amb mi? *Mt,26,41* Vetlleu i pregueu, per no caure en la temptació. L'espirit de l'home és prompte, però la seva carn és feble.

Mt,26,42 Se n'anà per segona vegada i va pregar dient:

- Pare meu, si aquesta copa no pot passar lluny sense que jo la begui, que es faci la teva voluntat.

Mt,26,43 Després tornà i ens trobà dormint: és que els ulls ens pesaven.

Mt,26,44 Ens deixà i se'n tornà a pregar per tercera vegada, dient les mateixes paraules. *Lc,22,43* Llavors se li va aparèixer un àngel del cel que el confortava. *44* Ple d'angoixa, pregava més intensament, i la seva suor semblava com gotes de sang que caiguessin fins a terra. *Mt,26,45* Llavors tornà a venir cap a nosaltres i ens digué:

- Dormiu ara i reposeu! S'acosta l'hora, i el Fill de l'home serà entregat en mans dels pecadors. *Mt,26,46* Aixequen-vos, anem! El qui em traeix ja és aquí.

- No havíem vist mai Jesús d'aquella manera, no ho podíem creure. Patia molt. Estàvem desconcertats, aclaparats, rendits, vam caure adormits. Ell va acceptar la nostra feblesa. No vam tenir esma de dir-li res. Què ens va passar, Maria? Com si estiguéssim lligats de mans i peus, travat el pensament i la llengua. És inaudit, vam continuar immòbils. Quina decepció devia tenir el vostre fill! Ho sento molt, senyora, ara mateix se'm fa un nus a la gola, i em moro de ràbia contra mi mateix.

- No t'ho prenguis així Joan, li fa Maria, ja saps com t'estima Jesús. I després què va passar?

Joan segueix:

Jn,18,2 Judes, el qui el traïa, coneixia també aquell indret, perquè Jesús s'hi havia reunit sovint amb *nosaltres*. **Jn,18,3** Judes, doncs, va arribar a l'hort *amb una* cohort de soldats romans i alguns guardes del temple. Venien amb llanternes i torxes, tots armats.

Jn,18,4 Jesús, que sabia tot el que li havia de passar, *sortí* fora i els *preguntà*:

- Qui busqueu?

Jn,18,5 Li respongueren:

- Jesús de Natzaret.

Els *digué*:

- Sóc jo.

També hi havia amb ells Judes, el qui el traïa. **Jn,18,6** Així que Jesús *digué*: «Sóc jo», retrocediren i caigueren per terra. **Jn,18,7** Jesús tornà a preguntar-los:

- Qui busqueu?

Li *digueren*:

- Jesús de Natzaret.

Jn,18,8 Ell respongué:

- Ja us he dit que sóc jo. Però si em busqueu a mi, deixeu que aquests se'n vagin.

L'únic que va saber reaccionar va ser Simó Pere. Jn,18,10 Es va treure una espasa que portava i d'un cop tallà l'orella dreta al criat del gran sacerdot. Aquell criat es deia Malcus. Jn,18,11 Jesús *digué* a Pere:

- Guarda't l'espasa a la beina; no he de beure la copa que el Pare m'ha donat?

(Quina anècdota més sorprenent! Un pescador esgrimint una espasa... És que Pere, que en el primer anunci de la passió li havia dit al Mestre Mt,16,22 Déu te'n guard, Senyor! A tu això no et passarà, finalment s'ha adonat del perill real i imminent que corre, i s'ha presentat al sopar pasqual amagant aquesta arma? Si més no, això explica l'estat mental potser de molts dels deixebles en els darrers dies...)

Jn,18,12 Llavors la cohort romana, amb el tribú que la comandava i els guardes dels jueus, van agafar Jesús i el van lligar, **Jn,18,13** i el dugueren primer a casa d'Annàs, que era sogre de Caifàs, el gran sacerdot d'aquest any.

Ara Joan para, i li pregunta a Maria: Voleu que continuï, senyora? No esteu ja suficientment cansada?

No Joan, gràcies, si no et sap greu, t'agrairia que continuessis.

D'acord, senyora, en aquell moment tots nosaltres estàvem morts de por, i ens vam dispersar, només Jn,18,15 Simó Pere i jo seguíem Jesús. Com que jo era conegut del gran sacerdot, vaig entrar amb Jesús al pati de la casa del gran sacerdot. Jn,18,16 Pere s'havia quedat fora, a la porta. Jo vaig sortir fora, vaig parlar amb la portera i vaig fer entrar Pere.

Jn,18,17 La criada que feia de portera digué llavors a Pere:

- Vols dir que tu no ets també deixeble d'aquest home?

Ell respongué:

- No, no ho sóc pas.

Jn,18,18 Com que feia fred, els criats i els guardes del temple havien preparat brases i s'estaven allà, escalfant-se. Pere també s'escalfava amb ells.

Jn,18,19 Mentrestant, el gran sacerdot va interrogar Jesús sobre els seus deixebles i sobre la seva doctrina. Jn,18,20 Jesús li contestà:

- Jo he parlat al món obertament. Sempre ensenyava a les sinagogues i al temple, on es reuneixen tots els jueus. Mai no he dit res d'amagat. Jn,18,21 Per què em preguntes a mi? Pregunta als qui m'escoltaven quines coses els deia; ells saben el que he dit.

Jn,18,22 Així que Jesús hagué parlat, un dels guardes que eren allà li va pegar una bufetada dient:

- És aquesta la manera de contestar al gran sacerdot?

Jn,18,23 Jesús li respongué:

- Si he parlat malament, digues en què, però si he parlat com cal, per què em pegues?

La cosa pintava molt malament. Es veia que li tenien moltes ganes.

Jn,18,24 Llavors Annàs l'envià lligat a casa de Caifàs, el gran sacerdot.

Jn,18,25 Mentrestant Simó Pere s'estava allà dret, escalfant-se. Li digueren:

- Vols dir que tu no ets també deixeble d'ell?

Ell ho negà:

- No, no ho sóc pas.

Jn,18,26 Un dels criats del gran sacerdot, parent d'aquell a qui Pere havia tallat l'orella, li digué:

- Però si jo t'he vist a l'hort amb ell!

Jn,18,27 Pere tornà a negar-ho, i Lc,22,60 a l'instant, mentre encara ell parlava, va cantar un gall. Lc,22,61 Llavors el Senyor va girar-se i mirà Pere; i Pere es recordà de les paraules que el Senyor li havia dit: «Abans que avui canti el

gall, m'hauràs negat tres vegades.» *Lc,22,62* I així que va ser fora, va plorar amargament.

Jn,18,28 Després dugueren Jesús de casa de Caifàs al pretori. Era de bon matí. *Pere quedà tan tocat, que no responia als meus requeriments per marxar. Jo, com que volia seguir Jesús, el vaig deixar allà.*

- *I això, és tot, senyora, perquè la part del pretori ja la sabeu.*

- *Gràcies Joan, li fa Maria, has sigut molt valent.*

- *Perdoneu, senyora, li fa Joan, ja que el vostre fill ens ha dit que vos sou la meva mare i jo el vostre fill, em permeteu dir-vos “mare” per adreçar-me a vos?*

- *I tant que sí, Joan, ell ho ha dit molt clar. No em tractis de vos, tracta'm de tu, per favor. Digues, Joan, en saps alguna cosa de Pere i els altres deixebles? M'he commogut quan m'has explicat que Jesús, al ser pres, va demanar que us deixessin en pau a vosaltres. També m'he impressionat quan m'has explicat les negacions de Pere i la seva desolació. Ell és molt ardit, de vegades el seu caràcter li fa males passades, però estima Jesús amb bogeria. Tens alguna idea d'on és ara?*

Joan respon:

- *Ben bé, no. Però puc fer indagacions i intentar esbrinar-ho. Demà és dissabte i no podré fer-ho, però el diumenge em llevaré de matinada, i intentaré trobar-lo.*

- *Per favor, fes-ho, Joan, mira primer de trobar-lo i després tots dos junts, mireu de trobar els altres, convinceu-los de reunir-se, deuen estar molt desenganyats i esporuguits. No hem de permetre que perdin l'esperança. Quan trobis Pere, digues-li que s'assereni, que recordi com l'estima Jesús, digues-li que jo també me l'estimo, que no tingui por. Digueu-ho també a tots els altres. Per sobre de tot, recordeu-vos-en!, recordeu que ell va dir que al tercer dia ressuscitarà.*

- *Sí, ho faré, mare, li diu Joan mecànicament. Deus estar molt cansada, mare, has sofert molt. És hora que anem a descansar.*

- *Sí, Joan, tens raó, però no sé si avui podré aclucar els ulls.*

No, Maria no els ha pogut aclucar en tota la nit. Ha guardat en el seu cor tot el què ha viscut amb tanta intensitat, també el que li ha explicat Joan, i ho ha meditat fins a l'alba.

Joan ha passat tot el dissabte amb Maria, no cal dir quin ha estat el tema de les seves converses. Al vespre se n'ha anat a descansar aviat amb la idea de llevar-se de matinada, vol complir el desig de Maria.

A trenc d'alba del diumenge

Ara és abans de l'alba del diumenge, el tercer dia comptant el de la crucifixió com a primer.

Joan s'ha llevat molt de matinada, ha dormit poc i malament. Al llevar-se s'adona que Maria està desperta.

- Com has passat la nit, mare?

- Amb pau, però desvetllada. He estat en pregària.

- Doncs, a veure si ara pots descansar una mica, li fa Joan.

- Gràcies, Joan, no et preocupis per mi. Ja veig que estàs per sortir, miraràs de trobar Pere?

- Aquesta és la idea, mare, prega per a que així sigui. Adéu, no sé quan tornaré, perquè no sé el que em costarà trobar-lo. Haurem de parlar per decidir què cal fer ara.

- Adéu, Joan, ves-te'n en pau. Ja m'informaràs de seguida que puguis.

Maria queda recollida a casa. Ara mateix és la única persona que espera la resurrecció de Jesús. La seva preocupació és els deixebles, però confia en Jesús, ell sabrà aplegar-los de nou, es mantindrà discretament a distància, però maldarà perquè els deixebles no s'ensorrin.

Joan troba Pere. Els deixebles es van agrupant

Li ha costat, però finalment Joan troba Pere tot sol. Està molt avergonyit, i no vol companyia. Joan li diu:

- Calma't Pere, he passat les dues darreres nits amb la mare del Mestre, que està preocupada per tu. M'ha encomanat expressament que et digui que t'asserenis, que et recordis de com t'estima Jesús, que no tinguis por.

A Pere se l'il·lumina el rostre:

- Gràcies, Joan, t'ho agraeixo molt, però estic esmaperdut. És molt gros el que li he fet al Mestre, agraeixo les paraules de la seva mare. El Mestre m'ha corregit moltes vegades, perquè jo m'ho he merescut. El que li he fet ara no hauria d'haver passat mai, sóc un grandíssim pecador.

Joan li fa una abraçada, mentre li diu:

- Estigues segur del que m'ha dit la mare del Senyor, no pots dubtar de que ella i el Mestre t'estimen.

Joan s'ha oblidat dir-li a Pere la part principal del missatge de Maria: "Recordeu que Jesús va dir que ressuscitarà el tercer dia". Millor dit, no és que se n'hagi

oblidat, és que quan Maria li ho ha dit, no ho 'ha gravat, encara li dura la incapacitat per entendre aquest llenguatge que resulta obscur i que no s'entén què vol dir.

Joan, seguint la recomanació de la mare del Senyor, li demana a Pere que l'ajudi a localitzar i reunir tots els germans. El missatge de Maria ha pacificat mínimament el cor de Pere, que accepta la proposta, queden d'anar cadascú pel seu compte a fi d'avançar feina. Joan marxa tot seguit, però Pere li diu que ho farà al cap d'una estona. Joan no se'n fia, però tampoc el força. Pere està capficat, esmaperdut. Mentre ha sigut amb Joan s'ha obert a l'esperança, però ara ha tornat a caure en el pessimisme. Finalment es posa a caminar.

La consigna que han consensuat és reunir-se al lloc habitual, i passar-ho a com a més deixebles millor.

Jesús s'apareix a la seva mare

Encara no es pot veure l'alba a l'horitzó. El Fill de Déu fet Home té pressa per recobrar la vida humana. Vol mostrar-se viu, ja! Es vol trobar amb tots els qui estima. Abans que a ningú, es vol presentar a la seva estimadíssima mare. Ella sí creu que ressuscitarà, ell vol que ella en tingui la primícia. Sap que l'espera en vetlla.

Se li presenta de sobte, gloriós, radiant. A ella, en veure'l, el cor li sotraga amb immensa alegria, li mira la cara i no hi ha rastre de dolor, traspua una serenitat magnífica que reflecteix la satisfacció d'haver complert el manament del Pare i l'amor immens del seu cor de redemptor. Ella de seguida li mira les mans i els peus, s'esgarrija un instant, però no, són ferides precioses com joies, segells que testimonien l'amor de Déu als homes. Jesús li mostra també la ferida de la llança.

Ella, es prosterna i exclama:

- Fill meu i Déu meu!

Jesús la fa aixecar, l'abraça, i sense deixar d'abraçar-la li agraeix la seva serena presència:

- Sé com paties quan t'he vist a la pujada del Calvari, a la crucifixió, i al moment d'entregar el meu esperit al Pare. M'ha fet mal veure't patir, mare, però la teva presència m'ha confortat, t'ho agraeixo molt. Quan vas acceptar l'anunci de Gabriel, no sabies tot el que allò comportava, però m'has entregat el teu cor fidelment tota la vida, fins a la meua mort. T'ho dic una altra vegada: Benaurada tu que has cregut. Has acceptat amb amor tots els esdeveniments de la teua vida,

que no ha sigut fàcil. Tu has entès sempre que el que li agrada al Pare no són sacrificis i holocausts, sinó que es faci la seva voluntat, per tu no hi ha hagut fets menors ni majors, tu has sigut fidel i entregada en tot. El Pare i jo t'estimem, mare.

Maria exclama:

- La meva ànima magnifica el Senyor i el meu esperit exulta en tu i el Pare del cel. Ell des de l'eternitat, s'ha fixat en la meva petitesa perquè el Verb Etern, tu fill meu, prenguéss vida humana en el meu si, i jo et pogués acompanyar fins al moment de completar la vostra obra magna en favor de la humanitat . No tinc paraules per agrair les meravelles que heu obrat en mi. T'agraeixo l'entranyable gest que em vas tenir quan estaves patint a la creu, donant-me a Joan per fill. No he estat sola, ell m'ha acollit a casa seva.

Jesús li diu:

- Gràcies a tu, mare fidelíssima per escoltar, meditar i complir tan fidelment la nostra paraula. Quan et vaig dir que Joan era el teu fill, en ell et vaig donar per mare a tots els qui creuen i creuran en mi, per això li vaig dir a Joan que tu ets la seva mare. El teu cor ha estat configurat pel Pare per esdevenir mare de tots, de fet durant els meus anys de predicació ja n'has exercit. Recorda't del teu capteniment en el primer miracle a Canà, la manera com has tractat els i les deixebles fins ara al final, vetllant perquè quan estaven esmaperduts no deixessin de creure en mi. Gràcies, mare. Ara aniré a mostrar-me primer a les dones que m'han seguit amb fe i valentia fins al sepulcre, i després als onze. Ara heu d'anar tots a Galilea, i allà durant quaranta dies em deixaré veure, enfortiré els cors, donaré instruccions, i després tornaré a la casa del Pare. Tu, mare, mentrestant, els confortaràs amb la teva presència i amb la teva fe.

- Aquí em tens, fill meu, faci's en mi la vostra voluntat. Deixa que et digui que tinc encara una espina clavada, tu ja ho saps. És pels teus germans, que no t'han entès, t'han fet patir i m'han fet patir. Fes-los obrir els ulls perquè creguin en tu, recorda't del teu pare Josep, que tant et va estimar i a qui tant vas estimar.

- Tens raó, mare, jo també me'ls estimo. Sé que tu també els estimes, no pateixis, faré el que em demanes.

Llavors Jesús desapareix, Maria entra en contemplació, que es perllonga fins a l'eixida del sol, el seu cor vessa de joia, agraeix a Déu Pare la resurrecció del seu fill. La visita de Jesús ressuscitat li ha sanat completament la ferida del cor.

El sepulcre buit

Poc a poc els deixebles es van retrobant. Ha sigut un dissabte horrorós. Els uns pregunten als altres què en saben de tot el que ha passat, i com han viscut aquests tristos dies, així entre tots es van fent cabal de tot el que ha passat. La major part d'ells estan avergonyits perquè quan s'han adonat del que passava, s'han amagat corrents on han pogut, aterrits, atordits, i confusos. La terra se'ls ha ensorrat sota els peus. I ara què? Què serà de nosaltres? On és la nostra esperança? Tot s'ha acabat, hem estat molt equivocats.

Van sabent que sols uns poquets han sigut prou valents per anar fins al peu de la creu. Els que hi han sigut són l'objecte principal de totes les preguntes, s'emocionen fins a plorar quan senten el capteniment de Jesús al ser crucificat i després a la creu, i també el capteniment serà i extraordinari de la seva mare. Això per una banda els fa augmentar l'avergonyiment i el dolor provocats per la seva covardia, però per l'altra fa que no perdin del tot l'admiració pel Mestre i la seva mare.

Les dones també comparteixen el pessimisme general, comenten entre si: sols ens queda anar al sepulcre per untar el cos del Mestre amb olis aromàtics, després cadascú a casa seva i ja està.

Amb aquest estat d'ànim, Lc,24,1 el diumenge, molt de matí, les dones arriben al sepulcre portant els olis aromàtics que han preparat Lc,24,2 i troben que la pedra ha estat apartada del sepulcre. Lc,24,3 Hi entren, però no hi troben el cos de Jesús, el Senyor.

- El que ens faltava, qui s'ha endut el seu cos? No entenem res, ens crèiem que havíem tocat fons, però es veu que encara n'hi ha més.

Lc,24,4 Estan del tot perplexes sobre què ha passat, quan se'ls presenten dos homes amb vestits resplendents. Lc,24,5 Esglaiades, abaixen el rostre, i ells els diuen:

Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? Lc,24,6 No és aquí: ha ressuscitat. Recordeu què us va dir quan encara era a Galilea: Lc,24,7 "Cal que el Fill de l'home sigui entregat a les mans dels pecadors, que sigui crucificat i que ressusciti el tercer dia."

Ara sí, per fi al seu cor apareix un petit bri de fum, preludi de flama.

Lc,24,8 Elles recorden aquestes paraules de Jesús, però encara no les poden entendre, i això que acaben de sentir que ha ressuscitat, és viu. Els dos homes desapareixen, per un instant elles no saben què dir ni què fer, però com si cada

una fos un branquilló al costat de l'altre que tots junts fan cada vegada més escalfor, primer alguna vol creure en la veracitat del que acaben de sentir, una altra percep tímidament una gota d'esperança de veure el Senyor, però no, encara no creuen que el Mestre ha ressuscitat, el fum s'ha fet més potent, però falta més aire perquè salti la guspira.

Lc,24,9 Llavors totes juntes i plenes de dubtes se'n tornen del sepulcre i van a anunciar tot això als Onze i als altres. **Lc,24,10** Són Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume. També les altres que van amb elles ho expliquen als apòstols, **Lc,24,11** però les seves paraules els semblen un deliri, i no se les creuen. Han passat el missatge amb poc convenciment. Pere i Joan encara no hi són, persisteixen en la cerca.

*Entre els altres que acompanyen els nou hi ha els dos deixebles d'Emmaús, fixeu-vos en el què més endavant li explicaran a Jesús: **Lc,24,22** És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, **Lc,24,23** no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals asseguraven que ell viu. **Lc,24,24** Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit.*

És molt natural que les paraules de les dones els hagin semblat un deliri. Els homes no acostumen a fiar-se de les dones. No les han cregut quan els han dit que el sepulcre està buit i de cap manera no estan disposats a creure que el Mestre és viu. Estan completament abatuts i derrotats. Ara mateix no hi ha ningú tranquil i amb les idees clares, tothom discuteix. Les paraules comencen a pujar de to, i finalment Cleofàs, que és de caràcter ardit, diu:

*- Això tot plegat ha sigut una farsa, s'ha acabat, jo me'n vaig cap a casa. Molt de sepulcre buit, i al final la gran mentida, poden anar dient "el Mestre és viu", **Lc,24,24** però a ell no l'han vist pas. Abans d'anar-se'n convenç el seu amic i tots dos surten cap a Emmaús.*

No ens hem d'estranyar de l'estat d'ànim general de tots ells. Pensem que venen de conviure amb el Mestre molt de temps, presenciant miracles tan impactants com resurreccions de morts i multiplicació de pans i peixos. Com el podien entendre quan els ha anunciat per tres vegades la passió? i molt menys ara després de saber el seu empresonament, judici, condemna i mort tan despietada i violenta... És que la força i el poder que va mostrar tantes vegades no era real? És possible que l'hagin abandonat quan més els necessitava? Això ha sigut una bomba que els ha

submergit en la foscor més negra. Creien en el poder del Mestre, però ara temen per la pròpia vida i estan espantadíssims.

Pensant en els 11 apòstols, a tot això encara s'hi pot afegir el que han viscut tan intensa, emotiva i per altra banda desconcertantment al darrer sopar: El Mestre els ha capgirat els esquemes rentant-los els peus, els ha dit que un d'ells el trairia, que Pere el negaria, ha beneït solemnement el pa dient-los que el mengin perquè és el seu cos, ha beneït solemnement el vi dient-los que el beguin perquè és la seva sang, que enviarà l'Esperit Sant, tantes i tantes coses li han sortit del cor que no les han pogut pair. "Per què ens diu tot això ara? Cap a on ens vol portar? Ens diu unes coses que no sabem entendre!"

*Per part dels apòstols i dels altres que acompanyen els Onze, també es podria dir, que essent Lluc l'únic evangelista que explica l'episodi dels deixebles d'Emmaús i el de la missió dels setanta-dos, potser no sols Cleofàs i el seu company, sinó també d'altres en van ser membres, i per tant són dels qui havent tornat de la missió van dir: **Lc,10,17** Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del teu nom. Els qui van experimentar el poder de fer miracles en el nom de Jesús, com no haurien de pensar que ara se n'ha anat tot en orris, si els poders d'aquest món han sigut capaços de matar el seu poderós Mestre?*

Fins aquest moment, excepte Maria, no hi ha ningú, absolutament ningú mínimament disposat a creure que el Senyor és viu.

La incredulitat dels receptors de la notícia, ha tallat de soca-rel la minsa esperança de les dones, però elles s'aparten una mica enllà, i poc a poc, l'una fa un comentari, l'altra n'hi afegeix un altre, i decideixen passar no sols del menyspreu amb què les han obsequiat, sinó també de la inoperància d'elles mateixes. Tornaran a sortir de casa cap al sepulcre a veure si poden esbrinar què està passant:

- Se'ns han tret de sobre dient-nos que hem tingut un deliri, però el que ens ha passat al sepulcre és real, no ens ho hem inventat! Estan preocupades perquè pensen que algú hauria d'informar Pere i Joan. Llavors Maria Magdalena s'ofereix voluntària:

*- Surto ara mateix, jo m'avanço i ens trobem després al sepulcre. **Jn,20,2** Llavors se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava, i els diu: S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.*

Ells no es creuen les paraules de la Magdalena, però els alarma, i comenten entre ells:

- Sabem com estima el Mestre, però és una dona, segur que té una al·lucinació.

Per si de cas, decideixen comprovar-ho personalment. Jn,20,3 Pere i l'altre deixeble surten cap al sepulcre. *Jn,20,4* Corren tots dos junts, però l'altre deixeble s'avança a Pere i arriba primer al sepulcre, *Jn,20,5* s'ajup i veu aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entra. *Jn,20,6* Després arriba també Simó Pere, que el segueix, i entra al sepulcre; veu aplanat el llençol d'amortallar, *Jn,20,7* però el mocador que li havien posat al cap no està aplanat com el llençol, sinó que continua lligat a part. *Jn,20,8* Llavors entra també l'altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veu i creu.

Ara sí, les paraules de Maria ressonen a les oïdes de Joan, i li il·luminen el pensament. Del cor li surten aquestes paraules:

- Teniu raó, mare, el Mestre ha ressuscitat, ho crec.

- Què estàs dient, Joan, li fa Pere?

- La mare del Senyor, té raó, Pere, el Mestre ha ressuscitat. Ara he recordat que em va encomanar seriosament que t'ho digués, que et recordés dir-te que el Mestre va prometre ressuscitar el tercer dia. No recordes ara que li ho vam sentir dir algunes vegades i no ho vam entendre mai? Ella n'està segura, l'hem de creure.

- És veritat, Joan, com n'estem d'ençegats i confosos!

Tanmateix, Pere això ho ha dit mecànicament, continua sense veure-ho clar: Jn,20,9 De fet, encara no havien entès que, segons l'Escriptura, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Jn,20,10 I els dos deixebles se'n tornen a casa, però Pere li diu a Joan que s'avanci a comentar als altres el que han vist:

- Tu vas més lleuger...

Jesús s'apareix a les dones

Jn,20,11 Maria Magdalena, després d'informar Pere i Joan, ha tornat cap al sepulcre, però no hi ha entrat, s'ha quedat plorant a fora, a la vora del sepulcre. Mentre plora, s'ajup per mirar dins el sepulcre *Jn,20,12* i hi veu dos àngels vestits de blanc, asseguts al lloc on havia estat posat el cos de Jesús, l'un al cap i l'altre als peus. *Jn,20,13* Ells li diuen:

- Dona, per què plores?

Ella els respon:

- S'han endut el meu Senyor i no sé on l'han posat.

Jn,20,14 Acabades de dir aquestes paraules, es gira enrere i veu Jesús allà dret, però com que en el seu cor no hi ha ni la més mínima esperança en la seva resurrecció, no s'adona que és ell.

Jn,20,15 Jesús li diu:

- Dona, per què plores? Qui busques?

Ella, pensant-se que era l'hortolà, li respon:

- Si te l'has emportat tu, digues-me on l'has posat, i jo mateixa me l'enduré.
Està fora de si, obsessionada a trobar només el cos de Jesús.

Jn,20,16 Li diu Jesús:

- Maria!

Ella es gira i li diu en la llengua dels hebreus:

- *Rabunì* —que vol dir «mestre».

La manera com ha sigut pronunciat el seu nom només pot haver sortit d'uns únics llavis. El cos i l'ànima de Magdalena s'estremeixen, i com un ressort es llança al coll de Jesús i s'abraça fortíssimament al seu estimat Mestre, de forma que Jesús queda travat.

Jn,20,17 Jesús li diu:

- Deixa'm anar, que encara no he pujat al Pare. Vés a trobar els meus germans i digues-los: "Pujo al meu Pare, que és el vostre Pare, al meu Déu, que és el vostre Déu."

Jn,20,18 Maria Magdalena canvia de idea i en lloc d'esperar que arribin les seves companyes, se'n va corrents a trobar els deixebles, està plena de joia, trasbalsada, alegre, exultant, meravellada del poder del Senyor. El donava per mort, i esta viu!!! Esta viu!!! La tristor que li tenallava el cor ha sigut expulsada sense deixar rastre. Quina sensació tan inexplicable!!!

Ella ha sigut la primera deixebla a qui s'ha aparegut Jesús: Mc,16,9 Després que Jesús hagué ressuscitat el diumenge de bon matí, es va aparèixer primer a Maria Magdalena, de qui havia tret set dimonis.

Jesús deixa Maria Magdalena i surt a trobar les altres dones que en aquest moment també estan tornant cap al sepulcre: Mt,28,9 Però tot d'una Jesús els surt al pas i les saluda:

- Joana, Maria, noies, us veig molt confuses. On aneu? Mireu-me bé, sóc jo.

Elles se li acosten, se li abracen als peus i l'adoren:

- *Perdoneu-nos Senyor la nostra manca de fe.*

Mt,28,10 Jesús els diu:

- No tingueu por. Aneu a anunciar als meus germans que vagin a Galilea. Allà em veuran.

Ara sí, elles han vist amb els seus propis ulls que el Mestre és viu. N'estan segures, ell és viu!!! Amb el cor inflammat, giren cua, plenes de goig, i se'n tornen corrent i saltant cap a trobar els altres deixebles.

Jn,20,18 Maria Magdalena se'ls ha avançat, ja ha arribat a trobar els deixebles. Ha corregut tan de pressa que gairebé no pot parlar, tot panteixant **Jn,20,18** els ha anunciat:

- «He vist el Senyor.»

També els ha contat el que ell li ha dit, **Mc,16,11** però aquests, quan han sentit que Jesús viu i que ella l'ha vist, no l'han cregut.

Pobre Maria! Gerro d'aigua congelada sobre ella. Ningú no se la creu. A l'anunci del sepulcre buit, a ella i les seves companyes les havien titllat de delirants, ara creuen que s'ha tornat boja.

En això arriben les companyes, plenes de joia i cridant:

- El Senyor és viu, l'acabem de veure.

Ràpidament Maria Magdalena i les altres fan pinya, i s'esforcen allò de no dir per convèncer-los.

Ells, res de res:

- Ja podeu dir el que vulgueu que no ens ho creiem: Esteu com un llum.

L'ordre de les aparicions de Jesús ressuscitat segons l'Apòstol Pau (1 Co,15)

5 Crist s'aparegué a Cefes i després als Dotze. **6** Després es va aparèixer a més de cinc-cents germans a la vegada, la majoria dels quals encara viuen, però alguns ja són morts. **7** Després es va aparèixer a Jaume i, més tard, a tots els apòstols. **8** Finalment, al darrer de tots, com a un que neix fora de temps, se'm va aparèixer també a mi. **9** Perquè jo sóc el més petit dels apòstols i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, ja que vaig perseguir l'Església de Déu.

Com és habitual a l'època, Pau s'oblida de les aparicions de Jesús a les dones, i tampoc cita l'aparició als deixebles d'Emmaús, que Lluç situa abans de l'aparició als deixebles.

L'apòstol distingeix clarament els Dotze i els apòstols, és a dir, els Dotze ja no cal dir qui són, i els apòstols, entre els quals s'inclou ell, no tenen nombre; serien tots els qui es dediquen a predicar la Bona Nova de Jesús. Al Jaume citat per Pau, se l'identifica amb el primer dirigent de l'església de Jerusalem, el fill de Josep espòs de Maria.

Jesús s'apareix a Pere

Pere encara està fent camí, continua amb el mateix estat d'ànim. Jesús té pressa per trobar-lo, se li presenta, i el crida pel nom:

- Pere!

Quantes vegades ha sentit el seu nom en llavis del seu Mestre!, però ell tampoc espera de cap manera la seva resurrecció. Tanmateix, aquesta veu, aquest timbre, és viu al fons de la seva ànima i després d'un moment de perplexitat la identifica amb la que tantes vegades ha sentit, la seva veu, la veu del Mestre i Senyor!!! No hi ha dubte. És ell!!!

Lc,5,8 Simó Pere, en veure'l, es llança als genolls de Jesús dient:

- Aparta't de mi, Senyor, que sóc un pecador!

Jesús se'l mira amb tendresa i li diu:

*- Et recordes del que et vaig dir?: **Lc,22,31** Simó, Simó, mira que Satanàs us ha reclamat per sacsejar-vos com es garbella el blat, **Lc,22,32** però jo he pregat per tu, perquè no defalleixi la teva fe.*

*- Sí, Senyor meu, i encara recordo més el que us vaig dir jo: **Lc,22,33** Senyor, estic disposat a anar amb tu a la presó i a la mort! I molt més la vostra resposta: **Lc,22,34** T'ho asseguro, Pere: avui no cantarà el gall que no hagi negat tres vegades que em coneixes. Vos sabeu com se'm va trencar el cor al sentir el cant del gall, reconec el meu gran pecat, us demano perdó amb tota l'ànima.*

Llavors Jesús li diu:

- No tinguis por, Pere, estàs perdonat. Sé com has plorat i com n'estàs de penedit.

Jesús li allarga les mans, l'agafa pels braços i el fa aixecar.

*- Et repeteixo el que et vaig dir aleshores: **Lc,22,32** I tu, quan t'hauràs penedit, enforteix els teus germans.*

El cor de Pere esta que explota. En un instant, ha passat d'una situació d'angoixa terrible que no encertava a controlar, a veure la llum. Necessitava veure el Senyor, parlar-li, demanar-li perdó, però el Senyor era mort, ho veia tot perdut, no tenia

esperança, i ara l'acaba de veure viu!!! Ha vist viu el Senyor, el seu Déu, el Fill del Déu viu!!! Ha parlat amb Ell, li ha pogut expressar el seu penediment... l'ha perdonat. Ara sí es recorda el que li ha dit Joan al sepulcre, quan li havien passat desapercebudes les seves paraules, ara sí recorda les paraules de mort i resurrecció que els havia avançat Jesús, i les entén!!! Quantes ganes té de fer tot el que el Senyor li demani! Gairebé no pot aguantar la joia, tot el seu cos esta esborronat. Quina meravella, quin poder, el Senyor ha vençut la mort!!! Qui podrà contra Ell? Com si tingués 25 anys, surt disparat a trobar-se amb els demés.

Els deixebles d'Emmaús (Lc,24)

13 Aquest mateix dia, dos dels deixebles fan camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es troba a onze quilòmetres de Jerusalem, 14 i conversen entre ells de tot el que ha passat. 15 Mentre conversen i discuteixen, Jesús mateix se'ls acosta i es posa a caminar amb ells, 16 però els seus ulls són incapaços de reconèixer-lo.

Hem vist com aquests dos deixebles han decidit deixar-ho córrer tot, tot plegat no els cap al cap. Mentre van caminant, no paren de xerrar repetint i ampliant els arguments que han deixat anar mentre han estat a Jerusalem amb els altres:

- Fins aquí hem arribat. Com ens hem deixat ensarronar com a babaus? Tantes esperances que teníem, i ara s'ha acabat per sempre més!

No poden parlar d'altra cosa. No és que parlin, és que encara estant discutint, són en aquell punt en el que cadascú va pujant el to més que l'altre per intentar imposar-li els arguments. Quin garbuix d'embolics al pensament!

Jesús, que Jn,10,11 és el bon pastor, el bon pastor que acaba de donar la vida per les seves ovelles, sap tot el que estan passant aquests dos deixebles, té pressa per manifestar-se viu davant d'ells, no pot suportar més el desgavell d'aquest parell d'ovelles esgarriades, i pren la iniciativa.

Aquest dos han anat tan avall pel camí del pedregar, que perilla el seu retorn al ramat. Amorosament, amb delicadesa, se'ls acosta per reconduir-los. Vol fer camí al seu costat. No els crida pel nom, no els diu "la pau sigui amb vosaltres", amaga la seva identitat presentant-se com un foraster, així podrà aproximar-se sense que es posin en guàrdia. Ells necessiten temps per redreçar l'ànima, ara estan tan engegats, que no poden ni intuir remotament que és Ell.

17 Jesús els pregunta:

- De què parleu entre vosaltres tot caminant?

El posat de Jesús és de serenitat i tot delicadesa, no els pregunta de què discuteixen, sinó de què parlen.

Ells s'aturen amb un posat de decepció, es miren Jesús amb cara de perplexitat, 18 i un dels dos, que es diu Cleofàs, (si li sabem el nom és perquè deu ser un deixeble destacat), amb ironia i sornegueria, desconcertat, li respon fent-li una pregunta:

- Tu ets l'únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no sap el que hi ha passat aquests dies? *Com és possible que siguis tan babau, tant feliç?*

Això últim ho ha pensat, però no ho ha dit.

19 Els pregunta:

--Què hi ha passat?

La pregunta de Jesús denota indiferència volguda, fa el posat de persona que baixa de la figuera, vol aconseguir que li obrin el cor, que li expliquin el que pensen.

Li contesten:

- El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble: 20 els nostres grans sacerdots i els altres dirigents el van entregar perquè el condemnessin a mort, i el van crucificar. 21 Nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel. Però ara ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses! 22 És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, 23 no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins havien tingut una visió d'àngels, els quals asseguraven que ell viu. 24 Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a ell no l'han vist pas. *Per això ara tornem cap a casa, tot ha sigut un engany.*

25 Aleshores Jesús els diu:

- Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! 26 No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?

Jesús esperava aquest moment, i amb vehemència, no pot deixar de retreure'ls la seva incredulitat, 27 però sap que al fons del seu cor encara hi ha caliu, i amb la delicadesa d'aquell que bufa suaument sobre les brases no volent apagar-les sinó esperant amb paciència que primer surtin guspires i finalment aparegui la flama, llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els

profetes, els *explica* tots els passatges de les Escriptures que es refereixen a ell.

Els cors d'ells, estovats per tantes cites sagrades, finalment s'abranden, han passat en pocs moments i sense adonar-se'n, de considerar sense sentit els fets de Jerusalem, a tenir la certesa que tots ells havien sigut predits. Sense adonar-se'n se'ls han esvaït els dubtes, el seu estat d'ànim és un altre, però ni quan citant el salm SI,16,9 el meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo, fins el meu cos reposa confiat: SI,16,10 no abandonaràs la meva vida enmig dels morts ni deixaràs caure a la fossa el qui t'estima, els ha dit clarament que ell havia de ressuscitar, han sigut capaços de reconèixer-lo: o sigui, havent-los dit clarament que ell havia de ressuscitar, han sigut capaços de reconèixer-lo:

28 Mentrestant, s'han acostat al poble on van. A Jesús encara li queda un darrer recurs: fa com si seguís més enllà.

29 Però ells no poden permetre que aquest foraster de discurs tan esperançador i lluminós ara marxi, i insisteixen amb força dient-li:

- Queda't amb nosaltres, que es fa tard.

I ells mateixos li serveixen l'excusa perfecta:

- El dia ja ha començat a declinar.

No són conscients de que ha sigut Jesús qui els ha portat fins a demanar-li que es quedi. I entra per quedar-se amb ells.

30 Ara els cors d'ells ja són a punt. Havent-se posat amb ells a taula, pren el pa, diu la benedicció, el parteix i els el dona. 31 Llavors ells, que van ser presents quan va multiplicar els pans i els peixos, recorden els gestos de Jesús: Lc,9,16 Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i en donava als deixebles perquè els servissin a la gent. A l'instant se'ls obren els ulls i el reconeixen. Ara sí que s'ha encès la flama, han vist amb els propis ulls que el Mestre és viu, han recuperat la fe que li tenien. La derrota que ells creien definitiva, el Mestre l'ha revertit en victòria, ha vençut la mort.

Però ell desapareix del seu davant. 32 I es diuen l'un a l'altre:

- No és veritat que el nostre cor s'abusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?

33 Llavors mateix s'aixequen de taula i se'n tornen a Jerusalem. Allí troben reunits els Onze i els qui són amb ells, 34 que els diuen:

- Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó!

35 També ells *han contat* el que *els ha passat* pel camí i com *l'han reconegut* quan *ha partit* el pa.

Joan i Pere han reeixit en l'intent de localitzar i agrupar els altres nou apòstols i els demés deixebles. En aquest moment l'ambient és molt contrastat, una barreja semblant a l'oli amb l'aigua, l'aigua dels qui afirmen haver vist viu el Mestre, i l'oli dels qui no l'han vist. El primer grup està format per la Mare del Senyor, ella no és ara aquí, les dones a qui Jesús s'ha aparegut, Pere que també ha vist ja el Senyor, Joan que sense haver-lo vist encara, ha cregut quan ha vist el sepulcre buit, i ara els dos deixebles d'Emmaús. Tots aquests estan exultants i afirmen amb vehemència el que creuen, però no troben la manera de convèncer els altres, que continuen exigint veure'l per poder creure.

Jesús vol trobar-se ja amb tots ells alhora, ha esperat que Pere i Joan ja siguin amb els demés i que els dos d'Emmaús hagin arribat a Jerusalem, però en té tantes ganes que se'ls presenta just en el punt més àlgia de les seves discussions.

Jesús s'apareix als deixebles ([Lc,24](#))

36 Mentre parlaven d'això, Jesús es *presenta* enmig d'ells i els *diu*:

- Pau a vosaltres.

37 Ells, esglaiats i plens de por, es *pensen* que *veuen* un esperit.

38 Jesús els *diu*:

- Per què us alarmeu? Per què us vénen al cor aquests dubtes?

Adreçant-se als qui encara no han vist viu el Mestre, que en van plens, i també als qui ja l'han vist, per si encara els en queda algun, ell continua:

39 Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu. Els esperits no tenen carn i ossos, com veieu que jo tinc. **40** I mentre *ha dit* això els *ha mostrat* les mans i els peus.

41 Però com que de tanta alegria no s'ho *acaben* de creure i *estan* tots sorpresos, els *diu*:

- Teniu aquí res per a menjar?

42 Llavors li *donen* un tros de peix a la brasa. **43** El *pren* i se'l *menja* davant d'ells.

44 Després els *diu*:

- Això és el que us vaig dir quan encara era amb vosaltres: "Cal que es compleixi tot el que hi ha escrit de mi en la Llei de Moisès, en els Profetes i en els Salms."

45 Llavors els *obre* el cor perquè *comprenguin* les Escriptures. **46** Els *diu*:

- Així ho diu l'Escriptura: El Messies ha de patir i ha de ressuscitar el tercer dia d'entre els morts, **47** i cal predicar en nom d'ell a tots els pobles la conversió i el perdó dels pecats, començant per Jerusalem. **48** Vosaltres en sou testimonis. **49** I jo faré venir damunt vostre aquell que el meu Pare ha promès.

Mc,16,14 Llavors els *reprotxa* la seva falta de fe i la seva duresa de cor, ja que no *han* cregut els qui *l'han* vist ressuscitat.

Jn,20,21 Ell els *torna* a dir: Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. **Jn,20,22** Llavors *alena* damunt d'ells i els *diu*: Rebeu l'Esperit Sant. **Jn,20,23** A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó.

Mentre hi ha sigut Jesús, ningú s'ha atrevit a dir ni una sola paraula, cap boca s'ha obert, la respiració s'ha contingut, tots els cors en un puny, això sí, tots els ulls esbatanats, fites en ell totes les mirades.

Un cop desaparegut Jesús, queden exaltats i fora de si, la magnitud de la seva joia sols és comparable a la del penediment per la seva manca de fe i duresa de cor. L'alegria dels uns retro-alimenta la dels altres. En molt poc temps han passat de no poder entendre i molt menys acceptar el missatge de passió, mort i resurrecció, a ser enduts per l'evidència de la viva presència del Senyor ressuscitat, que a més els ha obert el cor a la comprensió de l'Escriptura. Mica a mica van quedant enrere la tristor i l'abatiment. Entren en animada conversa per compartir amb fervor els sentiments del cor.

Més tard, Joan pensa que ja és l'hora de tornar amb la mare del Senyor, i ho diu al grup.

- On és ella, Joan?, li pregunten.

Ell els explica com Jesús a la creu li va encomanar que la prengués a casa seva.

- És una dona admirable, ja sabeu com ha cregut sempre en el seu fill, l'ha seguit fidelment, i ara l'ha acompanyat en el dolor fins a la mort i al sepulcre. Us puc assegurar que ella és l'única que ha entès i cregut que el Senyor havia de ressuscitar al tercer dia.

Les paraules de Joan generen un murmuri d'assentiment.

Maria Magdalena i Maria de Cleofàs decideixen acompanyar Joan. La mare del Senyor els ha esperat durant tot el dia, no ha tingut cap dubte que després de veure Jesús ressuscitat, els deixebles vindrien a mostrar-li la seva alegria. A l'entrar a casa, veuen que la seva cara resplendeix de joia, i comprenen que Jesús ja l'ha visitat. L'abracen llargament i la feliciten efusivament, els és un honor fer-ho.

Et demano perdó, mare, li diu Joan. Mira que m'ho haves dit clarament que el Mestre ressuscitaria, i és com si jo no tingués oïdes, com si pel meu cervell aquesta paraula fos incomprendible. I el teu fill també ens ho havia dit. Que sol es deu haver trobat, menys tu, tots li hem fallat. Ajuda'ns ara, mare, a entendre millor el teu fill. Des de les noces de Canà m'ha seduït la teva fe, és tan gran que t'ha mantingut ferma per acompanyar el teu fill de forma digna i sublim fins al final del seu horrorós i denigrant patiment.

Havent sentit això, Magdalena i Maria s'admoren del filial sentiment de Joan, i tornen a abraçar-la. Elles també es meravellen del magnífic capteniment de Maria.

Ella es mostra humil i molt afectuosa, s'alegra molt per la joia que il·lumina els rostres de tots, i els pregunta:

- On són els altres?

Maria Magdalena li explica que són a casa, on s'ha pogut retrobar una gran majoria. Entre tots tres, amb excitació i trencant-se la paraula constantment, li expliquen com ha sigut l'aparició de Jesús ressuscitat, i l'esclat inexplicable de joia que els ha produït. Maria també els explica com Jesús l'ha visitat, i quan acaba els demana d'acompanyar-los per retrobar-se amb tots.

Maria es retroba amb els deixebles

Els altres, al tornar a veure Joan, Maria Magdalena i Maria de Cleofàs acompanyats de la mare del seu Mestre, ràpidament la rodegen, i la feliciten admirats, però amb un punt de vergonya. Ella s'afanya a saludar-los un per un començant per Pere, que fent-se pas se li apropa decidit:

- Us agraeixo molt, senyora, les paraules que Joan m'ha transmès de part vostra. Estava desesperat després que vaig negar tres vegades el vostre fill. Al sentir-les alguna cosa s'ha mogut dins el meu cor. Ara se'ns acaba d'aparèixer a tot el grup, però abans se m'ha aparegut a mi sol, li he pogut buidar el cor i he pogut comprovar com ell no ha deixat d'estimar-me. Ell és realment el fill de Déu que ens ha vingut a salvar, el seu amor és formidable. Gràcies senyora, sabem com ens estimeu i us preocupeu per nosaltres.

Maria li diu:

- He patit molt per tots vosaltres, i especialment per tu quan Joan em va dir com estaves d'abatut. Les teves paraules m'alegren immensament, Pere.

Després, mirant-los a tots, els diu:

- Joan, Magdalena i Maria m'han explicat l'alegria que heu tingut al retrobar-vos amb Jesús, ho veig a les vostres cares i en tinc molta joia. Celebrem tots junts i donem gràcies a Déu Pare, que amb la seva Ef,1,19 força poderosa i eficaç 20 ha ressuscitat el seu Fill d'entre els morts.

La presència de Maria els dona pau. Tot la veneren i honoren, se senten tant bé amb ella, que la forcen a quedar-se. Llavors es passen molta estona explicant-se mútuament tot el que han viscut des de l'últim cop que van estar plegats.

Tomàs (Jn 20)

24 Quan ha vingut Jesús, tot i que Lluc ens ha parlat dels Onze, Tomàs, un dels Dotze, l'anomenat Bessó, no hi ha sigut allà amb els altres deixebles.

Recordem que quan Jesús va rebre el missatge de les germanes, comunicant que Llàtzer estava malalt, i els proposà als deixebles tornar a Judea, Jn,11,8 ells li van dir:

- Rabí, fa poc que els jueus et volien apedregar, i ara tornes a anar-hi?

Quan més endavant, Jn,11,14 Jesús els va dir obertament que Llàtzer era mort, Jn,11,15 i s'alegrà de no haver estat allí, ja que seria en profit d'ells, perquè creguessin, i va decidir que havien d'anar a trobar-lo, Jn,11,16 Tomàs, l'anomenat Bessó, va dir als altres deixebles:

- Anem-hi també nosaltres i morim amb ell!

No oblidem que quan Tomàs va dir això, no faltaven gaires dies per la detenció de Jesús, que ja havia fet el tercer anunci de la passió, i tampoc oblidem que l'estat d'ànim dels deixebles al sentir de llavis del Mestre la predicció, va canviar a desconcert i incomprensió. L'àrrega de Tomàs als seus companys, a més de fer-nos veure que els deixebles en aquell moment veien perillar seriosament la vida del Mestre, corrobora que ell en aquell moment era ardit i estava decidit a seguir-lo fins al final.

Tanmateix quan durant el darrer sopar, Jesús els ha dit als deixebles que se'n va a preparar-los l'estada a la casa del Pare, i que Jn,14,4 allà on ell va, ja saben quin camí hi porta, Jn,14,5 llavors Tomàs li ha preguntat: - Senyor, si ni tan sols

sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta?, la pregunta ens mostra que en aquell moment Tomàs està com a distret, perdut, tot el que va dient el Mestre el supera. I segurament des de la fugida de Getsemaní i encara més quan ha sabut la seva mort, l'ha trasbalsat de tal manera que ha passat de l'ardidesa a una clar convenciment que tota l'esperança que tenia en el Mestre era infundada, "això s'ha acabat".

Sigui com sigui algun dels deixebles l'ha pogut trobar i li ha demanat per favor que vagi a reunir-se amb els altres al lloc habitual, però no s'ha deixat convèncer, els ha dit que de moment es queda allà on és. S'ho vol rumiar. Finalment, cansat d'estar sol, decideix anar-hi, no sap que Jesús ja ha ressuscitat. Només arribar
25 *ells li han dit:*

- Hem vist el Senyor.

Però ell no està per brocs, la mort del Mestre és irreversible, ja li poden dir el que vulguin:

- No em val que l'hagueu vist, l'he de veure jo amb els meus propis ulls, i no sols això, si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas!

Sabien que era tossut, però no s'ho havien imaginat fins a aquest punt. S'ho ha pres com una qüestió personal, s'ha tancat en banda. Ells tampoc saben què més dir-li. Els està aigualint la joia. A contracor, i perquè els veu tan convençuts, accepta quedar-se amb ells, però s'aparta a un racó, no té ganes de discutir amb ningú.

Jesús s'apareix als seus germans

Una mica més amunt, en el paràgraf "L'ordre de les aparicions de Jesús ressuscitat segons l'Apòstol Pau", he afirmat que "al Jaume citat per Pau, se l'identifica amb el primer dirigent de l'església de Jerusalem, el fill de Josep espòs de Maria". Em refereixo concretament a: 1 Co, 15,7 Després es va aparèixer a Jaume i, més tard, a tots els apòstols. Crec que aquest versicle pot sustentar tot aquest paràgraf. Jo crec que l'aparició no es va reduir a Jaume, sinó a més germans de Jesús.

Els germans de Jesús han sabut la seva mort a Jerusalem. S'ho temien. Ara es troben junts, precisament estan comentant el que ha passat. De cop i volta se'ls presenta Jesús. Ells s'espanten, Jesús els diu:

- No tingueu por, jo sabia que us costaria molt de creure en mi, però sempre us he estimat. Ara és el moment que heu d'agrair al meu Pare haver-vos triat per ser família del Messies que Ell ha enviat al món. La mare també us estima molt i m'ha pregat que jo fes que vosaltres també cregueu. No podíeu entendre qui sóc jo en realitat, la vostra condició de germans us ho impedia, però ara vull que vegeu qui sóc i cregueu.

Llavors Jesús els explica tot el que les Escripures diuen d'ell.

Jaume és el primer que després de demanar-li perdó, proclama que creu en ell, i tot seguit el segueixen els altres. Jesús els mana:

- Aneu a trobar la mare i parleu amb ella.

Llavors els beneeix i després es fa fonedís.

Els germans s'alegren de la visita de Jesús, se senten alliberats dels prejudicis envers ell, i decideixen fer els que Jesús els ha manat.

S'afanyen a saber on és Maria, els diuen que a la casa on viu Joan. Aquest els surt a rebre, els coneix, percep que la seva actitud és diferent de la que havien mostrat temps enrere, els veu contents, potser una mica continguts.

Joan avisa Maria:

- Han vingut els germans de Jesús.

Ella surt de seguida. No s'estranya de la seva presència, estava segura que Jesús l'escoltaria. Ja al primer cop d'ull els veu canviats, s'avança a abraçar-los un per un. A Jaume li cauen llàgrimes.

- Se'ns ha aparegut Jesús, creiem en ell, ho sentim molt Maria, Jesús ens ha dit que parlem amb tu.

Maria els diu:

- Tenia moltes ganes que arribés aquest moment. He patit molt per vosaltres, no podíeu creure en ell, no us cabia al cap que el vostre germà hagués deixat casa i feina, ni tampoc el camí que va seguir, ni el sentit de les obres prodigioses que feia. Calia que passés el que ha passat, jo confiava que arribaria aquest dia. Teníeu el cor tancat i no us veia preparats perquè us poguéssiu explicar qui era ell, havent-lo vist durant trenta anys com un home qualsevol, com un més de la família. El vostre pare Josep sí que sabia qui era ell, ara ja us ho puc explicar.

Maria els conta la manifestació de la voluntat de Déu en la tria del seu pare Josep com a espòs.

- Jo no volia cap espòs, havia dedicat la meva ànima i el meu cos a Déu, el vostre pare tampoc no volia casar-se, encara estava de dol per la vostra mare, de manera que ni ell ni jo no enteníem per què Déu ens volia unir en matrimoni. De seguida

vaig saber que el vostre pare es regia per la voluntat de Déu, i això em va fer molt feliç. De fet, ell no sabia que jo m'havia ofert a Déu, però quan li ho vaig dir, em va prometre respectar-me sempre, i així va ser.

El Jaume ho corrobora:

- Jo ho vaig sentir, això que expliques, Maria, encara que llavors no vaig entendre res.

- Ho sospitava, Jaume.

- Perdona, Maria, t'he tallat, continua, si us plau.

- Bé, aleshores, sense saber què volia Déu de nosaltres, el vostre pare em va prendre a Natzaret, on em va instal·lar on ja sabeu fins que no arribés el moment de les núpcies i em prengué a casa seva. No cal que us expliqui la vostra reacció al veure el vostre pare acompanyat per mi. Llavors vosaltres, Josep i Simó, vau acompanyar el vostre pare a fer un treball a Cafarnaüm que va durar nou mesos. Quan havent acabat, vau tornar a Natzaret, jo estava embarassada de tres mesos. La teva dona, Josep, havia sigut la primera a descobrir-ho, i també va ser ella la qui quan vau arribar, ho va fer saber al vostre pare.

- Recordo perfectament les dues coses. Així va ser, Maria, li diu la dona de Josep.

- Vosaltres no ho vau sospitar aleshores, ni ho heu sospitat mai, perquè la feina que teníeu feia que només poguéssiu venir a passar uns dies al poble amb la família cada tres mesos. Estàveu convençuts que Jesús era fill del vostre pare. Ell sí que va quedar aclaparat quan va saber el meu embaràs, perquè ell sí que estava segur que no era el pare del vostre germà. Després de meditar-ho molt em volia repudiar en silenci, en aquell moment ja m'estimava molt, no podia creure que jo li hagués fet una cosa com aquella, i més quan jo li havia dit que m'havia consagrat al Senyor i ell ho havia respectat. Va patir molt.

- Quantes coses no sabíem, Maria! Ara entenem que Jesús ens hagi instat a parlar amb tu. Explica, explica...

- Bé, us acabo de dir que el vostre pare no se'n podia avenir, recordareu el paper estrany que va fer a casa vostra, se'n va anar de seguida cap a casa seva i va passar molt mala nit, li demanava ferventment a Déu que l'ajudés, i finalment va caure adormit. El Senyor el va escoltar, i en somnis li va enviar un àngel per assegurar-li que el meu fill era obra de l'Esperit Sant i que m'acceptés a casa seva com a esposa.

Déu havia escollit el vostre pare com a pare legal de Jesús, volia que el seu Fill visqués com un home qualsevol en el si d'una família, fins que no arribés l'hora de complir la missió que li havia encomanat.

Podeu estar molt joiosos que Déu hagi triat el vostre pare com a pare del seu Fill, i així vosaltres heu esdevingut germans del Fill de Déu, del Messies.

Vosaltres no ho podíeu entendre de cap manera, per això no teniu culpa. La vostra ignorància ha sigut protecció per a Jesús. Déu havia previst que el Messies havia de néixer a Betlem, aquí teniu la raó del viatge que vam fer a les acaballes del meu embaràs, quan l'emperador August va ordenar el cens. Immediatament després del naixement de Jesús, uns àngels ho van anunciar a uns pastors i una estrella ho va fer saber a uns savis d'orient, i tots ells van venir a honorar el vostre germà. La notícia es va propagar ràpidament. Els savis van fer saber al rei Herodes que havien vingut a adorar el rei dels jueus, Herodes el volia matar, per això vam haver de marxar a córrer-cuita cap a Egipte, perquè va donar l'ordre de matar tots els infants de Betlem i rodalies de menys de dos anys, potser ho recordeu.... Tal com vosaltres, tothom ha cregut que Jesús és el fill del vostre pare Josep, el fuster de Natzaret, i així han cregut que ell també era natzarè. Així Déu ha protegit la seva vida fins a l'hora de manifestar-se al món.

- Ara sí que ho entenem. Gràcies Maria, tu sempre ens has estimat i t'has portat bé amb nosaltres, no tan sols quan vivia el nostre pare sinó també després, en canvi nosaltres no ens hem portat bé amb tu, perdona la nostra actitud durant tants anys.

- No us he de perdonar res, em ve al cap ara quan el vostre pare em va venir a demanar disculpes després que l'àngel li va aclarir els dubtes. Havíem acordat amb ell que convenia molt guardar el nostre secret per protegir Jesús, fins arribar el moment oportú, i no us podíem explicar la veritat. Això m'ha comportat sofriment, però també a vosaltres, i us ho agraeixo de tot cor. Ara ja sabeu el perquè de tot plegat, m'alegro per vosaltres i per mi, donem gràcies a Déu.

En aquest moment tots s'abracen amb Maria. Joan, que ho ha presenciado tot, els mostra també la seva alegria.

- A mi no m'agradava la vostra actitud amb Jesús, percebia que no creieu en ell, però ara també estic content per vosaltres, per Jesús i la seva mare. Confieu en el vostre germà Jesús! De diferents maneres, excepte la vostra mare Maria, tots hem fallat.

- Has fet be, Joan, d'anomenar-la la nostra mare, fa el Jaume. A mi em va cuidar molt quan el pare la va portar al poble, ella va fer que jo no notés l'absència de la mare, i així és com jo l'anomenava.

- Gràcies, Jaume, és veritat, et vaig estimar i t'estimo, i també m'he sentit i em sento estimada per tu.

- Bé, diu Joan, torno a agafar el fil d'abans, quan he dit que a Jesús tots li hem fallat. Tots hem tingut el cor encongit, però ell no ens ha tingut en compte el nostre mal capteniment, i ara estem plens de joia per la seva resurrecció. No el podem defraudar una altra vegada.

Jaume l'interromp:

- A partir d'ara, podria anar amb vosaltres, Joan?

- I tant que sí, Jaume, i ara de moment podeu quedar-vos amb mi.

Llavors Maria els proposa d'anar tots junts a trobar-se amb la resta de la comunitat. Un cop allà, Maria explica que Jesús s'ha aparegut als seus germans, que han reconegut el Senyor i li han confessat la seva fe. Tots se n'alegren i els accepten gustosament al grup.

Al cap de vuit dies (Jn 20)

26 Al cap de vuit dies, els deixebles es troben altra vegada en aquell mateix lloc, i Tomàs també hi és. Estant tancades les portes, Jesús arriba, es posa al mig i els diu mentre busca amb la mirada els ulls del deixeble incrèdul:

- Pau a vosaltres.

27 Després diu a Tomàs:

- Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient.

Ell ulls fets del Mestre li han arribat al moll de l'os, al fons de l'ànima, i a l'ensem la seva fe ha explotat fent el camí invers, des de la foscor del seu cor fins a la llum i tendresa del cor de Jesús.

28 Tomàs li respon:

- Senyor meu i Déu meu!

29 Jesús li diu:

- Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist!

Aquestes paraules de Jesús van per nosaltres, i n'hem d'estar contents. El nostre perill és ignorar, viure d'esquena a l'extraordinària vinguda del Fill de Déu al nostre món, a les seves ensenyances i a les seves obres prodigioses. Ens hem d'apropar sovint als evangelis i demás llibres del Nou Testament per tal que creguem sense haver vist, i això ens donarà una alegria gloriosa: 1 Pe,1,8 Vosaltres l'estimeu sense haver-lo vist, i ara, sense veure'l, creieu en ell. I teniu una alegria tan gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, 1 Pe,1,9 ja que heu assolit el terme de

la fe: la vostra salvació. *Els qui tenim fe, no hem de parar mai de donar gràcies a Déu, més quan n'hi ha tan poca al món actual.*

En els moments difícils hem de buscar-lo amb perseverança, ell potser no ens ajudarà amb grans prodigis, però ens acompanyarà i ajudarà mitjançant els qui ens estimen, i també ens pot ajudar la Sagrada Escripura, amb el sagrament de la Unció dels Malalts, el sagrament del Perdó i el de l'Eucaristia. Ell sempre es deixa trobar pels qui l'invoquen amb sinceritat, i arribarem a sentir dins nostre la seva presència de ressuscitat amb les marques del seu sofriment repartides per tot el cos. Llavors ens dirà: - Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posame-la dins el costat. No veus tot el que jo he fet per tu? No siguis incrèdul, sigues creient, i ens il·luminarà perquè ens surti del fons de l'ànima la mateixa confessió de fe de l'apòstol: - Senyor meu i Déu meu!

Jesús precedeix els deixebles a Galilea

Jesús mateix havia dit: Mt,26,32 Però quan hauré ressuscitat aniré davant vostre a Galilea. L'àngel al sepulcre també ho ha dit a les dones: Mt,28,7 "Va davant vostre a Galilea. Allà el veureu." I quan Jesús se les ha aparegut, ho ha tornat a corroborar: Mt,28,10 Aneu a anunciar als meus germans que vagin a Galilea. Allà em veuran.

Els deixebles han seguit aquest mandat, i tornen al seu lloc d'origen. Maria hi va acompanyada per Joan, que ens explica (Jn,21,1-14) com Jesús, vora el llac de Tiberíades, s'apareix als deixebles mentre havien anat a pescar. Joan ens diu: 14 Aquesta fou la tercera vegada que Jesús es va aparèixer als deixebles després de ressuscitar d'entre els morts. Durant aquest temps, els deixebles tornen a la seva vida ordinària, interrompuda sovint per les aparicions del Mestre ressuscitat, que els instrueix de com hauran de complir la seva missió.

Jesús es torna a aparèixer a la seva mare

Gairebé fa quaranta dies que Jesús ha ressuscitat, i és l'hora de tornar al Pare. Jesús vol acomiadar-se de la mare, i se li apareix a ella sola per segon cop: Jn,20,17 Jesús li diu:

- "Pujo al meu Pare, que és el teu Pare, al meu Déu, que és el teu Déu." Mare, d'aquí a pocs dies us convocaré a tots vora Betània i pujaré al Pare. Vinc a fer-te l'última abraçada, la propera serà a la casa del Pare. Acompanyaràs la meva

Església en el seu naixement quan el Pare enviarà en nom meu l'Esperit Sant, i després en els seves primeres passes. Al cap d'un temps et cridaré a la casa del Pare, on tu, la nova Eva de la Nova Aliança, estaràs amb mi per sempre intercedint davant d'ell en favor de tota la Humanitat. Tu, com jo, passaràs per la mort, però tu ets la primícia de tots els qui creient tindran vida eterna en mi, per això la teva mort serà com una dormició.

- Estaré contenta de fer la voluntat del Pare i teva fins al final, la meva joia és plena. Un cop més la meva ànima exulta en tu, fill meu i Déu meu, i en el Senyor Déu Pare. Gràcies fill meu pel que has fet amb els teus germans, ara creuen en tu, estan plens de joia, i ho celebro.

Jesús i Maria s'abracen:

- Estic desitjant estar amb tu per sempre a la casa del Pare, però em dedicaré a enfortir el cor dels qui creuen en tu. Esperaré amb tota confiança.

- T'estimo, mare, et dono la meva pau.

Llavors Jesús la beneeix i tot seguit desapareix.

Ascensió de Jesús

Ac,1,3 Després de la passió Jesús ressuscitat s'ha presentat a moltíssimes persones, i els ha donat moltes proves que és viu: durant quaranta dies se'ls ha aparegut i els ha parlat del Regne de Déu.

En aquests dies, instats pel Senyor, els deixebles han abandonat Galilea i són a Jerusalem: Ac,1,4 Un dia d'aquests, mentre menjava amb ells, els ha donat aquesta ordre:

- No us allunyeu de Jerusalem; espereu-hi aquell que el Pare ha promès i que us vaig anunciar: Ac,1,5 Joan va batejar amb aigua, però vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.

Ac,1,6 Ells, doncs, que es troben reunits, li pregunten:

- Senyor, és ara que restabliràs el Regne a favor d'Israel?

Tot i que han conviscut tants dies amb Jesús ressuscitat i els ha parlat del Regne de Déu, encara esperen el Regne d'Israel en aquest món. Realment és molt necessària la vinguda de l'Esperit Sant.

Ac,1,7 Ell els contesta:

- No és cosa vostra de saber els temps i els moments que el Pare ha fixat amb la seva autoritat. Ac,1,8 Però vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea,

a Samaria i fins a l'extrem de la terra. **Mt,28,18** He rebut plena autoritat al cel i a la terra. **Mt,28,19** Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deiebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant **Mt,28,20** i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.

Lc,24,50 Després se'ls *enduu* fora de la ciutat fins a prop de Betània, **Lc,24,50** *alça* les mans i els *beneeix*. **51** I mentre els *beneeix*, es *separa* d'ells i és endut cap al cel. **52** Ells *l'adoren*.

Ac,1,9 Un núvol se *l'enduu*, i el *deixen* de veure. **Ac,1,10** Encara *s'estan* mirant fixament al cel, mentre ell *se'n va*, quan se'ls *presenten* dos homes amb vestits blancs **Ac,1,11** i els *diuen*:

- Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, vindrà tal com heu vist que se n'hi anava.

Jesús acaba de pujar al cel. Maria ho ha presenciat. Ella va acceptar amb serenor la marxa de Jesús quan va iniciar la vida pública, perquè sabia quina era la seva missió. Ara al veure'l pujar al cel, continua ferma en la mateixa actitud i s'alegra pel seu fill, que retorna a la casa del Pare. Ella més que ningú, ha entès el que acaba de dir Jesús: Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món. No el trobarà a faltar.

Jesús se n'ha anat, però tornarà aviat enviant l'Esperit Sant, no serà visible als ulls de la cara, però sí als ulls de la fe.

En aquest moment comença el segon i definitiu Advent de la Història de la Humanitat, un Advent que s'escola paral·lel al temps de Pasqua que acaba d'iniciar Jesús ressuscitat, perpetuada fins a la fi del temps en el memorial que fem de la seva passió, mort i resurrecció en la celebració de l'Eucaristia.

Hem de tenir confiança plena, Jesús és a la casa del Pare

*Després de l'Ascensió Jesús, que com a Fill del Pare havia abandonat **Jn,17,5** la glòria que tenia vora seu abans que el món existís, a fi de **Jn,1,14** fer-se home i habitar entre nosaltres, ara ha pujat al cel com a Fill-de-Déu-Encarnat, i per tant com **Rm,1,3** a Fill, i també com a descendent de David pel que fa al llinatge humà, **Rm,1,4** i per obra de l'Esperit Sant, ha sigut entronitzat com a Fill poderós de Déu en virtut de la seva resurrecció d'entre els morts.*

Per dir-ho a la manera humana, qui es pot imaginar la rebuda que el Pare li ha fet al seu Fill estimat, recent complerta la missió que li va encomanar per salvar els homes? He,1,3 Ell és esplendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser, ell sosté l'univers amb el poder de la seva paraula i ara, acabada l'obra de purificació dels pecats, s'ha assegut a les altures, a la dreta de la majestat divina; He,1,4 ocupa un lloc superior als àngels i posseeix en herència un nom molt més excel·lent que el d'ells.

Gràcies, Senyor Déu Pare, perquè Is.55.10-11 tal com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra i la fecunden, i la fan germinar fins que dóna llavor als sembradors i pa per a aliment, així ha sigut la paraula que ha sortit dels vostres llavis: no ha tornat a Vos infecunda. Ha realitzat el que Vos volíeu, ha complert la missió que Vos li havíeu confiat en favor nostre. Gràcies, Senyor Déu Fill, Paraula del Pare enviada per salvar-nos.

DOCUMENTACIÓ

El Messies sofrent

Sl,22,2 Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat? **Sl,22,7** Però jo sóc un cuc, no pas un home, befa de la gent, menyspreat del poble. **Sl,22,8** Tots els qui em veuen es riuen de mi, fan ganyotes, prenen aires de mofa: **Sl,22,9** Que s'adreci al Senyor, que ell el salvi, que l'alliberi, si tant se l'estima!

Sl,22,16 La meva gola està resseca com terrissa, la llengua se m'encasta al paladar. M'ajeus a la pols de la mort. **Sl,22,17** M'envolta una munió de gossos, m'encercla un estol de malfactors; m'han lligat les mans i els peus, **Sl,22,18** puc comptar tots els meus ossos. Em miren, em contemplen satisfets; **Sl,22,19** es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba.

Is,53,2 No tenia figura ni bellesa que es fes admirar, ni una presència que el fes atractiu. **Is,53,3** Era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia. Semblant a aquells que ens repugna de mirar, el menyspreàvem i el teníem per no res.

Is,53,4 De fet, ell portava les nostres malalties i havia pres damunt seu els nostres dolors. Nosaltres el teníem per un home castigat que Déu assota i humilia. **Is,53,5** Però ell era malferit per les nostres faltes, triturat per les nostres culpes: rebia la correcció que ens salva, les seves ferides ens curaven.

Is,53,6 Tots anàvem com ovelles disperses, cadascú seguia el seu camí; però el Senyor ha carregat damunt d'ell les culpes de tots nosaltres. **Is,53,7** Quan era maltractat, s'humiliava i no obria la boca. Com els anyells portats a matar o les ovelles mentre les esquilen, ell callava i ni tan sols obria la boca.

Is,53,8 L'han empresonat i condemnat, se l'han endut. I qui es preocupa de la seva sort? L'han arrencat de la terra dels vivents, l'han ferit de mort per les infidelitats del meu poble. **Is,53,9** L'han sepultat amb els malfactors, l'han enterrat entre els opulents, a ell que no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.

Is,53,10 El Senyor s'ha complagut en el qui ell havia triturat i afligit. Quan haurà ofert la vida en sacrifici per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament: per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. **Is,53,11** El meu servent, després del que ha sofert la seva ànima, veurà la llum i se'n saciarà; ell, que és just, farà justos tots els altres, perquè ha pres damunt seu les culpes d'ells. **Is,53,12** Per això els hi dono tots en possessió, i tindrà per botí

una multitud, perquè s'ha despullat de la pròpia vida fins a la mort i ha estat comptat entre els malfactors. Ell ha portat damunt seu els pecats de tots i ha intercedit per les seves infidelitats.

ÍNDIX

Advertiments	3
Pròleg de l'autor	4
<i>Preparació del ministeri de Jesús</i>	5
Predicació de Joan Baptista	5
Baptisme de Jesús	6
Temptacions de Jesús	7
Joan Baptista i Maria	10
<i>Ministeri de Jesús a Galilea</i>	11
Inici de la predicació a Galilea	11
L'endemà	11
L'endemà (El dia que Andreu anuncia a Simó que ha trobat el Messies)	12
L'endemà	12
Les noces de Canà	12
Jesús amb Maria, els germans i els deixebles, baixen a Cafarnaüm i s'hi queden uns quants dies	17
Guarició d'un home posseït d'un dimoni	18
Guarició de la sogra de Simó i d'altres malalts	19
Maria parla amb els deixebles	19
Jesús a la sinagoga de Natzalet	25
El fet	25
Maria abandona Natzalet i se'n va amb Jesús i els deixebles	28
Joan és empresonat	29
Jesús amplia la seva activitat per tot Galilea i el país dels jueus	30
Crida dels primers deixebles	30
Crida de Pere, Andreu, Jaume i Joan	30
Crida de Levi	31
Guarició d'un leprós	32
Guarició d'un paralític	33
Les espigues arrencades en dissabte	34
Un home curat en dissabte	34

Elecció dels Dotze	35
L'elecció	35
La missió	36
Els qui acompanyen i conviuen sempre amb el Mestre	38
Els Apòstols	38
D'altres homes	38
El grup de les dones	38
Resurrecció del fill d'una viuda de Naïm	41
Els enviats de Joan Baptista	41
La mare i els germans de Jesús	43
Diuen que Jesús ha perdut el seny	43
Volen parlar amb Jesús	43
La Mare de Déu	44
Mort de Joan Baptista	45
Guarició d'una dona amb hemorràgies	46
Guarició de la filla d'una cananea	47
Multiplicació dels pans	48
Les dones comenten amb Maria les ensenyances de Jesús	50
Jesús i els pecadors	50
El Messies il·lumina el poble	52
Les dones li fan preguntes personals a Maria	56
Les dones volen parlar amb Jesús	58
Les dones continuen amb les preguntes personals a Maria	59
Pere reconeix Jesús com a Messies. Les dones també	61
Jesús fa el primer anunci de la seva mort i resurrecció	62
Transfiguració de Jesús	63
Jesús fa el segon anunci de la seva mort i resurrecció	65
<i>Anada a la festa dels Tabernacles</i>	66
Jesús a la festa dels Tabernacles	66
Els germans de Jesús l'inciten a anar-hi	66
A mitja setmana de la festa	66
El darrer dia de la festa	68

<i>Pujada de Jesús a Jerusalem</i>	70
Jesús comença a fer camí cap a Jerusalem	70
Acusacions contra els fariseus i els mestres de la Llei	70
Herodes vol matar Jesús	72
Petició de la mare dels fills de Zebedeu	73
Jesús fa el tercer anunci de la seva mort i resurrecció	74
 <i>Ministeri de Jesús a Jerusalem</i>	 76
Jesús i Abraham	76
Guarició del cec de naixement	78
Paràbola dels vinyaters homicides	82
La mort i resurrecció de Llätzer – Decisió de matar Jesús	83
Judes s'ofereix per traïr Jesús	83
Unció de Jesús a Betània	84
Decisió de matar Llätzer	84
L'ambient és insuportable	84
 <i>Passió, mort, resurrecció i ascensió de Jesús</i>	 86
Entrada de Jesús a Jerusalem	86
La glorificació de Jesús s'acosta	88
Preparació del sopar pasqual	89
El matí de divendres	89
Crucifixió de Jesús	93
La crucifixió	93
Vora la Creu	94
Jesús s'adreça al Pare	95
Jesús és insultat	96
Mort de Jesús	97
Jesús mor	97
Senyor Déu nostre Jesucrist!	97
Senyor Déu Pare!	98
L'entrada de Crist a la presència de Déu	100
El Fill de Déu fa sentir la seva veu als morts	101
El costat de Jesús, traspassat	101

Sepultura de Jesús	102
La guàrdia del sepulcre	104
Joan pren Maria a casa seva	105
A trenc d'alba del diumenge	111
Joan troba Pere. Els deixebles es van agrupant	111
Jesús s'apareix a la seva mare	112
El sepulcre buit	114
Jesús s'apareix a les dones	117
L'ordre de les aparicions de Jesús ressuscitat segons l'Apòstol Pau	119
Jesús s'apareix a Pere	120
Els deixebles d'Emmaús	121
Jesús s'apareix als deixebles	124
Maria es retroba amb els deixebles	126
Tomàs	127
Jesús s'apareix als seus germans	128
Al cap de vuit dies	132
Jesús precedeix els deixebles a Galilea	133
Jesús es torna a aparèixer a la seva mare	133
Ascensió de Jesús	134
Hem de tenir confiança plena, Jesús és a la casa del Pare	135
DOCUMENTACIÓ	137
El Messies sofrent	138
ÍNDIX	140